

Borger-Tidningen

for 1871.

Udgivet af

Understøttelses-Selskabet.

83de Aargang.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. H. Schults.

05.6
Bo66

187
Ång

17567

Indhold.

Selskabets Skriftcomitee bestaaer af Litteratus J. H. Halvorsen, Skoleinspecteur, Kammerassessor Th. Olivarius, Statsraad, Dr. J. B. Mansa, Justitsraad J. N. G. Rode og Overlærer C. P. J. Krebs, der er vedbleven at fungere som Comiteens Formand.

I. Meddelelser fra Skriftcomiteen.

	Side.
En Stump af en gammel Adresseavis, ved Krebs 1—16, 20—47, Kongen og Maleren (Anekdote ved Samme).....	47.
En Sneestorm paa en Reise i Rusland, ved Mansa	50—67.
Diamanten som Klippebor, ved Samme	67.
Exempler paa høi Levealder i Storbritannien, ved Samme	70—76.
Om Dyrenes Tænkeevne, ved Samme ..	78—132, 170—171.
En Tugtelse af Nikobarerne for Sørøveri, ved Samme	171—181.
Eventyr med en Krokobil, ved Samme	182—186.
Den europæiske Graaspurv som Udvandrer til de forenede Stater, ved Samme.....	187—191.
Columbus's Huus i Valladolid, ved Samme.....	191—194.
Robisonader fra det 19de Aarhundrede, ved Samme	194—206.
En Henrettelse i Japan, ved Samme.....	206—211.
Det „sorte Kabinets“ Historie i Frankrig, ved Samme	211—230.
Retsusikkerheden i Staten New-York, ved Samme.	230—239.
En Guldsøgers Eventyr ved den øvre Amazonflod, ved Samme.....	240—258.
En Liigbegængelse i Bangkok, ved Samme	259—260, 265—271.
En gammel Hotelregning, ved Samme.....	272—280.
Et Kunststykke, ved Samme.....	280—295.
En Skitseløbers Eventyr i Norge og i Dresund, ved Samme.....	295—312.

	Side.
Middel til at fremstynde aspillet Frugts Modenhed, ved Samme	312—314.
Tegnebogen, ved Samme	314—405.
Reisefamneraten, ved Samme	405—428.

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen.

Repræsentantsforsamlingen den 15de December 1870.....	17.
Tilføjelse til Generalforsamling	50, 53, 61.
Extract af 4de Qvartals Regnskab for 1870 findes i Nr. 7.	
Tilføjelse til Repræsentantsforsamling.....	62, 69, 77.
Bekjendtgjørelse fra Administrationen	117.
Forhandlingerne ved Repræsentantsforsamlingen den 23de Marts 1871 tilligemed en Oversigt over Regnskabet for 1870	133—169.
Extract af 1ste Qvartals Regnskab for 1871 findes i Nr. 19.	
Tilføjelse til extraordinair Repræsentantsforsamling	217, 225, 233.
Extract af 2det Qvartals Regnskab for 1871 findes i Nr. 30.	
Bekjendtgjørelse fra Administrationen angaaende den extraordinaire Repræsentantsforsamling, i hvilken flere vigtige Bestemmelser vedtoges.....	261.
Bekjendtgjørelse angaaende Ansøgninger om Laan o. s. v.	301, 309, 317.
Extract af 3die Qvartals Regnskab for 1871 findes i Nr. 45.	
Tilføjelse til Repræsentantsforsamling.....	385, 393, 401.

III. Forslag til nye Medlemmers Optagelse findes i de fleste Nummere af Uargangen.

Borger-Vennen.

Tre og firesindstyvende Aargang.

Nr. 1.

Løverdagen den 7de Januar 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

En Stump af en gammel Adressavis.*)

Paa en smuk Dag i Slutningen af Mai gik en ung Mand ned ad Østergade. Den Maade, hvorpaa han bevægede sig frem, viste tydeligt, at han ikke ret længe havde været i Kjøbenhavn. Han stentrede langsomt og magelig frem, mønstrede alle Forbigaaende tilhøire og tilvenstre, blev oftere staaende stille for at see efter en elegant Dame eller et prægtigt Kjøretoi, og brød sig aldeles ikke om, naar Strømmen af Forretningsfolk eller Drivere skjød ham fremad eller trængte

*) Denne lille Historie er ikke original; den er, ligesom „den uhyggelige Jernbanetour“ i Slutningen af forrige Aargang, omarbeidet fra Lydf.

ham til Siden. Alt, hvad han saa og hvad der omgav ham, syntes ikke alene at interessere ham i høieste Grad, men ogsaa at vinde hans fuldstændige Bifald: det brede Fortoug med de jævne Fliser, de utallige Boutikker med deres store tillokkende Vinduer, de brogede Dametoiletter, ja selv de sloitende og ugenerede Gadedrenge. Hans klare, blaae Dine indsugede det Hele med Begjerlighed, og hans friske, røde og hvide Ansigt, der endnu var aldeles frit for Skjæg, straaede af lykkelig Selvforglemmelse.

„Hvor der dog er deiligt i Kjøbenhavn! naar jeg bare var saa lykkelig at kunne blive her!“ Med disse Tanker spadserede han over Kongens Nytorv og op ad Gothersgade, men pludselig formørkedes hans Miner, et lydeligt Suk trængte sig frem fra hans Bryst og han saa bedrøvet til Jorden. Hvad der for et Dieblisk siden havde glædet ham, syntes nu at forstemme ham. Og derfor skyndte han sig frem uden at skjænke sine Omgivelser noget Blik og ilede ind i Kongens Have. Tanken om den forladte Tilstand, hvori han befandt sig i den store By, faldt trykkende paa hans Sind; han undgik derfor de store Alleer, som vare opfyldte med Mennesker, og gik ind i en ensommere, affidesliggende Sidegang.

Den smukke Have prangede i sin friske Skjønhed, Fuglene kvadrede i Trærnes tætte, saftige Løv, Solstraalerne hoppede over de smaae grønne Plainer og den klare Himmel syntes at udbrede sin velsignende Kraft over de deilige Blomsterflor; — men det unge

Menneske havde nu hverken Dine eller Drex for al den Herlighed, han var optaget alene af Tanken om sin Stilling, om sin nærmeste Fremtid.

For fjorten Dage siden var han kommen til Kjøbenhavn fra en lille By paa Jyllands Vestkyst, hvor han netop havde endt sin Læretid hos en Kjøbmand; hans Hensigt var at søge en Plads i Hovedstaden som Commis. Han var kommen med de bedste Anbefalinger fra sin forrige Principal og havde derfor næret de lyseste Forhaabninger om snarlig at finde, hvad han søgte. Han havde ikke ladet det mangle paa Omhu og Anstrengelse for at naae sit Maal: han var løben omkring den ene Dag efter den anden, havde anbefalet sig i utallige Contoirer og erklæret sig villig til at paatage sig enhver Tjeneste, selv mod den ringeste Løn; men overalt var han bleven modtaget med Beklagelse og Skuldertræk, og intetsteds havde han fundet en ledig Plads. Han havde derefter henvendt sig til forskjellige Fæstemænd og Commissionsærer, der i Aviserne tilbyde ledige Pladser i stort Udvalg, og fra enhver af disse Hædersmænd havde han modtaget høitidelig Forsikkring om, at han nok skulde blive hjulpen, naar han bare vilde erlægge de nødvendige „Indskrivningspenge“; det var imidlertid blevet ved tomme Løfter og vindige Udflugter, han havde kastet den ene Daler bort efter den anden, hans lille contante Beholdning var næsten udtomt uden at han var kommen sit Maal et eneste Skridt nærmere.

Tanken herom forfnyttede ham aldeles; han satte sig ned paa en Bænk, tog sin Portemonnaie frem, rystede Jndholdet ud i Haanden og begyndte at tælle sine Penge. Det var et temmelig unyttigt Arbeide, da han vidste nøie, hvor mange der maatte være; men alligevel talte han. Hans hele Formue beløb sig ikke til mere end 5 Rd. og 1 Mk.

„Jeg tør ikke blive her en eneste Dag længere,“ sukkede han; „jeg maa endnu idag reise hjem. Ak! min kjære, stakkels Moder! Hun har ondt nok ved at komme ud af det alene, og nu skal hun desuden ogsaa føde mig!“

Han hensank i disse sorgelige Betragtninger og hævede først Hovedet i Beiret, da han hørte Lyden af Skridt ved Siden af sig. Det var en gammel stivbenet Invalid med et stort graat Skjæg, som kom haltende og, idet han kastede et længselsfuldt Blik hen paa de Skillinger, som det unge Menneske endnu holdt i Haanden, rettede sig som gammel Soldat og bragte hilsende den høire Haand op til sin Hue, der bedækkede hans gamle, hvide Hoved.

Den unge Mand fandt det temmelig ironisk af Skjebnen, at han, som selv følte sig meget trykket af Fattigdom, ovenikjøbet blev anmodet om Hjælp; men netop denne Betragtning stemte ham til Belvillie, ja henrev ham endog til Odselhed, og han rakte den Gamle et Tremarkstykke.

Denne havde rimeligvis ikke ventet en saa rigelig

Understøttelse; han blev synlig overrasket og sagde med bevæget Stemme:

„Hjertelig Tak, unge Herre! Gud lønne dem tusindfold.“

„Tusindfold!“ gjentog den Anden halvhoit; og han var Kjøbmand nok til i en Fart at udregne, at tusinde Tremarkstykker vilde udgjøre en smuk lille Sum, der vilde gjøre det muligt for ham at fortsætte sin Jagt efter en Plads, om det ogsaa skulde vare mange Uger og Maaneder endnu.

„Ja,“ tænkte han, „dersom Tiggernes Betsignelser gif i Opfyldelse, saa vilde man snart blive hjulpen.“

Med disse Ord stod han op for at gaae hjem i sit Hotel.

„Det er dog ogsaa rent fortvivlet,“ sagde han ved sig selv, „at et Menneske, der er dygtigt i sit Kald og gjerne vil arbejde, dog slet ikke kan finde sit Udkomme i en saa stor By som Kjøbenhavn. Det synes næsten, som om der aldeles ingen ledige Pladser er her, men at der lurer en hel Flok af Ansøgere paa enhver Plads, der mulig kunde blive ledig. Da jeg er fuldstændig fremmed her i Byen, vilde jeg med største Taknemmelighed, i det mindste foreløbig, paa tage mig hvilken som helst arlig Betsjæftigelse; men jeg troer, Gud hjælpe mig! at jeg ikke engang kunde blive Bybud eller Gaarskarl, om jeg ogsaa vilde søge Plads som saadan.“

Som han nu traskede afsted under disse lidet glædelige Betragtninger med Vinene heftede paa Jor-

den, blev der hængende ved hans ene Støvle et Stykke af en Avis. Mechanisk tog han det op og begyndte at løbe det igjennem. Et Avertissement med spærret Skrift tildrog sig hans Opmærksomhed.

En ældre svagelig Mand ønsker en Forelæser. Man kan melde sig i Kronprindsesse-gade Nr. 37, 1 S.

„En Forelæser!“ raabte han. „Det har jeg dog endnu ikke tænkt mig. Gud forbarme sig, hvor der dog er mange Slags Ansættelser i Kjøbenhavn! Men jeg vil strax melde mig. Hvorfor skulde jeg ikke ogsaa kunne være Forelæser? Rigtignok har jeg aldrig prøvet det, men Nød bryder alle Love, og hvem veed, om jeg ikke snarere skal gjøre min Lykke som Forelæser end som Commis!“

Først nu faldt det ham ind, at Annoncen maaske allerede var gammel, og at Pladsen allerede kunde være besat. Han undersøgte Bladet, som efter Format og Tryk maatte være en Stump af Kjøbenhavns Adresseavis, men han kunde hverken finde Nummer eller Datum, og begge Sider vare opfyldte med Inserater af det mest forskellige Indhold. Hans Haab forsvandt derfor ligesaa hurtigt, som det var opstaaet, og han forekom sig selv i høieste Grad ensfoldig og latterlig. Men desuagtet lod den Tanke ham ikke i Fred, men vendte altid tilbage og vedblev at forfølge ham.

„Det er maaske et Bink af Skjebnen,“ sagde han endelig; „og det kan jo aldrig staae at gjøre et For-

søg. Under alle Omstændigheder vil jeg strax melde mig."

Dg uden videre ilede han affted og stod snart udenfor det betegnede Hus; med langsomme Skridt og bankende Hjerter steg han op ad Trappen og bekvemede sig endelig til at trække ganske sagte i Kloffen, efterat han flere Gange havde taget sin Haand tilbage fra Grebet, som om det havde været gloende.

Den sidste Lyd af Kloffen var neppe forstummet, førend Døren blev aabnet af en ung Dame, som var klædt i dyb Sorg. Hun var saa ung, at hun næsten forekom ham endnu at være et Barn, men saa smuk og yndig, at han ved Synet af hende glemte alt Andet og blev staaende og stirrede paa hende uden at sige et eneste Ord. En Rødme foer over hendes lille nydelige Ansigt, og han rødmede ogsaa stærkt, da han fælte sig over al Maade forvirret og forlegen. Dg saaledes stode de to unge Mennesker en Stund ligeoverfor hinanden i den dybeste Taushed. Den unge Dame fattede sig først og med et Anstrøg af Skjælmeri sagde hun endelig:

„Hvem vil De tale med?"

Det halve Smil, hvormed dette Spørgsmaal blev gjort, forøgede hans Forvirring, og med Dinene stift heftede paa Jorden stammede han:

„Jeg — jeg — beder tusind Gange — om Forladelse — jeg — jeg har taget mig den Frihed — at læse i Adressseavisen — at man her — at De — søger en Forelæser — — —"

Da han var kommen saa langt, vovede han endelig at løfte Dinene i Beiret, men stoppede forskrækket i sin Tale, idet han saae en Sky fare hen over den unge Dames Ansigt.

„O, min stakkels, gamle Fader!“ sukede hun og foer med Haanden over Dinene; „men vil De ikke være saa god at komme indensfor, jeg skal kalde paa min Broder;“ tilføiede hun til den unge Mand, der blev staaende ude paa Gangen, og førte ham, der villieløs fulgte hende, ind i en Stue, hvor hun bad ham tage Plads og vente et Dieblif.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foresloaede:

Skomagermester Harald Storm.

Bøxelmægler Jensens Søn, Elev August Jensen.

Borger-Vennen.

Tre og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 2.

Lørdagen den 14de Januar 1871.

• Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schults.

En Stump af en gammel Adresseavis.

(Fortsat.)

Det var en efter hans Begreber overordentlig kostbar og pragtfuldt møbleret Stue, som han aldrig havde seet Mage til; derfor vovede han heller ikke at sætte sig paa nogen af de med grønt Fløiel overtrukne Stole, men blev staaende lige indenfor Døren og tabte sig i Beskuelsen af det tykke Tæppe ved hans Fødder og de mageløse Gardiner og de store Olie-malerier paa Væggene, indtil den unge Dame vendte tilbage, ledsaget af en forstjæget elegant ung Mand.

„Min Herre!“ sagde denne til ham, idet han be-
tragede ham med aabenbar Forundring; „vi beklage
høilig, at De forgjæves har uleiliget Dem herhen, og

vi kunne i det Hele aldeles ikke fatte, at De nu har meldt Dem her. Vor gamle Fader, som for længere Tid siden søgte en Forelæser, er allerede død for tre Maaneder siden."

"Ja, min kjære gamle Fader!" suckede den unge Dame igjen, tog kjærlig sin Broder i Haanden og saae medlidende paa det unge Menneſke. Ogsaa Broderen betragtede ham med Deltagelse, og begge de to Sødſkende syntes at vente en Forklaring af ham; men dertil manglede han baade Mod og No. Han fremstammede en keitet Undskyldning og anbefalede sig.

Men, hvor var han ikke ulykkelig, den Stakket, da han gik ned af Trappen; Følelsen af at have profiteret sig grundigt pinte ham forfærdeligt, og han var aldeles overbevist om, at de to deroppe nødvendig maatte ansee ham for en Nar, ja maaskee for Noget, der var endnu langt værre. Over diſſe Tanker glemte han rent den egentlige Hensigt med sit Besøg, og at nu hans sidste Haab var bristet. Han var kun optaget af Tanken om sin egen flove og ynkkelige Forfatning og af Billedet af den unge Dame, hendes Skjønhed og Ynde, hendes Venlighed og Ligefremhed, og han nærede intet andet Dulle, end at saae hende at see endnu engang.

Dette Dulle fik han da opfyldt, førend han havde ventet det; thi da han kom ud paa Gaden og saae op ad Huset, laa Sødſkendeparret i det aabne Vindue og saae efter ham. Som en Ild foer Blodet ham op i Hovedet, da han hilsende tog Hatten af; ogsaa den

unge Pige rødmede svagt, idet hun bøiede Hovedet for at gjengjælde hans Hilsen. Ved denne Bevægelse tabte hun sit Lommelørklæde, som faldt ud af Vinduet, lige ned for hans Fødder. Han tog det hurtigt op og ilede tilbage ind i Huset.

Ganske aandeløs naaede han op ad Trappen med sit lille fine Bytte, som han i sin daværende Stemning gjerne havde givet Alt for at kunne beholde, og fandt allerede begge Sødskende staaende i den aabne Dør for at modtage ham. De takkede ham venligt, og Husets Herre bad ham træde indensfor og hvile sig lidt efter sin Anstrengelse. Endnu engang betraadte han den pragtfulde Sal og lod sig nu virkelig overtale til at tage Plads i en svulmende Lænestol. Paa et Bink af Broderen gik Søsteren ud, og da hun kom tilbage, blev hun fulgt af en Tjener, som bragte paa en Solv-Præsenterbakke en Flaske, tre Glas og en Krystalstuaal med Smaafager. Herren skjænkede i Glasfene og opfordrede deres Gjest til at drikke med sig, medens den lille Dame bød ham Kager; og da hans Bært og Bærtinde foregik ham med et godt Exempel, lod han sig ikke længe node, og tømte med synligt Velbehag i smaa Drag et Par Glas af den milde og velsmagende Vin.

Samtalen dreiede sig først om almindelige ligegyldige Ting. Man talte om det smukke Foraarsveir, at Alt syntes at spaae et velsignet Aar, at man ikke behøvede at frygte nogen Forstyrrelse i Handel og Bandel. Lidt efter lidt og næsten umærkeligt begyndte

Herren at spørge om sin Gjest's personlige Forhold, og denne, som følte sig oplivet af den fortræffelige Bin og af Godskendeparrets venlige Bæsen, meddelte dem sin hele Stilling uden noget Forbehold.

Broderen hørte paa ham med alvorlig Opmærksomhed, medens den unge Pige fulgte hans Ord med hjertelig Deltagelse, som tydelig afprægede sig paa hendes nydelige lille Ansigt. Da han havde endt, tilfaste hun sin Broder et talende Blik, hvilket denne dog ikke syntes at lægge Mærke til; han vendte sig til det unge Menneske og sagde smilende:

„Ja nu kjende vi Deres Historie, men vi veed endnu ikke Deres Navn.“

„Jeg hedder Frederik Borsborg,“ svarede han med et Blik.

„Nu, Hr. Borsborg!“ blev den Anden ved; „har De noget Vidnesbyrd om Deres foregaaende merkantile Dannelse og Deres tidligere Virksomhed.“

Den unge Mand tog hurtigt i Lommen og overrakte de forlangte Documenter.

Hans Bært læste dem igjennem langsomt og uden at forandre en Mine, derpaa betragtede han prøvende den unge Mand's Ansigt og sagde endelig:

„Jeg har en hel Del Bekjendtskaber og kunde maaskee være saa heldig at skaffe Dem en Ansættelse. Vil De betroe mig Deres Attester og igjen høre hos mig om nogle Dage?“

„Om nogle Dage!“ gjentog Borsborg forknytt. „Naar jeg bare vidste, hvad jeg imidlertid skulde leve

af?" plumpede han ud, men blev i samme Dieblig forfærdet over sin egen Aabenhjertighed og var nærved at synke i Jorden af Skam.

„Men, fjære Carl!" sagde den unge Pige; „kunde Du ikke selv —" Her standsede hun.

„Hvorledes mener Du, Julie?"

„Jeg mener, kunde Du ikke selv have Brug for Hr. Borsborg?"

„Jeg, lille Søster? — Du burde da sige: vi. Du har nok rent glemt," vedblev han lunefuldt, „at Du er min Compagnon, og at vi begge tilsammen ifølge Faders Testament ere Besiddere og Bestyrere af Firmaet Holmers & Søner."

„Holmers & Søner!" gjentog Borsborg, idet han uvilkaarligt reiste sig op og med største Verbødighed buffede for de to Sødskende. „Holmers & Søner! den store Bomuldsforretning?"

„Ja," sagde Hr. Holmers smilende, idet han tog sin unge Søster om Livet; „Julie og jeg gjøre i Bomuld!"

„Nu da, fjære Carl?" hviskede hun.

„Nu da, lille Søster?" svarede han. — „Julie!" vedblev han med komisk Alvor, „jeg spørger Dig som min Compagnon, om Du er enig med mig i, at vi engagere Hr. Frederik Borsborg for vor Forretning?"

Istedetfor at svare nikkede hun venligt til ham, og Hr. Holmers meddelte nu Borsborg, at han antog ham som enhver anden Commis, men foreløbig paa Prøve i sex Uger: i den Tid vilde begge Parter have

Leilighed til at lære hinanden at kjende, og, naar de saa vare tilfredse paa begge Sider, kunde jo Resten senere blive aftalt.

„For at De foreløbig kan indrette Dem her,“ sluttede den nye Principal, „vil jeg tillade mig at udbetale Dem et Forflud.“

Med disse Ord leverede han sin nye Commis 25 Rd., og da nu denne tog Afsted og kom ned paa Gaden, havde han den inderligste Lyst til at juble høit i Beiret, thi det forekom ham, at af alle de Lykkelige, som det var forundt tilligemed ham at slide Brostenene i Kjøbenhavn, dog Ingen var saa rig og saa lykkelig som han.

I fem Aar har nu Frederik Borsborg været i Kjøbenhavn, og i den Tid oplevet mærkværdige Begivenheder. Da han kom i Holmers' Tjeneste, blev han først ansat ved Lageret, og i denne Stilling forblev han i længere Tid. Taknemmelighed og en anden Følelse, som han ikke vovede at gjøre sig rigtig klar, bød ham at anspænde alle sine Kræfter, at opbyde hele sin Dydighed, saa at han snart udmærkede sig fremfor alle sine Colleger ved Flid og Utrættelighed, ved Punctlighed og Paalidelighed, ja endog blev spottet og haanet af disse, idet de lode ham høre, at han viste sig ivrigere i Tjenesten, end Skif og Brug var, og at hans Hensigt nok var at stille dem i Skyggen og for enhver Pris at hæve sig over dem.

Da imidlertid en saadan Hensigt aldeles ikke laa i hans stille og beskedne Charakter, da hele hans Optraeden altid var saa jævn og fordringsfri, og da han vedblev at vise sig venlig og tjenstagtig mod Alle, tabte hin Misstemning hos Collegerne sig lidt efter lidt, og Forholdet forandrede sig efterhaanden saaledes, at han til Slutning blev Alles, baade Foresattes og Undergivnes, erklærede Vndling.

Holmers selv var, uagtet meget virksom i sin Forretning, dog temmelig ordknap ligeoverfor sit Personale. Han indskrænkede sig til de nødvendigeste Spørgsmaal og Ordre; kun sjeldent indlød han sig paa at dadle eller tilrettevise, og endnu sjeldnere paa at anerkjende eller rose, det syntes næsten, som om han kun lidet bekymrede sig om sine Folk i det Hele og om den Enkeltes Forhold, og af denne Grund var heller ikke Noget istand til at sige, om Principalen var tilfreds med ham eller ikke. Frederik Borsborg befandt sig i den samme Tvivl. Rigtignok blev hans Løn forhøiet efter et Aars Forløb uden nogetsomhelst Skridt fra hans Side, men dette skete ogsaa med flere af hans Kammerater, ligesom det overhovedet var sædvanligt for dem, der i længere Tid havde staaet i Firmaets Tjeneste. Forst da han halvandet Aar senere, ligeledes med en Gageforhøielse, blev flyttet fra Varelageret op i Contoiret, betragtede man dette som en paafaldende Udmærkelse og lykønskede ham fra alle Kanter, medens Chefen modtog den unge Mand

Takfigelse med et Nif med Hovedet, men uden at svare ham med et eneste Ord.

Imidlertid drømte den stakkels Borsborg vaagen og sovende om den lille smukke Dame, uden dog at betroe disse Drømme til noget som helst Menneſte. Og kun yderst sjældent fik han Leilighed til at see sit Drømmebillede personligt. Nu og da arriverede det, at han kom ind i sin Chefs private Bolig, og da ogsaa stundom fik et Glimt at see af Frøken Julie; to eller tre Gange saae han hende i Theatret, og et Par Gange kjørte hun forbi ham paa Gaden. Dog var der een Dag om Aaret, paa hvilken han turde nærme sig til hende og tiltale hende; og det var den unge Frøkenſ Fødselsdag: Holmers pleiede da at foranstalte en stor Fest, til hvilken han indbød hele sit Personale, for at hans lille Søster og Compagnon, som han sagde, dog ogsaa kunde komme i et Slags Forbindelse med sine Folk.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
 Skræddermester J. D. G. Kempf.
 Slagtermester N. D. Jørgensen.
 Ane Marie Arentsen, Kjøbmand Arentsenſ Datter.
 Kontorist Laaſ Hustru Ane Cathrine.

Borger-Tidningen.

Tre og firefindstyvende Aargang.

Nr. 3.

Lørdagen den 21de Januar 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Bekjendtgørelse.

Torsdagen den 15de December 1870 afholdtes en Generalforsamling, paa hvilken 52 Repræsentanter vare tilstede, og hvori blev forhandlet og vedtaget Følgende:

1. I Henhold til Lovens nye § 15 vedtoges, at der kan anvendes til:

	rentefrie Laan.	Pensioner og Gratificationer.
i 1871 ...	8,000 Rd.....	12,200 Rd.
1872 ...	8,000 —	12,400 —
1873 ...	8,000 —	12,600 —
1874 ...	8,000 —	12,800 —
1875 ...	8,000 —	13,000 —

samt at den faste Fonds Forøgelse skeer ved Indkjøb af 4 pCts. dansk-engliske Obligationer, i 1870

- paa 300 £ og i hvert af de følgende 5 Aar paa 200 £, eller om muligt mere.
2. I Anledning af forskellige indkomne Forslag, navnlig om en Omorganisation af Selskabet, Classificationernes mulige Ophævelse eller Forandring, og Udvidelse af Selskabets Virksomhed til Ydelse af Laan mod Rente, besluttedes at nedsætte en Committee, bestaaende af 8 Medlemmer, nemlig tvende af 4de Classification, tvende af 6te og een af hver af de øvrige, for at tage Sagen under Overveielse og derpaa afgive Betænkning, hvorefter den bliver at forelægge en extraordinair Generalforsamling til Afgjørelse.
 3. Et indkommet Forslag om Lønninger for Selskabets Embedsmænd og Budde besluttedes at tilstilles den samme Committee til Betænkning.
 4. Da Kammerraad D. F. Olsens Funktionstid som Administrator var udløben, blev ifølge Lovens §§ 46 og 47 Valg foretaget paa en Administrator, ved hvilket Kammerraad Olsen eenstemmig gjenvalgtes.
 5. Til i Forening med Justitsraad Rohde at revidere Selskabets Regnskab for 1870 valgtes Søkrigs-kommissair Nielsen, der har modtaget Valget.
 6. Til at foretage det efter Lovens § 48 bestemte aarlige Eftersyn af Selskabets Kasse- og Penge-Effekter m. m. valgtes Dhr. Professor Holbech, Inspektør Herz og Rancelliraad Schlichtkrull, og de have modtaget Valget.

7. Fra Skrift-Comiteens Formand, Overlærer Krebs, meddeeltos Underretning om, at bemeldte Comitee er villig til at vedblive sin Virksomhed under dens nuværende Sammensætning, hvilken Meddelelse med Tak modtoges.
8. 56 nye Medlemmer, hvis Navne, i Henhold til Generalforsamlingens Beslutning af 19de Marts 1860, forinden have været anførte i Ugebladet, optoges uden Indsigelse.
9. Paa Administrationens Indstilling gav Forsamlingen sit Samtykke til, at Skibsfører Jan Hansen Baagøes blinde, 71 Aar gamle Enke, maatte tillægges den Manden hidtil tilstaaede Pension, 25 Rd. aarlig, fra 1ste Juli 1870 at regne.
10. Ligeledes at den, Skrædder L. F. Hammond tillagte Pension, 25 Rd. aarlig, maatte tillægges hans 80 Aar gamle Enke, fra 1ste Juli 1870 at regne.
11. Sluttelig indrømmede Forsamlingen at 48 Rd. 30 β., som uerholdeligt Contingent hos 14 Medlemmer maatte affrives og at disse blive udslettede af Selskabet.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 9de Januar 1871.

B. Petersen. C. N. Laurup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

En Stump af en gammel Adresseavis.

(Fortsat.)

Ikke alene Frederik Borsborg, men ogsaa alle de andre unge Mennesker, der stode i Firmaets Tjeneste, saae denne Feskdag imøde med stor Utaalmodighed, thi der var næsten ikke en eneste iblandt dem, som ikke aabenbart beundrede og hemmelig tilbød den lille Froken. Enhver præsenterede sig derfor paa Feskdagen for hende med sin bedste, længe i Forveien indstuderede Lykønsning, og Enhvers Ansigt straaede af Glæde, naar hun takkede ham. I sine Samtaler var hun aldeles ligefrem og fri for alle Pretensioner, og Alle vare enige i, at hun i sit hele Væsen aldrig røbede enten Stolthed eller Nedladenhed, men behandlede endog den yngste Commis med en saadan Venlighed og Forekommenhed, som om han var hendes Eige i Formue og selskabelig Stilling. Naar hun talte med Borsborg, pleiede hun regelmæssig at spørge til hans Moders Befindende og at sende en venlig Hilsen til den gamle Dame, og denne elskværdige Opmærksomhed bragte siundom den forelskede unge Mand saa aldeles ud af Concepterne, at han vist neppe undgik at vise sig paa en temmelig feitet Maade.

Paa den Maade hengik fire Aar. Holmers havde imidlertid ført en ung Hustru til sit Hjem, og Borsborg var efterhaanden avanceret op til at blive første Correspondent, saaledes at han indtog en af de vig-

tigste og bedst lønnede Pladser i Forretningen. Holmers begyndte nu ogsaa at drage ham ind i sin Fortrolighed, at forlange hans Mening og hans Raad i indviklede Sager; han overdrog ham vigtigere Commissioner og sendte ham enkelte Gange til Udlandet for personlig at underhandle med derværende Handelsvenner. Han indbød ham nu ogsaa oftere til sit Bord, og det ansaae Borsborg for den høieste Dymuntring og Belønning, der kunde gives ham, thi han fik derved Leilighed til at see og tale med Fruen Julie, der i Løbet af disse Aar var bleven forvandlet fra et yndigt Barn til den deiligste Jomfru.

Da imidlertid den unge Dame tiltraadte en Reise til nogle Slægtninge i Liverpool og forblev der den ene Maaned efter den anden, uden at man nogenstinde talte et Ord om hendes Hjemreise, folte Borsborg sig i høi Grad ene, og hans gode Lune tabte sig synlig. Indbydelserne til Principalens Bord bleve ham temmelig ligegyldige, og han fordybede sig mere end nogenstinde i sine Forretninger.

Paa den Tid indtraf der en Begivenhed, som satte hele Huset i Oprør og Forfærdelse. En Formiddag blev Contoirbudet sendt til Banken for at gjøre en Indbetaling af 40,000 Daler. Den ene Time forløb efter den anden, uden at han kom igjen; man sendte forskjellige Personer ud efter ham i alle Retninger, og tilsidst blev Politiet sat i Bevægelse. Men paa Eftermiddagen fandt man ham endelig i Kongens Have under en affides staaende Bust, hvor han

laa tilskyndende uden Bevidsthed. Han havde endnu den Lædertaske, hvori han havde lagt Pengene, om Halsen, men den var skaaren op og berøvet sit Indhold. Ifølge den Forklaring, som han afgav i det foreløbige Forhør for Politiet, havde han faaet ondt, da han var kommen ud paa Gaden; han var derfor gaaet ind i Kongens Have for at hvile sig et Dieblisk; hvad der var skeet med ham der, vidste han ikke det Ringeste af, og han var først kommen til sig selv igjen, da man havde fundet ham liggende der og havde begyndt at tumle med ham. Manden var bleven gammel og graa i Tjenesten, han havde været Contoirets Bud i tredive Aar, under den nuværende Chefs baade Fader og Farfader, og i al den Tid havde Ingen nogensinde havt Noget at klage paa ham, men Alle havde anseet ham for en tro og paalidelig Tjener. Ikke destomindre var man overalt meget tilbøielig til at ansee hans Forklaring for en meget daarlig lavet Historie, og saavel Manden selv som hans Søn, der var bekendt for at være et forfaldent og i alle Henseende maadeligt Subject, og hvem Faderen selv pleiede at betegne som sit Livs Sorg og Ulykke, bleve arresterede, deres Bolig blev undersøgt paa det omhyggeligste, og de mest omfattende Efterforskninger med Hensyn til alle deres Forhold bleve anstillede. Alt var imidlertid forgjeves; kun saa meget fik man ud af det foreløbige Forhør, at Jensen — det var det gamle Buds Navn —, efterat han af Kasseren havde modtaget de 40,000 Rd., ikke strax

havde begivet sig paa Veien til Banken, men først var gaaet over Gaarden hen til Pakhuset, hvor han havde opholdt sig nogle faa Dieblikke. I denne Pakhusbygning var der et lille Kammer, hvor Husets Arbeidere pleiede at henlægge deres Sager, og hvor de i Almindelighed opholdt sig, naar de ikke vare i Arbeide andetsteds. Derfor lod det heller ikke usandsynligt, naar Jensen forklarede, at han var gaaet ind i dette Kammer for at tage en anden Frakke paa, da han skulde i Banken. Kammeret, i hvilket der dengang ikke havde været Nogen tilstede foruden Jensen, blev ligeledes undersøgt paa det nøiagtigste fra øverst til nederst, man rev Panelerne ned og tog endog Gulvene op, uden dog at opdage det mindste Spor af den forsvundne Pengesum.

Den unge Jensen maatte man strax sætte paa fri Fod, da man manglede enhver Bevislighed mod ham; den gamle blev stillet for Criminalretten. Ligesom ved det foreløbige Forhør forsikrede han ogsaa her under Taarer og høitidelige Eder om sin Uskyldighed; uden paa nogen Maade at indvikle sig i Modsigelse, blev han uroffelig ved sin første Forklaring, og, da Holmers selv saae sig nødsaget til at meddele ham et gunstigt Skudsmaal for hele hans foregaaende lange Tjenestetid, blev han, som man kunde forudsee, kjendt fri for videre Tiltale. Han bad nu sin forhenværende Principal paa det indstændigste om igjen at ville tage ham i sin Tjeneste, da det vilde være vanskeligt

for ham at finde nogen anden Plads og derfor maatte frygte for at komme til at døe af Sult; men, uagtet Holmers ikke vilde indlade sig paa at opfylde dette Dufte, følte han dog Medlidenhed med den gamle Mand og tilstod ham en Pension, som skulde beskytte ham imod den yderste Nød.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Forvalter C. F. F. E. Riese.

Handelsbogholder Herman Steiness.

Borger-Vennen.

Tre og firefindstyvende Aargang.

Nr. 4.

Løverdagen den 28de Januar 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultz.

En Stump af en gammel Adresseavis.

(Fortsat.)

Et saa betydeligt Tab har selv et stort Handels-
hus ikke let ved at forvinde; Holmers følte det smer-
telig og blev paa flere Maader forstyrret og trykket i
sine Foretagender. Man saae ham gaae omkring med
rynket Pande, og ofte faldt han i dybe Tanker. Denne
synlige Forandring hos Chefen bedrovede ikke Noget
saameget som Børsborg, der næsten rent glemte den
fraværende Julie og nu alene var optaget af Tanken
om, hvor disse Penge vare henne, og om de virkelig
skulde være tabte for bestandig. Han kunde ikke fri-
gjøre sig for den Mistanke, at den gamle Jensen
maatte vide noget mere om denne Sag, end han havde

forflaret for Retten, og uagtet han ansaae det for Synd imod Manden at yttre denne Mistanke lydelig, nærrede han den dog bestandig i sit Hjerte og begyndte saa smaat at iagttage det forhenværende Con-
toirbud og med Opmærksomhed at følge hans nu-
værende Liv og Levnet, idet han ikke sjeldent besøgte ham i hans Hjem og indlod sig med ham i læn-
gere Samtaler, som da stedse kom til at dreie sig om Pengetabet. Jensen modtog ham altid høflig og ydmygt, svarede med Venlighed og Taalmodighed paa alle de Spørgsmaal, Borsborg gjorde ham, og svor høit og dyrt paa, at han ikke havde noget mere brændende Onske end det, at Tyven maatte blive op-
daget, Hr. Holmers igjen komme til sine Penge og han selv, Staffel, blive fri for den Mistanke, som man dog nærrede imod ham, og som forbittrede hele hans Liv paa hans gamle Dage. Stundom traf Borsborg ogsaa Sønnen, som imidlertid var meget mut, naar han mødte ham; det var tydeligt, at han ikke yndede hans Besøg og Samtaler, ja han raabte endog engang til sin Fader, at han skulde dog ikke „altid varme den gamle Suppe op igjen“, „der kom jo ikke Noget ud af den evige Snakken om eet og det samme“ — en Tilrettevisning, som den Gamle dog syntes at tage sig meget let.

Vor kjære Frederik Borsborg var ifølge hele sin Charakter et Stykke af en Romantiker. Ligesom han engang havde sat hele sit Haab til en Tiggers Bel-
signelse og til en Stump af en Adresseavis, der blev

hængende ved hans Støve, efterat den rimeligvis havde gjort Tjeneste som Smørrebrødspapir, saaledes gif han nu omkring med en lønlig Anelse om, at han nok skulde faae fat paa de forsvundne Penge og bringe dem tilbage til deres rette Eier. En Nat drømte han, at han stod og stirrede ned i en udtørret Brønd og saae Noget, der laa og skinnede dybt nede paa Bunden. Han kravlede ned og fandt virkelig de længe forgjæves eftersøgte 40,000 Rd. Men ligesom han nu vilde til at kravle op igjen med dem, begyndte Vandet at vælde frem og stige, og det fyldte hurtig hele Brønden. Allerede naaede det ham til Brystet og nu steg det op til hans Hals. Han var lige ved at skulle drukne og i sin Dødsangst udstødte han et høit Skrig. — Under dette Skrig vaagnede han og befandt sig ligesom badet i Sved. Drømmen havde været saa levende og bragt ham i en saadan Bevægelse, at han ikke kunde falde isøvn igjen. Tilfidsst blev han kjed af at ligge og kaste sig frem og tilbage; han stod derfor op og satte sig hen ved Vinduet.

Det var en mørk, stormfuld Nat. Vinden tudede i Raskelovnen, og Tagstenene raslede ned af de omkringliggende Huse. Børsborgs Værelse befandt sig i anden Etage af den samme Mellembygning, i hvilket Firmaet „Holmers og Sønner“ havde deres Contoirer, og Vinduet i hans Sovestue vendte ud til den indre Gaard, som var indesluttet af Mellembygningen og Pakhuset. Som han nu sad og saae ned i denne, kunde han skimte to Skikkelser, der listede sig hen mod

Pakhuset og uden Banfælighed aabnede Døren, der førte ind til det ovenfor omtalte lille Kammer for Husets Arbeidere.

Uden at betænke sig og uden at falde Nogen tilhjælp styrtede den unge Mand ned, i Slobrof og Tøfler som han stod, og fandt Døren, hvorigjennem de to Personer vare traadte ind, paa klem og Nøglen, med hvilken den var lukket op, endnu siddende i Laasen. Ganske sagte listede han sig ind i Kammeret og saae nu et svagt Lysskjær skinne fra det tilstødende Pakrum, hvor den raae Bomuld laae i Baller. Lyssningen trængte igjennem en Dør, som kun sjældent blev benyttet og for det meste var aflaaaset, men som nu ligeledes stod paa klem. I det han lukkede den lidt høiere op, saae han to Mænd, som bevægede sig inde i Rummet og ved Hjælp af en Blændlygte undersøgte de enkelte Baller. I Begyndelsen antog han dem for Tyve eller Brandstiftere, men snart fik han en ganske anden Formodning. Det var aabenbart, at de søgte efter en enkelt bestemt Balle, og efterat de noie havde efterseet en hel Del og kastet dem fra sig igjen, syntes det endelig, at de havde faaet fat paa den rigtige. Den ene af Personerne løsne Snoren, hvormed den var sammenbundet, greb ned i den og trak en lille Pakke frem i Papirsomslag. „Her er den!“ hvistede han; „jeg var næsten bange for, at den ikke var her mere.“

Borsborg hørte disse Ord; han havde nemlig paa Hofesokker listet sig hen til dem, som vendte

20

Ryggen til ham, og han stod nu tæt bag ved dem med tilbageholdt Aande. Som et Lyn sprang han frem og rev Paffen ud af Haanden paa den Person, der holdt den. Og nu kjendte han dem begge — den gamle Jensen og hans værdige Søn. Deres Forfærdelse var saa stor, at de i Forstningen stode aldeles maallose og som forstenede stirrede paa ham med aaben Mund og opspilede Dine. Men da Borsborg, som nu blev sig sin farefulde Stilling fuldkommen bevidst, gav sig til at løbe, sprang de frem og styrtede efter ham, og, da han snublede, havde de naaet ham efter nogle faa Skridt. De faldt over ham og holdt ham nede paa Jorden; under den Kamp, der nu opstod, gik Lyset i Lygten ud, og de tre Personer tumlede sig i Mørket imellem og ovenpaa hverandre, idet de alle arbejdede med Arme og Ben, uden at den Enkelte var istand til at vide, hvem han ramte med sine Slag og Stød. Og denne Omstændighed reddede sandsynligvis Borsborg; thi den gamle Jensen vedblev at raabe: „Slaa ham ihjel, den Hund! dersom han slipper, er det ude med os!“ —, og da Sønnen var en bomstærk Karl, vilde det unge Menneske upaatvivlelig været buffet under for Begges Angreb. Men under den blinde Kamp lykkedes det ham endelig at rive sig løs og slippe ud i Gaarden.

Her raabte han høit om Hjælp, uden at dog Noget viste sig, thi i hele Mellembygningen boede han alene. Hans Fjender overfaldt ham nu paany og kastede ham igjen til Jorden; den unge Jensen

satte sit Kne paa hans Bryst og søgte at kvæle ham for at dæmpe hans Skrig, medens den gamle slog og sparkede ham i Hovedet eller hvor han ellers kunde træffe ham. Allerede blev hans Raab sagtere, allerede følte han sig udmattet og bedøvet, da der endelig lød Stemmer fra Forhuset og Gaden. Forskjellige Personer og derimellem et Par Politibetjente kom til. De kunde dog ikke forhindre, at den unge Røver i sit Raseri bibragte Borsborg et Stik med sin Kniv. Først i dette Dieblif savnede han Paffen; uden at agte paa Blodet, der trængte frem gjennem hans Klæder, reiste han sig med største Anstrengelse op og forlangte, at man skulde gjennefsøge Røverne og fratage dem deres Bytte. Man fandt imidlertid Intet hos dem, og Borsborg slæbte sig nu hen til Pakhuset og lod bringe Lys. Og strax fik han Die paa Paffen; den var falden fra ham, da han tumlede omkring med sine Modstandere, og laa uskadt paa Gulvet. Med et Glædeskrik greb han den og bad de Omkringstaaende hjælpe sig op til sit Bærelse, medens begge Forbryderne bleve førte i Fængsel.

Først den næste Morgen tidlig erfarede Holmers, hvad der var skeet om Natten. Han traf Borsborg liggende i Feber; imidlertid erklærede den Læge, der havde forbundet ham, at hans Saar ikke vare farlige. Da den Syge saae sin Principal træde ind, tog han Paffen frem, som han havde under sin Hovedpude, og leverede ham den med et smil.

„Her er de 40,000 Rd.,” sagde han, „fuldtallige

og i de samme Sedler, som den gamle Jensen i sin Tid modtog fra Kassen."

Holmers rakte ham Haanden, uden at sige et Ord; han vilde ikke paa nogen Maade anstrenge Feberpatienten, men lovede kun at skulle sørge for hans Fornødenheder og fjernede sig.

Da Borsborg efter fjorten Dages Forløb igjen kunde forlade Sengen, lod Holmers, der imidlertid havde besøgt ham hver Dag, efter en længere Samtale følgende Uttring falde:

"Det er sandt, kjære Borsborg! min Søster Julie er da nu kommen hjem igjen, og hun har paalagt mig at bringe Dem en venlig Hilsen."

Som en Jldstrøm foer Blodet op i den unge Mand's blege Ansigt; han takkede forvirret for den venlige Hilsen og levede høit af den lige til sin fuldstændige Helbredelse. Da fik han igjen Julie selv at see og sandt hende, hvad han tidligere vilde have anseet for en Umulighed, endnu smukkere og mere fortryllende end nogensinde. Med sit venligste Smil kom hun ham imøde, rakte ham Haanden med den største Hjertelighed og forsikkrede ham om, hvormeget det havde bedrøvet hende at have erfaret, hvorledes han i sin Tjenesteiver for Husets Interessé var bleven mishandlet paa en saa affhyelig Maade, og hvor fjært det nu var hende, at see ham frisk og veltilmode igjen.

Hele Firmaets Personale lige ned til den ringeste Pakhuuskarl ventede med Bestemthed, at Chefen rigelig vilde belønne Borsborg for den Tjeneste, han

havde ydet ham, men det saae ud, som om Holmers aldeles ikke tænkte paa den Sag; idetmindste havde han hidtil ikke i mindste Maade yttret sig til Rogen derom. Men fra det Dieblif Borsborg havde talt med Julie og modtaget hendes venlige Yttringer, om hans Opførsel, følte han sig mere end tilstræffelig belønnet for Alt, hvad han havde gjort og lidt, og vilde ikke bortgive hendes Ord, om det saa havde været for en Tønde Guld.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Tre og firefindstyvende Aargang.

Nr. 5.

Løverdagen den 4de Februar 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

En Stump af en gammel Adressseavis.

(Fortsat.)

Desværre var hans Lykke kun af kort Varighed; thi nogen Tid efter, netop som han befandt sig i en livlig Samtale med Julie, viste Grosserer Blok sig pludselig, og denne vakre Mand syntes fuldstændig at lægge Beslag paa den unge Piges Opmærksomhed. Allerede i den sidste Tid før Julies Reise til England havde Blok været en hyppig Gjest i Holmers's Hus, og allerede dengang snakkede man saa smaat om, at han nok gif paa Friersødder der i Huset. Og nu saae Borsborg, at han virkelig bragte hende den varmeste Hylдинг, og det forekom ham, at Julie snarere opmuntrede end afviste den rige Mand. Borsborg

folte da for første Gang, hvad Jaloufi vil sige, og den stak ham ligesom med tusinde gloende Syle. Han befandt sig ikke længere vel i en Kreds, som for et Dieblif siden havde forekommet ham at være et Paradis, og under det Foregivende, at hans Helbredstilstand endnu paalagde ham den største Forsigtighed og ikke tillod ham at blive længe ude om Aftenen, anbefalede han sig pludselig.

Da han nogle Dage efter igjen besøgte sin Chef, traf han atter Hr. Blok der, og da det samme hændte endnu oftere, var det næsten ikke nogen Overraskelse for ham, da man begyndte i Contoiret at tale om, at den unge Grosserer nok havde friet til Frøkenen og faaet ja. Denne Efterretning var dog ingenlunde istand til at dæmpe hans Lidenskab for Julie, tværtimod den brød nu frem i lys Lue, og Forsagelsens Smerte fortærede ham desto stærkere, jo mere han søgte at skjule den for Verden. Hans Stilling hos Holmers, hans Principals Hus, hele Kjøbenhavn blev ham imod, og han begyndte nu at tænke paa, om ikke en Stedsforandring vilde være i høieste Grad tilraadelig og heldbringende for ham.

Imedens han var optagen af disse Tanker, indtraf der en Begivenhed, som bragte hans Beslutning til Modenhed. Ved Siden af ham og under hans specielle Opsyn arbejdede i Contoiret en ung Volontair, ved Navn Witte, Son af en rig Kjøbmand og Handelsven af Firmaet i Christiania. Dette unge Menneske modtog Efterretning om, at hans Fader

pludselig var død, og at han selv strax maatte reise hjem for at overtage Bestyrelsen af Faderens Forretning, — en Opgave, som han ingenlunde folte sig vogen. Han gjorde derfor Borsborg, hvis Dygtighed var ham tilfulde bekjendt, og til hvem han folte sig personlig knyttet med største Hoiagtelse og Hengivenhed, et hoist fordelagtigt Tilbud om at folge med ham hjem og indtræde hos ham som Disponent.

Under andre Omstændigheder vilde Borsborg paa det Bestemteste have afvist et saadant Tilbud; i sin nuværende Stemning greb han det med Begjærlighed og erklærede det unge Menneſte, at han var parat til at reise strax, dersom Chefen vilde meddele ham Afsted.

Holmers, hvem han siebliffelig søgte, hørte hans Meddelelse med synlig Forundring.

„Hvorledes?“ sagde han; „De vil forlade os? og det netop nu? — Det forstaaer sig,“ vedblev han, da Borsborg forblev taus; „det forstaaer sig: det er en heldig Idee af Witte, og han vilde vanskelig have kunnet gjøre et bedre Valg. Og paa den anden Side er det vistnok ogsaa et gunstigt Tilbud for Dem. — Men jeg har ogsaa tænkt paa at tilbyde Dem en lignende, maasse endnu bedre Stilling. — Kunde De for Exempel være tilboielig til at blive min Aſſocié.“

Dette betydningsfulde Spørgsmaal blev fremsat i saa simple Ord og saa aldeles uden al Forberedelse, at Borsborg neppe kunde troe sine egne Ører.

„O Hr. Holmers!“ raabte han: „De behager at

spøge! Jeg, der er saa fattig som en Kirkerotte, skulde være Deres Associé?"

„Hr. Børsborg!“ svarede Chefen alvorlig; „De vil give mig det Bidnessbyrd, at jeg er for meget Kjøbmand til, at jeg skulde indlade mig paa at spøge i Forretningsfager, og mindst paa at tilbyde Nogen at være min Associé for Spøg. Den Spøg vilde under alle Omstændigheder være meget ilde anbragt. Hvad den anden Del af Deres Indvending angaaer, saa bør De vide, at Penge, uagtet de i og for sig kunne være meget respectable, dog ikke altid er det, som man først og fremmest skal søge hos en Associé, men at der gives Omstændigheder, under hvilke Kundskaber og Soliditet — hvoraf De for Exempel er i Besiddelse — ere langt vigtigere og ænskværdigere Egenstaber. Iøvrigt kan en Mand som De, der eier contante 10,000 Rd., ikke siges at være fattig som en Kirkerotte!“

„10,000 Daler!“ raabte Børsborg og lagde Haanden paa sin Bænde, „hvor i al Verden skulde jeg komme til dem?“

„De glemmer vist, at De har skaffet mig 40,000 Rd. igjen, hvilke jeg havde opgivet som tabte, og at De derfor ligesvem kan gjøre Fordring paa Findeløn. De troede vel, at jeg havde overseet dette, men jeg har skrevet Dem 10,000 Rd. tilgode, hvilken Sum De, efter Deres eget Onske, enten kan lade blive staaende i Forretningen som Deres Indskud, eller til en hvilken-somhelst Tid kan hæve i Kassen.“

„O Hr. Holmers!“ raabte den unge Mand; „Deres

Høimodighed overvælder mig. Jeg har ikke gjort andet end min Pligt, og jeg er rigelig belønnet derfor ved den Godhed, De uafbrudt har vist mig, og mere end tilstrækkelig tilfredsstillet ved den høie Løn, som De i Aar og Dag har udbetalt mig."

"Det er nu Deres Mening," svarede Holmers, „og den gjør Dem Ure; men det sømmer sig for mig at have en anden Mening. Bessedenhed er en smuf Dyd," vedblev han; „men den bør ikke overdrives, og her vilde den være paa urette Sted. Jeg gjentager derfor mit Tilbud: slaa til og bliv min Ufsocié."

Følgende sin første Tilskyndelse gjorde Borsborg allerede en Bevægelse for at gribe den Haand, som Holmers rakte hen til ham, men paa Halvveien lod han den igjen synke og sagde med nedslagne Dine:

"Jeg er Dem uendelig taknemmelig, kjære Hr. Holmers! men — jeg kan ikke — jeg tør ikke —"

"De kan ikke, De tør ikke?" gjentog Holmers. „Nu er Touren til mig at forbauses; nu kunde jeg være fristet til at sige, at det vel er Deres Spøg. Hvis ikke, har De dog vist en gyldig Grund til at afflaae mit Tilbud, og jeg tør vel bede Dem om at forklare Dem nærmere."

"Det er jo netop det, jeg ikke kan!" svarede den unge Mand i høieste Grad forlegen. „Det er min Hemmelighed."

"Det er langt fra, at jeg vil trænge mig ind i Deres Hemmeligheder," sagde Chefen koldt, „og der-

som De vedbliver at afvise mig, kan jeg naturligvis ikke tvinge Dem." —

"I Guds Navn da!" sagde Borsborg, idet han nu først hævede sit Blik fra Jorden og saae sin Uhelte i Dinene; „for at De ikke skal ansee mig for en Utafnemmelig, eller maaske endog for en Nar, og da vi desuden maae skilles, saa vil jeg sige Dem Grunden, hvorfor jeg ikke længere kan blive i Deres Tjeneste, hvorfor jeg maa forlade Kjøbenhavn. — Hr. Holmers!" vedblev han med hævet Stemme, „jeg elsker Deres Søster, jeg har i fem Aar elsket Fruen Julie, lige fra det Dieblif, da jeg saae hende første Gang, og da jeg ikke er istand til at rive denne Kjørlighed ud af mit Hjerte, uagtet jeg erkjender, at den er ligejaa haabløs som taabelig, anseer jeg det for min Pligt, at jeg forlader dette Sted, og at jeg prøver paa, om jeg ikke langt herfra kan finde Lindring for min Smerte."

Her standsede han, men da han saae Holmers smile, vedblev han:

„Ja, ikke sandt, De finder min Videnstabs latterlig? De soler Dem maaskee endog fornærmet over, at jeg har driflet mig til at hæve mine Dine til Deres Fruen Søster; men jeg beder Dem være overbevist om, at det er skeet i al Hemmelighed; jeg har aldrig forraadt det for nogetsomhelst Menneske, og heller ikke De skulde nogensinde have faaet det at vide, hvis De ikke idag havde tvunget mig til at aabenbare det for Dem."

Holmers smilede igjen og spurgte stedsse smilende:

„De har altsaa aldrig talt Noget til Julie derom, aldrig ladet hende mærke Noget?“

„Jeg haaber, nei!“ svarede det unge Menneske.

„Og dog vil jeg gjøre min Ed paa,“ vedblev Holmers, „at Julie for længe siden har mærket det!“

„Det skulde gjøre mig meget ondt!“ raabte Borås-borg.

„Fruentimmerne,“ sagde Chefen, „have, som bekendt, i slige Sager et langt skarper Blik end vi Mandfolk. Hvorledes er det vel muligt, at Julie ikke skulde vide det, naar endog jeg har mærket det!“

„De — hvorledes?“ hvisttede Borås-borg.

„Seer De, min gode Borås-borg!“ vedblev den Anden med største Rolighed; „det var ikke vanskeligt at opdage: saasnart hun bare talte til Dem, saae jeg altid, at De skiftede Farve, at De blev i høi Grad forlegen, at De begyndte at stamme i det og ikke kunde finde paa Ord, ret som om De havde begaaet den største Forbrydelse. Og saa Deres Jalousi mod min Ven Blok — ja den har De saamaend ikke lagt Skjul paa, men tvertimod vist den saa tydelig, at den gode Tone neppe vilde have tilladt, om De var gaaet et eneste Skridt videre. Blok har selv sagt til mig, at Deres Dpforsel mod ham forekom ham over al Maade paafaldende —“

„O denne Blok!“ raabte den unge Mand ligesom ude af sig selv; „nu kan han da rigtig lee ad mig og gjøre sig lystig over mig! — Jeg vilde ønske, at

denne Blof aldrig var født, eller i det mindste at han.... sad paa Blofsbjerg!"

"Og hvorfor det?" spurgte Chefen.

"Har han ikke friet til Deres Søster?" raabte Borøborg.

"Vist har han det!" svarede Holmers; "og De maa selv indrømme, at dette Frieri absolut maa gjøre os Ure."

"Naturligvis!" mumlede Borøborg. "Derfor er det jo ogsaa blevet modtaget med Glæde."

(Sluttes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Snedkermester W. C. Dvire.

Prokurator Blochs Datter Louisa Augusta.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 6.

Lørdagen den 11te Februar 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

En Stump af en gammel Adresseavis.

(Sluttet.)

„Modtaget?“ gjentog Chefen. „Det har jeg ikke hørt Noget om. Saavidt jeg veed, har Julie givet ham en Kurb; rigtignok en meget pæn Kurb — men det er og bliver dog altid en Kurb!“

„En Kurb? en Kurb!“ jublede Borsborg, som pludselig syntes at blive rent forvandlet. „Men sig mig, kjæreste Hr. Holmers! hvor i al Verden er det muligt? Hvorledes er det gaaet til? Jeg beder Dem!“

„Ja,“ mente Chefen aldeles phlegmatisk; „det er ogsaa mig aldeles ubegribeligt. Men, hvem kan vel blive flog paa et Kvindehjerte! — Jeg vil rigtig gjøre Dem et Forslag: spørg Julie selv.“

I dette Dieblig traadte Frøkenen ind i Stuen; men da hun saae Borsborg, blev hun forlegen staaende ved Døren.

Holmers vinkede hende nærmere og, idet han tog hende i Haanden, sagde han med skjelmst Mine:

„Du kommer, som om Du var kaldet, min kjære Julie! Denne unge Mand har i dette Dieblig anholdt hos mig om Din Haand.“

Hun lagde begge Armene om hans Hals og skjulte sit stærkt rødrende Ansigt ved hans Bryst.

„Ja, min Pige,“ sagde Holmers og strøg fjærligt med Haanden over hendes Loffer; „det er ikke noget Svar; Hr. Borsborg staaer der og venter paa Dit Svar.“

Uden at forlade sin Broder vendte hun Ansigtet om og, smilende under Taarer, strakte hun sin Haand hen til den unge Mand. Men Borsborg rørte sig ikke af Stedet; han stod og skjælvede som et Gæpeløv og raabte med oprakte Hænder:

„Nei, Hr. Holmers! nei, min Frøken! det er umuligt! — Det er et grusomt Spil, De driver med mig Staffel!“

„Hr. Borsborg!“ sagde Chefen; „jeg vil dog ikke haabe, at De nu afflaaer min Søsters Haand, ligesom De for et Dieblig siden afflog mit Tilbud om at være min Udsocié! — Jeg forsikkrer Dem paa min Ære, at jeg ikke tilbyder Dem denne lille Haand mere end een Gang.“

Som et Lyn sprang Borsborg hen og greb den tilbudte lille Haand og trykkede den til sine Læber.

„Jeg fortjener ikke denne store Lykke!“ raabte han; „jeg er uværdig til den!“

„Naa, naa,“ sagde Holmers; „vær nu blot rolig og se til, at De fatter bedre Tanker om Dem selv. — Dersom De virkelig ikke var min Søster værdig, vilde jeg sandelig ikke betro hende til Dem, om De ogsaa var ti Gange rigere end min rige Ven Blok. Vi Kjøbmænd have ikke altid alene den lille Tabel, men stundom ogsaa et Hjerte i Brystet, og det maaske langt hyppigere, end de gode Herrer Poeter ville tilstaae os i deres Noveller og dramatiske Stykker. Julies Lykke har større Betydning for mig end en rig Svoger, og, fordi jeg er fast overbevist om, at hun vil blive lykkelig med Dem, derfor betroer jeg hende nu i Deres Haand. — Lad mig imidlertid see, at De ikke glemmer at spørge Julie selv om, hvorfor hun... gav Blok den Kurv!“

Med disse Ord kysede Holmers sin Søster og gav Borsborg et kraftigt Haandslag; derpaa gik han bort og lod de to Lykkelige alene tilbage.

Da Borsborg nogle Dage derefter — det var igjen en smilende Maidag — spadserede med sin Forlovede i Kongens Have, droge alle disse Begiven-

heder og Grindringer forbi hans Sjæl, og de forekom ham som ligesaa mange Drømme og Bidundere.

„Men nu skal jeg da ogsaa fortælle Dig,“ sagde den unge Dame paa Spadseretouren, „at jeg strax syntes saa godt om Dig, da Du første Gang kom ind i vort Hus. Allerede da jeg lukkede Døren op for Dig, kunde jeg saa godt lide Dit forlegne, beskudne Bæsen, og siden, da Du fortalte os Dine Hændelser, havde jeg saa inderlig ondt af Din hjælpeløse Tilstand i den store fremmede By. Jeg var jo dengang endnu kun et Barn, og der kunde dengang slet ikke være nogen Tale om Kjærlighed fra min Side, men jeg veed ikke selv, hvorledes det var: jeg følte mig strax optaget af Tanken om Dig, og det forekom mig, at jeg havde ligesaa stor Fortrolighed til Dig, som om vi i mange Aar havde været gode Venner og Bekjendte. Hvergang min Broder roste Dig, glædede jeg mig altid, som om det havde været mig selv, der var bleven rost, og jeg benyttede enhver Leilighed til at tale med ham om Dig, saaledes at det tilsidst blev ham paafaldende, og han sagde engang smilende til mig: „Det er da en forfærdelig Interessé, Julie, Du føler for det unge Menneske!“ — Dengang vidste jeg, som sagt, endnu ikke, hvad Kjærlighed er; det lærte jeg siden ud af Dine Dine, og fra det Dieblisk generede jeg mig ved at omtale Dig for Carl, og ventede taalmodig, indtil han gjorde det. Du kan nok forstaae, at jeg slet ikke var glad ved at reise til

England, men min Broder vilde endelig have det, og, naar saa de unge Herrer derovre gjorde Cour til mig, sammenlignede jeg dem uvilkaarlig med Dig, og Dit Billede, som jeg bar fjærlig i Hjertet, fortrængte dem alle, den Ene efter den Anden. — Hvor var jeg ikke lykkelig, da jeg igjen kom hjem til Kjøbenhavn; men Du kan ikke forestille Dig, hvorledes jeg blev tilmode, da Carl fortalte mig, hvad der imidlertid var paaseret her i Huset, hvor mageløs flink Du havde været, men at Du laa syg af det Saar, den stygge Jensen havde givet Dig. Det blev ganske sort for mine Dine, og jeg var ikke istand til at sige et eneste Ord. At Blof var indtaget i mig, mærkede jeg ikke, førend min Broder gjorde mig opmærksom derpaa, og denne Opdagelse forfærdede mig ikke mindre end Din Sygdom; først i det Dieblif tænkte jeg paa, at jeg maasse kunde blive tvunget til at miste Dig og komme til at tilhøre en Anden; men den fjærlige Carl sagde til mig, at jeg blot skulde følge mit Hjerte, og derfor afviste jeg Blof, og i min Sjæl vaagnede en velsignet Anelse om, at min Broder havde opdaget vor Kjærlighed og ikke vilde sætte sig imod den.“

Saaledes passerede Julie, og hun havde en ligesaa taknemmelig som opmærksom Tilhører i Borsborg. Idet de nu spadserede videre, kom en Person dem imøde, som Borsborg siebliffelig kjendte. Det var den gamle stivbenede graaskjægede Invalid, som han havde truffet her for fem Aar siden: der var ikke den

mindste Forandring at see paa ham fra den Tid. Den Gamle haltede tilside, gjorde Front for det unge Par, lagde Haanden op til Huen og lod, ligesom dengang, kun Blikket tale. Borsborg blev staaende foran ham og sagde:

„Huffer De mig endnu, min gamle Ven?“

Den Gamle betragtede ham med stum Forundring og rystede paa Hovedet.

„Det er fem Aar siden,“ sagde Borsborg, „at vi traf hinanden her. Jeg sad paa en Bænk og talte mine Penge — der var ikke mange — men dog Alt, hvad jeg eiede — saa kom De — —“

„Et Tremærksstykke!“ afbrød Oldingen ham, og et Smil gik over hans alvorlige Ansigt.

„Naa, det glæder mig, at De ikke rent har glemt mig,“ sagde Borsborg og trykkede ham en Specie i Haanden; „og skulde De engang komme i Nød, saa kom bare til mig. Her har De min Adresse!“

Den Gamle rørte sig ikke af Stedet; han blev staaende i sin stive militaire Stilling, men en klar Laare brød frem af hans Die og listede sig ned ad hans gamle veirbidte Ansigt. Derpaa sagde han, akkurat ligesom for fem Aar siden, kun at hans Stemme skjævede lidt mere:

„Hjertelig Tak, unge Herre! Gud lønne Dem tusindfold!“

„Det har Han allerede gjort, — ja mere end hundrede tusinde Gange!“ hviskede Borsborg, idet han vendte sig bort fra ham.

Og da de nu dreiede ind i en Sideallee, saae han sig først forsigtig omkring for at forviise sig om, at der ingen Lurere var i Nærheden; derpaa drog han sin smukke Brud hen til sig og kyskede hende, og de i Trærnes tætte, saftige Løv kviddrende Smaafugle, de over de smaa grønne Blainer hoppende Solstraaler og den klare Foraars-himmel vare de eneste Vidner til deres Lykke.

„Men nu skal jeg vise Dig Noget, min Skat!“ sagde den lykkelige Borsborg, idet han fremtog et gammelt Stykke Adresseavis af sin Tegnebog; „her seer Du min Talisman. Denne Stump Adresseavis har jeg trolig i fem Aar baaret hos mig; — den har jo ført mig til Dig!“

Kongen og Maleren.

(En Anekdote fra Oldtiden.)

Den berømte græske Maler Apelles var falden i Unaade hos den ægyptiske Konge Ptolemæus, og, som Følge deraf, ogsaa hos hele Kongens Hof. Da Apelles engang ved et Skibbrud var kastet op paa Land i Nærheden af Kongens Hovedstad, Alexandria, søgte et Par Hofmænd at ydmyge Kunstneren paa følgende Maade. De bestaf en kongelig Lakai til i Kongens

Navn at indbyde Apelles til det kongelige Taffel. Da nu Apelles traadte ind i den kongelige Sal, blev Ptolemæus i den Grad forbittret over hans Dumdriftighed, at han foer løs paa ham og spurgte ham, hvem der havde indbudet ham. Apelles, som ikke kjendte Sakaiens Navn, tog et Stykke Kul fra Urne-
stedet og tegnede paa Bæggen Personens Ansigt saa livagtigt, at Kongen øiebliffelig kjendte ham. Han lod Sagen undersøge og straffede Bedkommende meget strengt; men for Apelles's Kunst nærrede han en saadan Beundring, at han fra det Dieblif stedse viste ham sin høieste Raade.

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Robbertrykker J. G. Andersen.

Mægler F. J. Salomonsen.

Grosserer Weils Datter Henriette.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 7.

Lørdagen den 18de Februar 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 23de Marts d. A. afholdes i Selskabet en Generalforsamling for ifølge Lovens § 34 c, blandt Andet, at vælge nye Repræsentanter istedetfor dem, som efter Tour fratræde.

I denne Anledning opfordres herved Selskabets samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hvor Listerne over hver Klases Medlemmer,

daglig i foranførte Tidrum, fra Kl. 10 til 12 Formiddag ligge til behagelig Eftersyn.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
den 14de Februar 1871.

B. Petersen. C. N. Lantrop. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

En Sneestorm paa en Reise i Rusland.*)

Som bekjendt hører det til en af de første For-
dringer til at foretage en større Reise gjennem Rus-
land, at man forsyner sig med en varm og stærk
Equipage, naar man med nogenlunde Beroligelse med
Hensyn til dens Udfald vil betræde Veien. Jeg havde,
fortæller en Herr. W. G., allerede i fire Uger gjort
alt muligt for at være i Besiddelse af enhver Nød-
vendigheds-Artikel, der kunde udfordres; desuagtet over-
faldtes jeg den 4de Januar 1863, da min Afreise fra
den østlige Deel af Uralbjergene til mit tydske Hjem,
som jeg i flere Aar ikke havde gjenseet, var berammet,
af en uforklarlig veemodig Følelse, imedens kun Glæde
havde været paa sin rette Plads, og skjøndt jeg ikke

*) Das Ausland. 1863.

Ekstrakt

af

fjerde Kvartals Regnskab 1870

for

det forenede Understøttelses-Selskab,

Indtægt.

	Rbd.	
1. Kassebeholdning fra 3die Kvartal d. A.....	5375	
2. Halvaarligt Kontingent:		
Restance fra forrige Kvartal.....	295 Rbd. 26 β .	
anviist for dette Kvartal.....	2348 — 4 -	
Hs. Majestæt Kongens Bidrag.....	20 — " -	
	2663 Rbd. 30 β .	
deraf er indkommet....	2070 Rbd. 56 β .	
affkrevet som uerholdeligt	48 — 30 -	2070
	2118 — 86 -	
Restance ult. December.....	544 Rbd. 40 β .	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 82de Aargang, Nr. 40—53.....		1320
4. Renter:		
af 100,000 Rbd. i Statsobligationer for $\frac{1}{2}$ Aar à 4 pCt.....	2000 Rbd. " β .	
af 400 Rbd. i Kjøbenhavns Commune- obligationer for $\frac{1}{2}$ Aar à 4 pCt...	8 — " -	
af 200 Rbd. af Heymans Legat for $\frac{1}{2}$ Aar.....	3 — 92 -	
af Gibeschütz's Legat.....	550 — " -	
	2560	
5. Afdrag paa Udlaan:		
Restance fra forrige Kvartal.....	1189 Rbd. " β .	
anviist for dette Kvartal.....	1872 — " -	
	3061 Rbd. " β .	
deraf er indkommet.....	1890 — " -	1890
Restance ult. December.....	1171 Rbd. " β .	
	Rbd....	13225

Kjøbenhavn, den 31te December 1870.

Overeensstemm

O. S. Olsen.

B.

Udgift.

	Rd.	ß.
Indtægter: anviste for dette Kvartal..... 1260 Rd. 24 ß. udbetalte i Kvartalet 1260 — 24 -	1260	24
ømninger..... Indre Administrationsomkostninger Tidsskriftets Trykning..... Stkr. 4 pCt. dansk-engliske Obligationer à 100 £... o, Kassebeholdning ult. December	597	48
	78	17
	189	84
	1558	39
	9538	27
Rd....	13222	47

J. Th. Neumann,
Selskabets Kasserer.

Kasse-Kontrollen.

C. A. Laurrup.

J. Em. Larsen.

er overtroist, satte jeg mig henimod Kl. 5 om Eftermiddagen med Uro og en ubetvingelig mørk Aelse i min Reiseslæde, hvori allerede en russisk Dame havde taget Plads, der til St. Petersborg var betroet min Beskyttelse.

„Ufsted,“ raabte jeg til Kudsten, saasnart jeg havde sat mig ned, og i Galop reves Slæden fremad.

Neppes vare vi kastede 300 Skridt frem, medens jeg misfornøiet havde seet paa den gale Begyndelse, da Kudstens hid- og didvakkende Holdning paa Bukken ligesom ogsaa den usikre Maade, hvorpaa de paa kryds- og tværgaaende Heste styredes, var mig paa-faldende, og det saa meget mere som Menneket var mig anbefalet som særdeles paalidelig af General-Gouverneuren F.

„Hvorfor styrer Du ikke lige ud, Jemtschik?“ spurgte jeg.

„Herre, Beien er bugtet og Hestene gaae ligedan,“ var Svaret.

Jeg tænkte paa Wisen om den skjæve Maane fra mit Hjem og søgte at berolige mig; dog tog denne Usikkerhed fra det ene Dieblif til det andet til, saa at jeg maatte antage Menneket for ikke at være tilregnelig. Denne Formodning kunde snart ikke længer underkastes nogen Tvivl, da han efter omtrent en Miils Fart styrtede ned af Bukken og slæbtes et langt Stykke Bei bort ved den til begge Hænder fastsnorede Tomme, indtil vi, der vare komne ud fra den banede Bei, løbe fast i den løse Sne. Den første uheld-

svangre Scene havde begyndt at udvikle sig for vore Dine. Hestene løbe ind paa hinanden og forvikledes saaledes, at de vare færdige at kvæle hinanden; som Følge deraf steilede de og styrtede; medens de øvrige endnu paa Benene staaende efter Mulighed søgte at ødelægge Seletøiet og Equipagen, hvorved Faren for Mennesker og Dyr forsøgedes fra Minut til Minut.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Inspektionsbetjent P. R. Kinzi.

— S. G. Løyberg.

Politibetjent J. Stramboe.

— B. Jørgensen.

Maskinarbeider C. Burla.

Cigarfabrikant N. Sild.

Borger-Vennen.

Tre og firesindstyvende Aargang.

Nr. 8.

Lørdagen den 25de Februar 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 23de Marts d. A. afholdes i Selskabet en Generalforsamling for ifølge Lovens § 34 c, blandt Andet, at vælge nye Repræsentanter istedetfor dem, som efter Tour fratræde.

I denne Anledning opfordres herved Selskabets samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hvor Listerne over hver Klasse's Medlemmer,

daglig i foranførte Tidrum, fra Kl. 10 til 12 Formiddag ligge til behagelig Eftersyn.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
den 14de Februar 1871.

B. Petersen. C. N. Lantrop. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

En Sneestorm paa en Reise i Rusland.

(Fortsat).

I dette farefulde Dieblif passerede vor fra Drenborg kommende Post samme Bei, og ene Postillonens virksomme Indgriben maae vi tilskrive, at vi slap derfra uden at have noget betydeligt Offer at beklage. To Timer derefter holdt vi atter ved General L.s Palais, hvorfra vi vare fjørte ud, for at foranledige, at Kudskene, som vi havde maattet lade tilbage, blev opsøgt, og en anden Jemtschik skaffet tilveie, for paany at kunne tiltræde Reisen. Om Aftenen Kl. 10 fore vi atter for anden Gang ud fra Pladsen, og Kl. 12 om Natten havde vi naaet den første Station, hvor mine allerede siden Kl. 4 om Eftermiddagen forspændte Heste efter Kudskens Raad skulde have deres Foder.

Om Natten Kl. 2 skulde Reisen videre frem gaae for sig; dog var der imidlertid indtraadt en frygtelig Sneestorm. En Gysen gjennemfoer os; men det hjalp ikke! Jeg havde over 600 Mile at tilbagelægge og kunde ikke lade mig skrække tilbage for enhver Storm, naar jeg for Foraarets Begyndelse atter vilde være tilbage. Jeg spurgte derfor Kudskken om han turde vove at fortsætte Reisen?

„Ja Herre,“ svarede han, „jeg vil og skal selv med Bind for Dinene finde Veien.“

„Nu, afsted da!“ sagde jeg beroliget og fattet, og snart derpaa fore vi atter fremad.

Men neppe vare fem Minuter forløbne og vi ude fra Landsbyen, førend jeg troede at bemærke, at vi ikke længer befandt os paa den banede Bei, og at Hestene kun med Møie og største Anstrengelse traf Slæden frem i den bløde Sne. Jeg meddeelte fra den lukkede Equipage min Bekymring til Kudskken, som dog dyrt og helligt svor paa at være paa den rigtige Bei. Desuagtet kunde jeg intet Dieblif vinde den Overbeviisning, at jeg skulde have taget Feil, langt snarere troede jeg fra dette Dieblif af endnu tydeligere at bemærke, at Equipagen bevægede sig hid og did. Jeg tilraabte Kudskken anden og tredie Gang; men jo slemmere og mere paafaldende bleve Bevægelserne. Jeg hørte med Uro den voldsomme Driven paa de ellers saa modige Dyr, og befalede, at der skulde holdes og Equipagen lufkes op.

„Herre, det gaaer ikke, sid stille, det er et ræd-

somt Veir!" svarede Kudsklen, noget afvisende med slet undertrykt Uro og med fordoblet Kraft svingende Knuten, for at opmuntre de udmattede Dyr, indtil strax derpaa de forreste Heste styrtede og Kjørselen af sig selv stod stille, uden at maatte befales endnu engang.

Jeg steg nu atter ud.

„Hvor ere vi da, hvor er Veien?" henvendte jeg mig spørgende til Kudsklen.

„Herre, det veed Gud!" svarede den Udspurgte.

„Men den nylig forladede Landsby, som dog maa være ganske i Nærheden, hvor er den? det maa Du dog i alt Fald vide?"

„Herre, Du kan gjøre hvad Du vil, jeg veed det ikke! Jeg vil døe, om jeg veed hvorhen vi ere komne, endnu mindre, hvorhen vi skulle vende os," lod det trøstelige Svar.

Som jeg havde bemærket, var den banede Veir, strax efter at vi havde forladt Landsbyen, gaaet tabt. Men min Formodning, som jeg strax lod Kudsklen vide, havde kun gjort denne endnu mere ængstelig og bidraget til, at han, ved at krydse hid og did for atter at finde Veien, i den Grad blev forvirret, at han ikke engang tilnærmelsesviis kunde angive den Retning, hvor Landsbyen, som vi ikke for længe siden havde forladt, maatte ligge.

Det var den anden ulykkelige Affaire ved Begyndelsen af Reisen; at slutte heraf syntes den kun at love en tynd Lykke. Situationen, hvori vi befandt

os, var ingenlunde misundelsesværdig. Thi saa nær vi end maatte være Landsbyen, saa nyttede dog dette os Intet, saafremt vi ikke vare istand til at finde den, hvilket med den i det mindste 6—8 Fod høie Sne og den forfærdelige Sneestorm, som ikke tillod at see fem Skridt foran sig, ikke engang at aabne Dinene, ingenlunde var let. Lige saa meget maatte vi være fattede paa et Besøg af Ulve, som i Rabolauget vare repræsenterede i et saa overordentligt stort Antal, og som navnlig ved Nattetid pleie at samle sig i Nærheden af Byer. Med alt dette var der kun liden Udsigt til at kunne forandre Sagernes Stilling, hvorfor vi besluttede at spænde Hestene fra og at overnatte paa Stedet, indtil Morgenens brød frem.

Medens Forberedelser hertil bleve trufne, faldt mig endnu en anden Tanke ind, hvorledes det muligviis kunde lykkes at finde Landsbyen og bevirke vor Befrielse. Forsøget vovedes.

Jeg saavel som Kudsten bestege hver en Hest, og efterat jeg havde instrueret den i Equipagen siddende Dame om, ved en fra Tid til anden istemmet Jodlen at gjøre sig og Equipagen bemærkelig, rede vi saa langt bort fra samme, at man tydeligt kunde høre Damens Stemme. Derpaa gjorde jeg Holdt og lod Kudsten gaae saa langt i samme Retning, at han kunde høre mit Tilraab, hvorpaa vi saaledes ridende bestrebe en Kredss.

Manøvren lykkedes; thi neppe havde vi udført vore Bevægelser en halv Time, førend Jemtschiken ud-

stødte et Glædeskrig og tilraabte mig de Ord: „Landsbyen er funden.“ Jeg sendte ham strax derind, for at requirere de fornødne Heste og Mandskab, medens jeg selv søgte at bibeholde Retningen til Equipagen ved at ride frem og tilbage, indtil den længselsfuldt forventede Hjælp lod sig see, og vi atter vare blevne flot, saa at vi med en Mand's Vedsagelse kunde fortsætte Reisen og naaede den næste Station.

Ifølge de uhyre Anstrengelser, som Hestene havde havt, maatte der atter indrømmes dem en kort Hvile, saa at allerede Dagslyset begynde at svinde, uden at vi havde naaet Stationen og erholdt friske Heste. Rudskien trøstede mig med, at et tredie lignende Tilfælde ikke vilde forekomme, da han nu var fuldstændigt orienteret, og holdt det, trods min Opfordring, ikke for nødvendigt at drive altfor stærkt paa Hestene.

Med den indbrydende Nat begyndte den heftigste Storm paany, og paa den Tid, da vi efter vor Beregning maatte have naaet Stationen, førte vi endnu hen ad en Bei, der aldrig syntes at ville ende, og uden at have det mindste Tegns paa, at vi befandt os i en lykkelig Nærhed af menneskelige Boliger; meget mere befandt vi os midt i en sneebedækt mennesketom Steppe, indtil ogsaa Beien tilsidst hørte op.

Allerede dreve vi atter flere Timer fortvivlede om; de udafede Heste vare i den Grad trætte, at vi maatte befrygte, at de vilde styrte, uden at have nogen Udfigt til at naae vore Onskers Maal. Den bedrøvelige Situation, som vi allerede to Gange saa lykkeligt

vare undslupne, stod nu saa meget mere skrækindjagende for os, da vi efter al Sandsynlighed vare temmeligt fjernede fra nogen menneskelig Bolig. Henimod Midnat vare Hestene i den Grad trætte og udmattede, at al Paadriven var forgjæves. Vi skrede atter til at spænde dem fra; dog vare vi endnu ikke komne til Ende dermed, da jeg langt borte noget utydeligt troede at høre en Hund gjøe. Glædeligt opmuntret derved bad jeg Kudsken ligeledes at give Agt derpaa. Han var tilsidst af samme Mening.

„Det er sandt, det er en Hunds Stemme, der maa ogsaa boe Mennesker!“ raabte han i en lige saa glad Stemning, som havde han hørt en Nattergal synge.

Det kan vel neppe betvivles, at vi endnu forsøgte en sidste Anstrengelse. De halvt fraspændte Heste ansporedes atter og styredes i den Retning, hvorfra Hundeglammet lød, og nu og da atter gjentog sig, idet vi selv gik bag efter Equipagen for at gjøre den lettere.

Dog atter var en Tid forløben uden at vi opdagede det formeentlige Sted; Glammet syntes vel nærmere, men at komme fra en anden Kant, saa at ogsaa vi maatte forandre vor Cours. Den samme Maneuvre gjentoges flere Gange, dog uden Resultat. Hundeglammet gjentog sig og det samtidigt fra flere Retninger, indtil vi tilsidst fra den store Omkreds om os iagttog en forstærket og lidt efter lidt nærmere kommende Hulen. Vi kunde aldeles ikke længere hen-

give os til nogen Skuffelse og kom til den Overbeviisning, at vi vare omringede af Ulve, som havde faaet Færten af os og rykkede nærmere.

Endnu engang udraabte Jemtschiken glædedruffen: „Herre, Herre! tak Gud! jeg seer Lys!“ Vi styrede henimod det, dog ikke længe, saa standsede Manden forstrækket Hestene.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Betjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Bodker H. P. G. Petersen.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 9.

Lørdagen den 4de Marts 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 23de Marts d. A. afholdes i Selskabet en Generalforsamling for ifølge Lovens § 34 c, blandt Andet, at vælge nye Repræsentanter istedetfor dem, som efter Tour fratræde.

I denne Anledning opfordres herved Selskabets samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hvor Listen over hver Klasse's Medlemmer,

daglig i foransførte Tidrum, fra Kl. 10 til 12 Formiddag ligge til behagelig Eftersyn.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 14de Februar 1871.

B. Petersen. C. N. Laurup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 23de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og andre Understøttelser ville blive foredragne i Henhold til Lovens § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovens § 34 c, m. m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtsselskabets Eiendom, Østergade Nr. 54, indhydes herved de ærede Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 28de Februar 1871.

B. Petersen. C. N. Laurup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

En Sneestorm paa en Reise i Rusland.

(Fortset).

„Hu, Herre, det var intet Lys! giv mig Dgen, giv mig Dgen, jeg seer Ulve,“ raabte han til mig.

Jeg skyndte mig at række ham den forlangte Dge, og saae ogsaa selv, da Maanen begyndte at skinne klart, i en ikke meget lang Afstand de graae Skikkelser, hvorledes de listede sig hen over Sneen, og hvorledes de stelende fra Siden med deres lysegrønne straalende Dine havde Udseelse efter os.

Vor Kjøren om i Steppen var hensigtsløs, saasnart vi manglede et Maal at styre efter, vi udmattede kun uden Nytte de allerede udafede Heste endnu mere. Det blev derfor besluttet at blive paa Stedet. Dyrene bleve spændte fra, bundne ved Slæden, og de erholdt en lille Knippe Hø, som vi endnu havde tilbage; men ogsaa de vare urolige og lugtede meget vel de sig nærmende Uhyrer og snøstede uden at spise.

Da det var koldt, var det indrettet saaledes, at jeg afveglende med Jemtschik overtog Bagten, for at den One eller Anden i Afsløsningsstunden atter kunde opvarme sig i den lune Slæde, som i Længden var overordentlig nødvendigt. Kun i Nødtilfælde, naar den Andens Hjælp udkrævedes, skulde Afsløsningen atter indtræde. Jeg udleverede derfor min Kudst, som havde det første Nummer, en Revolver og ligeledes en Palle Tysstikkere, for fra Tid til anden at tilbage-

kyse de fremrykkende Uhyrer ved Antændelsen af smaae Straaviske. Men deres store Antal gjorde dem ogsaa snart dristigere, saa at jeg meget snart atter blev opfordret til at forlade Slæden og gjøre Brug af min Revolver. Dog rykkede de stedse paany frem, saa at et andet og tredie Skud blev nødvendigt. Bort Straa astog mægtigt og forbrugtes, saa at jeg maatte opsøge Papisstrimler for at antænde dem. Ogsaa var allerede et fjerde Skud affyret og kun to tilbage, uden at jeg havde Patroner eller Krudt til at gjentage Ladningen. Smidlertid var der endnu meget langt til Dag, og det lod sig ikke fatte, hvorledes vi skulde holde os til den Tid. Atter sunklede de grønne Ulvesine paany tæt foran os, og det kostede et femte Skud for at holde dem i nogen Afstand, medens deres affhyelige Hysten trængte sig frem til os fra alle Kanter og forraadede det store Antal Ulve, som omringede os.

Rudsten kom paa den Tanke at undersøge, om han ikke kunde finde en Træbust eller noget Græs, for at vedligeholde Ilden, og fjernede sig noget med Øxen i Haanden, men vendte snart tilbage med et af Glæde straalende Ansigt og med et Bundt stærkstillkede Bladplanter, der vare udgaaede og hentørrede.

„Hør! Hør!“ tilraabte han mig allerede langt borte. Jeg lyttede efter Mulighed, men hørte Intet.

„Stille, hst, hører Du Intet Herre? Nu, nu,“ sagde han atter gesticulerende. Jeg hørte med den bedste Villie efter for at opdage Noget, men jeg hørte intet Andet end Ulvenes Hysten.

Imidlertid anstregte jeg mig og lyttede gjentagne Gange efter, da jeg paany var gjort opmærksom, og virkelig lykkedes det mig endelig ogsaa at høre en Lyd, der lignede en svag Hundegjæsen og adskilte sig fra Ulvenes Hyl.

Det var en lille Straale af Haab! Vi lyttede nok engang — det var den samme Tone — og mere og mere fik vi den Overbeviisning, at denne Gjæsen maatte udgaae fra en Hund, der dog efter al Formodning endnu maatte være temmelig langt borte. Lyden var kun meget svag, uagtet den om Aftenen i den stille sneebedækte Steppe pleier at forplante sig langt; men lige meget, det gjaldt det Alleryderste! Under Beskyttelsen af en Fidibusflamme bleve Hestene atter trukne frem og forspændte, og gaaende med den brændende Stengel af den udtørrede Bladplante ved Siden af Hestene styrede vi med nyt oplivet Mod i den formeentlige Retning, dog ikke uden at Ulvene endnu engang krydsede Veien, saa at jeg med et tungt Hjerte maatte beslutte mig til at anvende mit sidste Skud.

Jeg tøvede endnu og overlagde, hvad der var at gjøre.

„Det skader ikke, Herre! gjør det!“ raabte Rudstien tillidsfuld, „vi ville forhaabenlig intet mere behøve.“

Som sagt, saa gjort! Det sidste Skud tordnede ud over Steppen, langsomt tabende sig i det Fjerne, og med tilbageholdt Aandedræt saae vi omkring os, om vi ikke nogetsteds kunde opdage det længselsfuldt forventede Maal! Endnu engang steg vor Betyrning

til det Høieste! thi vi havde næsten fjort en Time og saae endnu stedse Intet!

Overalt hvide Fodspor og den af frodsent Sneefunklende Steppe. Intetsteds fandt det søgende og forskende Die et Hvilepunkt, som det kunde beholde. Ogsaa Hundeglammet ophørte, og hiin for os saa melodiske Tone var forstummet; men desto tydeligere kunde man fornemme Ulvenes Hyl, medens min Revolver ikke mere indeholdt nogen Patron. Vi troede os atter dobbelt og skrækkeligt stufede! Allerede vare vi i Begreb med at holde, da hørtes tæt foran os — saa syntes det — den venlige Lyd, som saa længe havde tiet! Ja saaledes var det i Gjerningen! Man kunde atter høre den; denne Gang kunde vi ikke mere lade os stufte, den var altfor tydelig! Glammet gjentog sig — vi bævede og rystede af Jubel — thi efter al Sandsynlighed maatte denne Tone lyde tæt foran os og ganske i vor umiddelbare Nærhed.

„Løb mit brave Dyr,“ sagde Rudsten opmuntrende til den dødtratte ved Siden af ham gaaende Hest, „snart skal Du hvile.“

Dg virkelig syntes ogsaa efter saa Diebliske et Lys at lade sig see.

„Ha! see der, Herre! har Du seet?“ spurgte han mig.

Jeg havde ligeledes seet det, der var det igjen, og nok engang og atter igjen, indtil det ganske blev staaende og ikke skjulte sig mere.

Det var heller ikke Ulveøinenes grønne Lys, men

en rødlig, hid og did sig bevægende venlig lille Flamme af et Tællelys eller Fyrrespaan, som igjennem en menneskelig Boligs Bindue trængte hen til os. Snart traadte ogsaa de dunflere Darrids af denne mere og mere tydeligt frem af det skuffende Maanelys, indtil vi saae den fuldkommen tydeligt foran os.

Nu havde vi naaet det Gjerde, som altid omsluttede Landsbyerne. Til Venstre af os hævede de graae Toppe af Landsbyens Hø- og Kornstakke sig frem af Sneen. Vi aandede atter første Gang frit og vare frelst.

„Gid Djævelen annamme dem, disse fordømte Canailler,“ jublede Jemtschik.

„Gud være lovet! Denne Gang have de ikke faaet os!“ sagde jeg bifaldende, da vi kjørte igjennem Gjerdet og havde dette bag os.

Vi havde ikke alene fundet en Landsby, men endog Stationen! Med hvilken Følelse vi betraadte den venlige varme Bolig, kan man tænke sig.

Diamanten som Klippebor.*)

En Substans der hidtil, med Undtagelse af et eneste praktisk Brug, kun tjente Menneskehedens For-

*) *Mechanic's Magazine.*

fængelighed, synes efter al Sandsynlighed at blive Gjenstand for en langt større Nytte. Man har nemlig bygget en Diamant-Maskine til Gjennem boring af Klipper, og den har været anvendt til Boringen af en Tunnel paa Bourbonnais-Jernbanen i Frankrig. Diamanter af det reneeste Vand ere ikke nødvendige hertil. Den sorte Diamant fra Borneo er haard nok for dette Diemed. Maskinen er af en meget simpel Construction. Den bestaaer af et Jernrør der ender med en Staalring. I denne Ring anbringes Diamanterne i middelmaadigt korte Afstande fra hinanden, en Række ved den ydre og en Række ved den indre Rand. Røret er indrettet til at kunne dreies; og et Tryk udøves naturligtvis mod Klippen. Hulheden af Røret optager den af Klippen udskaarne Kjerne, der kan afbugges med en Hammer. Den Maskine, der har været brugt i Frankrig skal af en meget haard Klippe have funnet udbore en Meter (omtrent $1\frac{1}{2}$ danske Alen) om Timen, og det uagtet den kun blev drevet med Vandkraft.

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Justitsraad H. Grüner.

Borger-Vennen.

Tre og firesindstyvende Aargang.

Nr. 10.

Løverdagen den 11te Marts 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 23de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og andre Understøttelser ville blive foredragne i Henhold til Lovens § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovens § 34 c, m. m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtselskabets Eiendom, Østergade Nr. 54, indbydes herved de ærede Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 28de Februar 1871.

B. Petersen. C. N. Laurrup. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Exempler paa høi Levealder i Storbritanien.*)

Buffon og Haller have paastaet, at Menneskenes theoretiske Levealder maatte være 90—100 Aar. En Hund nemlig opnaaer i 2 Aar sin Aldersmodenhed og lever da 5—6 Gange saa længe som dens Udvikling varer. Hesten er udvoget i fire Aar og nyder en Livsvarighed af 25—26 Aar. Følgelig, mener Buffon, naar intet Uheld forforkter Menneskets Dage, saa maa det leve 6—7 Gange saa længe som dets Udvikling varer, nemlig 90—100 Aar. Under søgelserne om en høi Levealder have ret været i Englands Smag, og det Bedste, som deres ældre og nyere Literatur indeholder, er nu sammenstillet i et engelsk Tidsskrift (Quarterly Review). Et er vist: hvo der vil blive hundrede Aar gammel, bør ikke bære nogen Krone og ikke være Prinds af Blodet, thi siden Christi Fødsel kjender Historien ikke noget konstateret Tilfælde, at noget Lem af et eller andet Dynasti skulde have opnaaet Alderen af 100 Aar. De tre ældste Folk i den engelske Historie ere Grevinden af Desmond, den „gamle Parr“ og Henry Jenkins. Bel gives der paa Kirkegaarden ved Chave Prior (Worcestershire) en Gravsteen, ifølge hvis Indskrift den nedenunder Jordede havde opnaaet en bibelsk Alder af

*) Das Ausland. 1868.

309 Aar, dog viste det sig ved en strengere Eftergrandffning, at han kun var bleven 39 Aar gammel, at Steenhuggeren ei heller vilde overlevere Andet til Efterverdenen, men kun havde glemt Læren om Tallets Stedværdi. Den ovenfor nævnte Dames Pigenavn var Katharina Fitzgerald. Hun skal være født i Aaret 1465 og talte 124 Aar, da Sir Walter Raleigh 1589 gjorde hendes Bekjendtskab. At hun levede fra 1599 til 1603 i Irland, staaer fast, og at hun blev 140 Aar gammel, ligesom at hun i sin høie Alder atter fik nye Tænder, kan med Sikkerhed antages. Derimod har man ingen sikker Borgen for, at hun 1614, altsaa i en Alder af 150 Aar, reiste til London, og ligeledes synes det kun at være en udsmykket Overlevering, at hun tilsidst fandt sin Død ved et ulykkelig Fald fra et Røddetræ. Om hun havde utaalmodige Arvinger og hvor mange Slægtled af utaalmodige Arvinger, derom forlyder desværre Intet. Om Henry Jenkins' høie Alder hersker desværre Tvivl. Han var en Samtidig af Thomas Parr, hvilken Sidste, født 1483 i Alberburry, talte ni Aar, da Amerika blev opdaget, og levede indtil Midten af den 30aarige Krig. Han giftede sig først i den modne Alder af 80 Aar og overlevede sin Kone efter et 32aarigt Ægteskab. Efter en 8aarig Enkemandsstand ffred han, 120 Aar gammel, til det andet Ægteskab med en Dame, for hvem han, allerede medens hans første Kone levede, havde sværmet. Efter dette andet Ægteskab levede han endnu 32 Aar, i det Hele 152 Aar, og havde

maaskee bragt det videre, naar ikke Jarlen af Arundel havde flæbt ham som en Curiositet til London og fremviist ham som et Menageristykke ved Carl den Førstes Hof. Han blev der fodret med det Bedste, der kunde faaes, og derved paadrog han sig en „fortidlig“ Død, thi den berømte Physiolog Dr. Harvey (Opdageren af Blodets Kredsløb), der aabnede hans Viig, forsikkrede, at naar Manden ikke var bleven forstyrret i sin landlige Leveviis, havde krydret sit daglige Brød ligesom før med Vøg og Ost, og kun havde drukket Mælk eller leilighedsviis et Glas Ale eller Ubleviin, saa maatte han endnu ret længe have kunnet fristet sit Liv.

Blandt andre mærkelige Tilfælde, men som dog kunne gjælde som troværdige, erfare vi, at en Dame i Sydcarolina endnu i sit 99de Aar blev anfaldet af Mæslinger, og at en Herr John Weeks, der blev 114 Aar gammel, overlevede 9 Røner, men endnu i en Alder af 106 Aar giftede sig med en 16aarig Pige. Allerede Hufeland vidste, at Fruentimmer i Gjennemsnit leve længere end Mandfolk, og gifte Røner længere end ugifte. Desuagtet ere Exemplerne paa et overordenligt langt Liv hyppigere hos Mænd end hos Qvinder, om de endog ikke ganske mangle hos de Sidste. Den bekjendte Skuespiller Garricks Enke, en Wienerinde og oprindelig Baletdanserinde paa en Skueplads i London, overlevede sin Mand i 43 Aar og døde 1822 i en Alder af 99 Aar. En sand tobenet Fosfilie var en Kone eller i Folkesproget en

„Lady“ Lewson, der giftede sig ung og allerede i sit 26de Aar var en riig Enke. Født i Aaret 1700 blev hun gammel med sit — det attende — Aarhundrede og overlevede det endnu til 1806. Hun var fuld af Excentriciteter, til hvilke ogsaa hørte, at hun aldrig afslagde Modedragterne fra sin Ungdomstid i Kong Georg den Førstes Stiil, sandsynligviis til Forlystelse for Gadepublicumet. Ogsaa hun fik i en Alder af 87 Aar nye Tænder, nemlig 2 Stykker. Hun endte Resten af sine Dage i en mandlig Betjents, i to Hundes og en Rats Selskab. Til hendes Selsomheder hørte Båndsky d. v. s. ikke egentlig Hydrophobien snarere Affky for Vaskvand. Folk, som vaskte sig, paastod hun, vare bestandigt udsatte for Forkølelser. I Stedet derfor pleiede hun at indsmøre sig i Svinefedt.

Lærde Kaldsforretninger, mener Forfatteren i det engelske Tidsskrift, befordre ikke en lang Livsvarighed. Dog maa man strax undtage Juristerne, thi Lord Mansfield blev 89, Lord Kaimes 86, Lord Monboddo 90, Lord Stowell 91, Lord Eldon 87 Aar gammel. Om Læger lader Noget lignende sig ikke berette; thi at Galen skal have levet 140 og Hippocrates 104 Aar, vil i vor skeptiske Tidssalder ikke finde Tiltro hos Mange; blandt nyere Læger anføres kun Dr. Heberden, der blev over 90 Aar gammel, og Svenskeren Jernig, der talte 104 Aar ved sin Død. Blandt store Skribenter veed han kun at anføre Samuel Rogers, der 1855 var 93 Aar gammel, Hoyle, Forfatteren til en

Spillebog om Whist med 98 Aar, og Fontenelle, der blev 100 Aar gammel. Goethe, Alexander v. Humboldt, Hammer-Burgstall o. A. høre endnu ikke til den høieste Levealder's Rangklasse. Opfindere synes ei heller at have store Udsigter til at sætte Verden i Forbauselse ved deres Livs Seighed; dog naaede James Watt, Opfinderen af den nye Dampmaskine en Alder af 83, den ældre Bruel, der byggede Themse-Tunnelen, 81 Aar. Bygmesteren Sir Christopher Wren døde i sit 91de Aar, Michel Angelo Buonarotti blev 90 Aar gammel, Titian døde af Pesten i sit 99de Aar og Conrad Roepel fra Haag bragte det endog til et Aar videre. Blandt Søhelte omtales den „blinde gamle Dandolo“, der endnu 1204 som en 90aarig Olding plantede Markusbanneret paa Constantinopels erobrede Bolde. En lignende høi Alder opnaaede Marschal Radegky, medens Wellington døde 83 Aar gammel. Lord Lansdowne og Lord Palmerston ere Exempler paa hvad Statsmænd selv paa 80 Aar endnu kunne udrette.

Man bilder sig i Regelen ind, at Bønderne føre et sundere Liv end Stadbeboerne, dog viser den engelske Statistik, at de ene af Bønder beboede Egne hver kun have eet Dødsfald af 200 mindre end de store Stæder, og hver eet mindre blandt 500 end de smaae Stæder. Forskjellen hører saaledes til de forsvindende Størrelser. Klimatets Strenghed bidrager ei heller nødvendigviis til Livets Forkortelse, thi Norge er berømt for sit store Antal af meget gamle Folk. Ogsaa det er en Bildefarelse, at en siddende Leveviis er skadelig for Livets

Forlængelse, thi man har havt nogle Exempler paa, at
 Mænd ere blevne over 100 Aar gamle, der daglig kun
 gif et Par hundrede Skridt fra deres Hjem til deres
 Bureau og tilbage. Til tidligere Tiders taabeligste
 Overtro hører hvad en tydsk Læge Cohausen har paa-
 staaet i sin Bog: Hermippus redivivus (den til nyt
 Liv opfriskede H.) eller den Bises Triumph over høi
 Alder og Grav." Clodius Hermippus skal nemlig være
 bleven 115 Aar gammel, og ifølge en til Æskulap
 indviet Table have udført dette Kunststykke" puellarum
 anhelitu (ved unge Pigers Udaanding) eller hvad
 Andre læse puerorum halitu (ved unge Drenges
 Aande), hvilket saa temmelig nær kommer ud paa eet.
 Om en riig Bankier i Tydskland vidste hele Byen,
 hvori han levede, at han, „for at holde sig ung“,
 stedse lod unge sunde Piger — honni soit qui mal
 y pense (Skam over den, der tænker ilde derved) —
 sove ved Siden af sig; følgelig holdt han sig til den
 første Læsemaade. Nu, den nyere Chemi har ogsaa
 boret denne Bildfarelse, som saa meget Andet, isænk.
 Den gode Mand havde i ethvert Tilfælde gjort bedre
 i at sove ene i et stort Værelse, thi al udaandet Luft,
 ogsaa Luften fra unge og sunde Piger, er Gift i
 Sammenligning med reen Luft. Minoriten Roger
 Baco og hans Navnesætter Lord Bacon troede begge
 paa Muligheden af Livselixerer. Paracelsus skal ogsaa
 have besiddet en saadan Drif og vilde, hvis han ikke
 var bleven forstyrret i dens Brug, sandsynligviis have
 levet endnu; men saaledes døde han kun 48 Aar

gammel af Feber. Thomas Vaughan, født 1612, forordnede en Kost af Høns, fedede med Dgler, derpaa pidskede, slagtede og sagte kogte i en Gryde med Rosmarin og Fennikel.

Over alle disse Ting ere vi nu saa langt ude, at de nu blot kunne tjene os til Latter og til Tidssfordriv. Spørge vi Physiologien, hvad det egentlig er at ældes, saa svarer den kort og godt: at Celledannelsen udarter. Kunde der i vore Tider findes en Elixir mod denne Udartning, saa vilde sikkerlig Tilløbet til Mirakel-doctoren blive meget stort. Dog forsøge man at gaae omkring og udsørge den Ene efter den Anden i Rækken, hvor mange der vel ønske at gjennemleve deres Liv endnu engang fra Begyndelsen til Enden? Der vil blandt unge Folk vel findes mange, blandt ældre langt færre, blandt meget gamle slet ingen. Hvor sande ere ikke Drydens Vers, at vi endnu altid haabe paa den kommende Tid, skjøndt Ingen ønsker en Gjen-tagelse af den forsvundne.

F. B. Mansa.

Borger-Vennen.

Tre og firefindstyvende Aargang.

Nr. 11.

Løverdagen den 18de Marts 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Lorsdagen den 23de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantsforsamling paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og andre Understøttelser ville blive foredragne i Henhold til Lovens § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovens § 34 c, m. m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterflægtselskabets Eiendom, Østergade Nr. 54, indhydes herved de ærede Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
den 28de Februar 1871.

B. Petersen. C. N. Laurup. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Om Dyrenes Tænkeevne.*)

Vi have en Samling Kjendsgjerninger, som en engelsk Geistlig, ved Navn Watson, har foranstaltet, for at vise den aandelige Begavelse hos høiere Dyr. Her er ikke Tale om Instinkter eller Naturdrifter, der, som Darwin lærte det, kunne udvikle sig ved Medarving paa samme Maade som Artskjendetegnene. Naar Darwin, for Exempel, iagttog, at en ung Krokodil, saasnart den slipper ud af Egget, stedse i lige Linie gaaer sin Vej til det nærmeste Vand, og at den sætter sig til Modværge, naar man med en Stok vil spærre Veien for den, og naar noget Lignende iagttages hos Skildpadder, naar Humboldt ydermere bemærker, at Ungerne, naar de krybe ud af Egget om Dagen, først tiltræde deres Vandring ved Nattetid, ligesom de, naar de bæres op i Sandet med Ansigtet bortvendt fra Vandet, alligevel strax, efter at have opnaaet deres Frihed, dreie sig om, saa kalde vi, og ligeledes vor Forfatter, saadanne Fremtoninger Instinktets Indtringer. Dyrene føle en Trang efter Vandet og deres Lugtesands lader dem ikke forseile Veien. Derimod finde vi Dyr, som besidde en utvetydig Tænkeevne, rigest repræsenterede blandt de fjøddædende Dyr, med Hunden i Spidsen, hos de tykhudede, hvortil For-

*) Das Ausland. 1868.

fatteren foruden Elefanten ogsaa synes at ville regne Hesten, og endelig ogsaa hos de firhændede.

Plinius paastaar, at man saae en Elefant, der om Dagen havde faaet en Tugtelse for sin Uærvillighed, at gjentage sin Lection om Natten i Stilhed for sig selv. Plinius gaaer høitideligt i Borgen for Sandheden. Det er sikkert, tilføier han, men hvem borger nu gjerne for en Mand, der for længe siden er død? En engelsk Naturforsker, Hr. Jessé, der lever endnu eller først for kort Tid siden er død, kjendte en Skade, der eiedes af en Retslærd i Sommersetshire, som i høieste Grad besad Talent til at efterligne enhver ny Tone, enhver Allarm, Piben eller deslige, men stedse af Undseelse ventede indtil den troede sig ubeluret af Kritikere; derpaa forsøgte den Nyheden forsigtigt, for endelig, naar Forsøget lykkedes, at overraske sine Belyndere med den nye Præstation. Det er sikkert, siger ogsaa Hr. Jessé. Gjennem de indiske Blade gif en Elefanthistorie, som vor Geistlige ikke vilde have optaget, naar han ikke havde hørt den stadfæste af Bidner. En Elefant blev i Maret 1863 ved Nagercoll anvendt til at opstable Træstammer, og Dyrets Herre bad den derværende Missionærs Kone om at være opmærksom paa, at Bogteren ikke bedrog Elefanten for noget af dens daglige Næring. Den gode Dame fattede snart derpaa Mistanke og tiltalte i den Anledning Bogteren i Elefantens Nærværelse. Denne protesterede med de stærkeste Ord: „Hvor kan De troe, Madam, at jeg vilde bestjæle mit Barn.“

„Barnet“ havde imidlertid hørt opmærksom til og anede maaskee, hvorom der handlede. Bludselig fattede han Bogteren ved Hofsteskjørtet og løste dette op med sin Snabel, hvorpaa en anseelig Portion Riis faldt til Jorden, som den utro Bogter havde bragt tilside af Elefantens Foder.

Kapitain Shipp havde, som han fortæller i sine Erindringer, besluttet at undersøge, om Elefanterne virkelig havde en saa tro Hukommelse om en tilføiet Fortræd, som man i Almindelighed pleier at paastaae. Han gav altsaa et saadant Dyr et Stykke Smørbrød, men havde krydret denne Lækkerbissen med en god Portion Cayennepeber. I hele sex Uger lod han sig ikke mere see; men derpaa kom han med Ustyldighedens Mine, og Elefanten syntes ligeledes at have tilgivet eller glemt, hvad der var passeret; dog i det først gunstige Dieblif fyldte han sin Snabel med skiddent Vand og overøste Kaptainen fra Top til Taa. Ogsaa uden at være drillet pleiede en „salig Elefant“ i Jardin des plantes, naar en pyntet Sværm havde samlet sig om dens Stald og betragtede dens Badeformøielser, at lade en Regn strømme ned paa Hatte og Silkeklæder og derpaa med synlig Skadefryd at glæde sig over Parisernes og Pariserindernes Flugt. En Hr. Williamson fortæller i sine Oriental Field Sports om en Elefant i Tschittagong (Arakan), der i flere Aar paa ingen Maade vilde beqvemme sig til at bære Brænde, endstjøndt den saae sine Kammerater villige og uden Knurren at forrette dette Arbeide.

Bludselig en Morgenstund brød den upaakaldt op og bar sine Favnestykker.

Vor Geistlige slutter vel deraf, at Dyret maa have vaklet, overveiet og tilsidst bestemt sig for at bære Brændet, men Antagelsen af en Tankeproces i dette Tilfælde er noget vilkaarlig. Langt kraftigere taler for Muligheden af noget Saadant en Anekdote om en Begivenhed, der tildrog sig under Beleiringen af Bhartpur i Indien 1805. Ved Brønden der herskede stedsse en Tummel, foraarsaget af tørstige Mennesker og Dyr. Da en svagere Elefant en Dag lod sig see med en Spand i Snabelen, rev en stærkere Karret fra den. Men den afvæbnede Elefant ventede kun, indtil dens Modstander var traadt hen til Kanden af Brønden. Da tog den Tillsøb og styrtede sin Modstander ned i Brønden, hvorfra det først efter 14 Timer og kun ved at borttage et Stykke af Indfatningsmuren lykkedes at hjælpe den op. Hævnen var i dette Tilfælde godt overlagt. Bekjendt og tilstrækkeligt stadfæstet er det fremdeles, at Modrene i Indien give en Elefant deres Smaae til Oppasser, som stedsse henter dem tilbage med Snabelen, naar de muligviis — selv om den skulde være lænket ved en Kjæde — ville frable uden for dens Omraade. Det Høieste dog, som en Elefant efter vor Mening nogensinde har præsteret, fortæller en engelsk Artilleri-Officer. Et Batteri skulde paa Marschen til Seringapatams Beleiring passere en Flods sandede Seng, da en Kanoneer faldt ned fra sit Sæde. Et eller to Secunder senere vilde Lavet-

bjulene været gaaede over ham, men en høsgaaende Elefant greb ham ukaldet og lynsnart med Snabelen og tog ham endnu i rette Tid bort. Elefanten maa altsaa have havt et klart Begreb om Mandens farefulde Stilling, og Noget, hvad vi altid tør kalde Medlidenhed, maa have bevæget den til at redde ham.

Da den gamle Tavernier reiste med Stormogulens Armee, lagde han ofte til sin store Forbauselse Mærke til, at Elefanterne grebe de smaae Afguds billeder foran Bagoderne og knuste dem. Dette monotheistiske Billedhad var dem dog hemmeligt bibragt af deres bigotte Herrer, og Dyrene gjorde kun deres Skyldighed paa deres muhammedanske Driveres stumme Befaling. Saaledes bleve ogsaa i forrige Tider Elefanterne i Indien afrettede til at søndertræde Personer, som man betegnede dem, og Biskop Heber omtaler et Tilfælde, hvori en Hindu blev henrettet som Morder, fordi hans Elefant havde ombragt en Kone og der fandtes Vidner, som kunde sværge paa, at han skjult havde givet Dyret et Tegn. Som Beviis paa disse Dyrs gode Hukommelse offentliggjorde Corse 1799 følgende Kjendsgjerninger. Da han i Juni 1787 reiste med en Elefantkaravane til Tschittagong, fik en af Lastdyrene Anelse om en Tigers Nærhed, blev sky og løb bort, saa at Driveren kun reddede sig derved, at han ved en gunstig Leilighed greb fat i en Green og holdt sig fast ved den. Alten Maaneder senere blev den bortløbne Elefant, en Han, seet iblandt en Flok vilde Dyr, men den slog efter Enhver, som vilde nærme sig den. Dens

Driver gif dog hen til den, og paa hans Befaling knælede Dyret og lod sig rolig binde. Men endnu mere overordenligt er hvad Fleming fortæller om en Hunelefant, som tilsidst kom i Lord Hastings Besiddelse. Dette Dyr tilhørte oprindeligt en Herre i Calcutta og var løbet bort fra sin Driver. Mod den Sidste opstod der Mistanke, at han hemmeligt havde solgt Elefanten. Han blev dømt skyldig og solgt som Slave med Kone og Børn, for at dække Skaden. Efter tolv Aar fandt den ulykkelige Mand den Tabte i en vild Hjord. Elefanten kjendte ham paa Stedet, logrede med Halen, knælede paa hans Befaling og løstede ham paa sin Ryg.

I Indien benytttes Elefanterne meget til at omlade Gods i Fartøier, og vor Forfatter forsikrer, at de da forsigtigt nedlægge deres Byrder, prøve med Snabelen, om de ogsaa have faaet et sikkert Leie, ja endog lægge en Steen under, naar Ballen skulde vikle. En høitstaaende Geistlig, Dr. Daniel Wilson, Biskop i Calcutta, indestaaer for følgende Kjendsgjerning. En Elefant fik en Diensygdom og var i tre Dage stofblind. En Dyrlæge, Dr. Webb, forsøgte at ætse det ene Øie med Helvedessteen. Dyret brølede af Smerte ved Operationen, som imidlertid lykkedes, thi Elefanten fik for største Delen Synet tilbage. Da Lægen den anden Dag gjentog sit Besøg, for at ætse det andet Øie, havde Elefanten neppe gjenkjendt ham, førend den uopfordret lagde sig ned,

rullede Snabelen op og bød det andet Die frem, idet den taalmodigt bekæmpede den frygtelige Smerte og udfødte et Lindringsful, da Utøniugen var forbi. Dyret havde altsaa fuldstændigt opfattet og gjættet, at Lægens andet Besøg skulde gjælde det andet blinde Die.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Arsenal-Forvalter Raunsborgs Datter Mathilde
Augusta.

Borger-Vennen.

Tre og firesindstyvende Aargang.

Nr. 12.

Løverdagen den 25de Marts 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Om Dyrenes Tænkeevne.

(Fortsat).

Ogsaa i sin Frihed viser Elefanten den samme aandelige Virksomhed. I Ceylon har man beluret dem, naar de om Natten nærme sig en Sø for at drikke, hvorledes Anføreren gaaer foran, lytter, snuser, undersøger, hvorledes han derpaa udstiller Bagtposter og først da henter Resten af Hjorden til. Men efter vor Anskuelse er det Høieste, man har iagttaget med Hensyn til Elefantens Begavelse, en dunkel Bane, som Forbes omtaler i sin Bog: Elleve Aar i Ceylon; han saae nemlig, hvorledes vilde Elefanter brøde Grene af, for dermed at værges sig mod Fluerne. Ellers paa-

staaer man, at Mennesket er det eneste Dyr, som bevæbner sig, men aabenbart er det ikke det eneste.

Efter Elefanten følger i Rangen Hunden, over hvem der haves en egen Literatur. Vi ville ikke gjentage de bekjendte Historier om Hunden, der i et fransk Kloster paa den Tid, da de Fattige bespistes, traf i Klokken, paa hvilket Tegnet fra Kjøkkenet bragtes op igjennem et Rør ved Hjælp af et Maskineri, ei heller, at Hunden i England, hvor der ikke gives Ringetsøi men Dørhammere, banke paa for at lufkes ind. Bekjendt er det, at Hunde for Penge hente Brød fra Bageren og Breve fra Posthuset. Noget nyt for Mange er maaskee, hvad Jesse fortæller om en Nysundlænder, der, tilhørende den engelske Gesandtskabs-Capelan i Lissabon, paa Hjemreisen til England skulde overnatte i et Hotel i Byen Torquay. Da man ikke havde givet den Noget at drikke, gik den ned i Kjøkkenet, hentede et Vandfad, bar det hen til Brønden og ventede, indtil Kjældermester lod sig tilsyne, hvem den ved Gebærder bragte til at forstaae, hvad den trængte til. Da den derpaa havde tilfredsstillet sin Tørst, bragte den Vandfadet atter tilbage til Kjøkkenet. Jesse fortæller, at en engelsk Herre under en Storm ved Bugten Lydd i Kent gik spadserende med sin Nysundlænder, medens et Skib svævede i den største Fare paa Havet, og Ingen vilde begive sig i Baade ud paa Vandet. Herren gav Hunden en Stok i Munden og pegede hen paa Skibet. Nysundlænderen svømmede gjennem Brændingen til i Nærheden af Fartøiet, og

Søfolkene, som gjettede Redningsforsøget, befæstede et Stykke Træ ved en Line og kastede begge Dele ned til Hunden. Dyret viste nu her den overordenlige Forstand, at den slap Stoffen og vendte med Træstykket og Linen tilbage til Strandbredden, saa at et Toug kunde gøres fast ved Linen og Skibet trækkes i Land ved Touget.

Ligesom Elefanten har Hunden overordenlige Gaver til at lære en eller anden Bestilling; den er derfor overalt Hyrdens og Jægerens ledsager. Vor Forfatter er vel tilbøielig til at sætte Nyfundlænderen blandt Hunde øverst, men os forekommer det, at Hyrdehunden, som Raste betragtet, staaer endnu langt høiere. Man betragte blot opmærksomt det mindst isinesaldende af disse Dyr, og man vil finde, at enhver Hyrdehund vækker Indtrykket af Forstand. De bedste Jagttagelser om denne Race i England stamme fra James Hogg, en Faarehyrde og Forfatter af en meget skattet Faarehyrde-Galender. Denne Mand eiede en særdeles mærkværdig ledsager og Medhjælper i Sirrah, en „genial“ Hund af denne Race. Sirrah havde paa Befaling drevet et kraftigt og flinkt Moderfaar, „sty som et Raadyr,“ der var løbet tre danske Mile bort fra Hjørden, hjem over Græsgange, som vare fulde af andre Hjørde. Bestandigt holdt den sit Bytte adskilt for sig og bragte det hjem et Par Timer tidligere, end dets Herre kunde indtræffe. Men da Moderfaaret den næste Dag skulde drives ud med den Hjørde, hvortil det hørte, vilde Sirrah atter stedse holde det affondret, og

da man afværge de dette, blev den saa forbitret, at den om Aftenen lod sin Føde staae. Den havde aabenbart ærgret sig, thi efterat den havde anvendt utrolig Noie med ikke at lade Faaret komme ind i en anden Hjord, forstod den ikke, at det dog nu atter skulde gaae med andre Faar paa Græsgangen. Da Cirrah blev gammel og ikke længer kunde gjøre Fyldest for Hogg's store Faareflokk, solgte hans Herre den til en Rabo, fordi han ikke formaaede at udrede den høie Skat for to Hunde. Cirrah lod sig ofte see i Nærheden af den gamle Ubløgaard, men vovede sig aldrig ind i Huset af Frygt for at blive udfjældt og bestæmmet. Sædvanligt lurede den om Morgenen paa sin gamle Herre, og naar Hjorden dreves ud, fulgte den ham i en Afstand af 200 Skridt, stedse lyttende men forgjeves paa en venlig Tiltale. Var den gaaet et Stykke Bei, og saae den, at man ikke mere vilde bruge den, saa vendte den om.

Uden disse Hunde vilde Faare-Græsgangene i Skotland kun have en yderst ringe Værdi. Uden Hund ingen Faareavl. Man gjøre sig det Spørgsmaal, hvor mange Hyrder der vilde være nødvendige, for at drive en Hjord uden Hunde, og om Indtægten af Uld og Kjød da vel vilde svare Regning? Det er Hunden, som skaffer Familien Brødet og Grundeieren Renterne, det er den vi have at takke for Klæder paa Kroppen, og Faarekjød paa Fadet. Dens Livslykke bestaaer i at være Herren nyttig. Det er den taknemmeligste Skabning for sin ringe Føde og beredt til af Pligt-

følelse at døe for Herrens Fødder. Hogg kjendte det Tilfælde, at en Hyrde overlod sin Hjord til en Lævehund og gif hjem. Hjorden blev imidlertid usædvanligt længe borte. Foruroliget derover brød Hyrden op, men det varede ikke længe, saa kom Hjorden og Lævehunden, der bar en Hundehvalp i Munden. Neppe vare Faarene i Stalden, saa gif hun atter i Galop tilbage og bragte en Unge efter den anden indtil den sidste, der var død. Det stakkels Dyr var blevet overrasket af Fødselsveer, havde kastet og desuagtet samvittighedsfuldt opfyldt sin Pligt. Hyrdehunden følger sin Herre blindt lige til at begaae Forbrydelser. I forrige Aarhundrede bleve et Antal Hyrder hængte. De selv havde aldrig stjaalet Faar, men deres Hunde havde gjort det paa deres Opfordring. I et Tilfælde erkjendte Retten, at en Hyrde var gaaet over paa fremmede Græsgange med sin Hund og havde uformærket udpeget nogle Faar, som Hunden derpaa i Mørket havde sprængt ud fra Hjorden og drevet hjem til sin Herre.

Men en Hund, der godt forstaaer sin Bestilling, forlanger ogsaa en dygtig Mester. Man seer meget almindeligt Hønselhunde, der laanes ud til en daarlig Skytte, at stille Halen imellem Benene og gaae hjem efter det tredie eller fjerde Forbiskud, thi naar Herren Intet træffer, er Hundens Møie forgjeves.

At Hunde stjule de Tidste, hvormed de tugtes, ligesom ogsaa Grævlingehunden de Pighalsbaand, som man isører dem, forekommer meget hyppigt. Missstres

See, som har offentliggjort sine Dyrestudier i en god Bog, fortæller om en Bagtelhund, Flora, der havde fattet en letbegribelig Forbittrelse mod en Mundkurv, som den fra Tid til anden maatte bære. En beleilig Dag var Kurven ikke godt lukket, den aabnede sig og Hunden fik den mellem Tænderne. Herren søgte forgjeves paa en venlig Maade at lokke den til sig, Flora sprang med Kurven ud i den nærliggende Dam, svømmede ud til Midten af samme, lod den falde og kom med et Udtryk af Lyksalighed tilbage til sin Herre. Intet Dyr gjætter bedre end Hunden de Ting, som skulle komme. En Ven af Dyrebeskriveren Jesse tog 4 Uger ud paa Vandet som Gæst hos en Familie og lod sin Hund blive tilbage. Herrens Fraværelse satte den i en saa veemodig Tilstand, at Tjeneren skrev beklagende Breve derom. Af Barmhertighed lod man Hunden komme. Den Dag, da Hjemreisen skulde gaae for sig, viste dog Dyret den største Uro, veg ikke fra sin Herres Side og blev tilsidst saa besværlig, at den blev jaget bort med Skjældsord. Da nu Herren om Aftenen kom ind i sit Kammer, fandt han Hunden i en sammenkrøben Stilling liggende i den aabenstaaende Koffert. Her have vi for os en mærkværdig Uttring af Dyrenes Tænkeevne. Hunden havde seet de første Tilberedelser til Reisen og frygtede nu for, da de atter gjordes, at den igjen skulde lades tilbage, maaskee ganste forglemmes. Den sikreste Plads syntes den Kofferten at være. — En Herre, der boede i Gosport, pleiede ofte at kjøre med sin Hund over

til Portsmouth og besøgte da paa Grund af sine Forretninger en Boghandlerlade. En Dag tabte Hunden Sporet af sin Herre i Portsmouth. Men Dyret vidste at hjælpe sig; den styrede sin Bei hen til Bogladen og gjorde ved den Maade, hvorpaa den teede sig, sin Stilling fuldkommen klar for Boghandleren. Da nu denne gav en af sine Lærlinge en Penny som Færgepenge for Hunden, gif Dyret strax bort med Drengen, sprang lystig ned i Færgebaaden og løb paa den anden Bred i fuld Fart hjem.

Utallige ere Anekdoterne om, at Hunde have truffet Mennesker eller andre Hunde op af Vandet, eller reddet Mennesker ved Ildsvaade, idet de ved deres Gjøen tilfaldte Hjælp. I the Times af 6te Juli 1865 fortæller en Herr Erlam under Angivelse af sin Adresse, at han, medens han var beskæftiget med at fiske, var bleven anfaldet af en Grevlingehund. I Begyndelsen havde han kysset Hunden bort, men da den stedse igjen fornyede sine Angreb, uden Tegn paa alvorlige Fjendtligheder, var han fulgt med den, og Grevlingehunden havde ført ham til et dybt Hul med steile Vægge, hvori en Hundehvalp pøb. Hvalpen tilhørte ikke Grevlingehunden, men var fremmed for denne. Da Angleren havde befriet den stakkels Skabning, løb Hunden bort med den. Hvad man kalder et „godt Hjerte“ hos Mennesket, er utvivlsomt tilstede hos mange Hunde. De ere tilgængelige for Følelse af Medlidenhed, og ikke blot mod deres Herre, men ogsaa mod deres Lige. Blaze fortæller i sin Histoire

du Chien, at en Hund, som en Saarlæge havde helbredet for et Beenbrud, nogen Tid derefter bragte en anden Hund med et bruffet Been til samme Læge. Denne vigtige Kjendsgjerning har heldigviis gjentaget sig en Gang endnu, som er iagttaget af den engelske Læge Dr. Phillips, af hvem den ved en Ben blev meddeelt Forfatteren.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Tobaksfabrikør H. J. Hjorth.

Skipper Olsens Datter Christine Martine.

Kjøbmand Beck's Datter Agnete Augusta Marie.

Tobaksfabrikør F. A. Madsen.

Borger-Vennen.

Tre og firesindstyvende Aargang.

Nr. 13.

Løverdagen den 1te April 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Om Dyrenes Tænkeevne.

(Fortsat).

Hevn-gjerrighed er en hæslig Videnskab, men Hevn-gjerrighed hos Dyrene har Noget, hvorved Dyret nærmer sig Mennesket. Alt Hunde nu af Hevnlyst have anstiftet formelige Sammensværgelser, klinger vel selsomt, men er gjentagne Gange stadfæstet. En ung nyfundlandsk Hund blev forfulgt og mishandlet af en misundelig Pudel. En Dag lod den sig see med sin Gamle, og begge de Sammensvorne kastede sig nu over Pudelen og ombragte den. Grev Lilesius, en russisk Rejsende, indestaaer for følgende Tilfælde. Hans Hund var bleven ilde tilredt af en stærkere Standsbroder. Efter den Tid iagttog man, at den ikke ganske

ortærede al sin Føde, men bragte en Deel deraf tilside. Dette varede nogen Tid. Endelig lod Hunden sig see med en Skare Gadefammerater, førte dem til sit opsparede Forraad og fjernede sig med dem, efterat Maaltidet var gjort, for at overfalde sin Modstander og ved Hjælp af sine leiede Hjælpehjælpere saa grundigt at tugte ham, at han for stedse maatte holde Fred.

Man har ofte overilet paastaet, at Sproget adskiller Mennesket fra Dyret. Fra Hunden adskiller det tilviise ikke Mennesket. Under Besiddelse af Sproget forstaae vi en dobbelt Færdighed, nemlig at opfatte en Andens Tanker, og at meddele en Anden vore egne Tanker. Begge Dele er hos Mennesket noget Tillært. Et Barn, som aldrig var blevet afrettet til at tale, vilde hverken tale forstaaeligt, eller forstaae hvad der blev talt. At Hunde kunne afrettes til at forstaae hvad der tales, dermed ville vi ikke trætte vore Læsere. Besøget i et Hundetheater vil lede til at fjerne enhver Tvivl i denne Henseende. Langt vanskeligere er det for Hunden at gjøre sig forstaaelig. Dertil afrettes den ikke, den maa udfinde det ved egen Erfertanke. Sproget er imidlertid kun et Middel til at gjøre sig forstaaelig, altsaa et Middel, ikke Maal. Ethvert Middel, som fører til det samme Maal, kan træde i Sprogets Tjeneste. I en Afhandling af Dr. Jäger om Sprogets Oprindelse, blev Besiddelsen af et Gebærdesprog fortrinsviis søgt hos Aberne. Men Hunden bruger dette Middel til at gjøre sig forstaaelig paa en ikke mindre fuldkommen Maade. Hvo der

nogensinde endog kun flygtigt har iagttaget den, kan ikke negte, at den formaaer at lægge Spil i sit Die Dens Blik udtrykker tydeligt indre Gemtstilstande. Taknemmelighed, Deeltagelse, Glæde, Begjerlighed, Brede, Frygt og Misundelse. Saa vidt som Hundens Trang til at gjøre sig forstaaelig rækker, saa vidt bruger den ogsaa den Gave at gjøre sig forstaaelig. Vor Forfatter fortæller følgende, af ham selv oplevede Tilfælde, der, netop fordi det er simpelt og troværdigt, bedre aabenbarer Dyrenes Evner end romantiske Anekdoter. En Englænder pleiede stedse at holde et Fad Band beredt og Kammerdøren aaben for en Bagtelhund i et Værelse i øverste Stokværk. En Dag, da han sad ved Bordet, skræbde Hunden paa Døren til Spiseværelset. Den aabnedes, men Hunden vil ikke ind, men springer op ad Trappen, seer efter sin Herre og logrer med Halen. Man følger efter den, den bliver fra Tid til anden staaende og gjentager Opfordringen til at gaae efter sig. Tilslidst opdager man, at Døren til Kammeret er slaaet til, og at Hunden er tørstig, Gebærdesproget var her aldeles tilstrækkeligt for at hidkalde den fornødne Mennekehjelp.

Et ikke umærkeligt Beviis paa en Hunds Evne til at gjøre sig forstaaelig for sin Ege er mig (Mansa) meddeelt som paalideligt. En Familie paa Landet havde en Lænkehund, som for at beskytte Gaarden mod Tyve, gif løs om Natten. Det varede imidlertid ikke længe, førend man lagde Mærke til, at den selv forøvede Tyveri, idet den listede sig ind i Hønsesuset,

tog Eggene og slugte dem. Dens Frihed om Natten blev den derpaa berøvet. Efter nogen Tids Forløb aflægger en fremmed Hund Besøg paa Gaarden og underholder sig længe med Lænkeshunden, hvorefter den saaes ilfærdigen at begive sig ind i Hønsarhuset og der at gjentage sin Staldbroders Angreb paa Eggene.

En heel Skare af Fortællinger bevise, at Hunde forstaae hvad der siges om dem. Jæsse beretter, at der ombord i Leander, et Krigsskib, som i Krigen 1813 var stationeret ved Halifax, befandt sig en overordenlig intelligent Nyfundländer ved Navn Neptun, om hvem Matroserne svore paa, at den forstod ethvert Ord, der taltes. En Dag sagde Capitainen: „Neptun bliver gammel og svag; jeg vil, saa svært det endog falder mig, lade den flyde.“ Umiddelbart derpaa sprang Hunden over Bord, svømmede til det næste Skib og var aldrig senere at bevæge til at vende tilbage paa Leander. Vor Forfatter er kritisk nok til ikke at paa-
staae, at Hunden har forstaaet Ordene, men kun for-
staaet eller gjettet sig til deres Mening, maaskee paa Grund af Herrens Blik, der var den fremmed og ulykkespaaende. Men er det ikke aldeles tilstrækkeligt, naar Meningen af det Talte rigtigt opfattes? For-
øvrigt forstaae Hundene ganske godt enkelte Ord. Et-
hvert Gæstepar, som holder en Hund, vil kunne be-
vidne, at naar ved en længere Udeblivelse af den Ene eller den Anden af Gæstefællerne, Hunden spørges: hvor er Herren? eller: hvor er Fruen? at den da altid hylar. Ordet Herre eller Frue erindrer den om

Fraværelsen af den Gne eller Anden, og Hunden lader strax sin Bedrøvelse blive lydelig.

En engelsk Moder havde netop fuldendt sin Søns Paaklædning og befalet ham: gaae og bring nu din lille Søsters Klæder. Drengen nolede. O, naar Du ikke har Lyst dertil, sagde Moderen, saa vil Mungo hente dem. Mungo, Familiehunden, sprang op og bragte virkelig det Begjerte; naftet den aldrig havde været afrettet til slige Tjenester. Her kan ikke være Tale om, at Hunden har forstaaet Befalingen efter Ordene. Den havde hørt sit Navn nævne og havde et klart Begreb om, at den skulde bringe Et eller Andet, og da den sandsynligviis uendelig tit havde overværet Morgentoiletten, saa gjættede den det Dvrige.

Oberst Hamilton Smith beretter, at de indiske Spahisoldater af en god Kaste holde Hunde, som tilbagevise enhver Kommende, der ved sin Nærhed kunde besmitte deres Herre. Da enhver maa være sin egen Rok, kun tør benytte sine særlige Kar, ja endog besmittes, naar Skyggen af en Ureen svæver hen over Spise- eller Drikkekarrene, saa ere Hundene afrettede til navnlig at bortjage Gribbene, hvorved de maae passe paa, at ikke deres egen Skygge berører Karrene. Naar her ikke foreligger en Selvfuffelse, saa vilde det dog kun være et Beviis paa, at Hunde lade sig godt afrette. Blaze derimod fortæller, at en fransk Bonde engang havde medgivet ham en Hund som Fører. Eiermanden indskærpede Dyret: „Før Herren til det og det Huus, men gaae ikke ind og kom strax tilbage.“

Det sidste Paalæg havde Hentydning til, at der i dette Huus var andre Kammerater, med hvem Hunden levede paa en spændt Fod, saa at der altid paa dette Territorium pleiede at udspinde sig en Kamp imellem de fjendtlighedsindede Dyr. Da Hunden strengt opfyldte den givne Befaling, saa beviser denne Fortælling, der hidrører fra en troværdig Kilde, at et Dyr forstod selv Stednavne (her det betegnede Huus), og at det af Herrens Tone og Gebærder gjattede det Dvrige.

Da det stedse maa blive usikkert, hvorvidt man er istand til at gjøre Dyret den givne Befaling forstaaelig, saa maae Misforstaaelser være meget hyppige. For nogle Aar siden geraadede Paris i en stor Opbidselse over følgende sørgelige Begivenhed. En Nyfundländer laa i St. Cloud lænket. Det var overordenligt varmt, og en Pige i Huset troede at yde Hunden en Forfriskning, ved at gyde et Fad med koldt Vand over dens Krop. Hunden tog taalmodigt mod det, hvorfor den ene Forfriskning fulgte paa den anden. Nyfundländeren havde i sit Indre opfattet denne Overgydning som et beskæmmende Drilleri. En Dag var den fri, og da Pigen lod sig see, sprang den løs paa hende og lod sig ikke mere drage bort fra hende, førend den havde ombragt hende.

Hunde, der bestandigt see velklædte Folk omkring sig, anfælde stedse lasede Betlere. Da omvendt Proletariets Hunde give en fjendtlig Stemning tilkjende mod Folk, som ride eller stige ud af elegante Kareter, saa ligger der i første Tilfælde ingen plutokratisk, i det

andet ingen socialistisk Tendens til Grund. Ivertimod vise Hundene stundom, at de ikke mangle Begreb om Eiendom. Det tydske Sprog kjender en „Raschfage“ (en tyvagtig og slikvorn Kat), men ikke en „Raschhund“. Dgsaa Hunden stjæler og slikker undertiden, men den stjæler ikke som Katten con amore, men med en ond Sambittighed. Hunden vil stedse stifte Galen imellem Benene, naar den løber bort fra Kjøkkenet med et stjaalet Been. Forøvrigt gives der Hunde, der ikke engang forøve et saakaldt Nødtyveri. Bor Forfatter fortæller et Exempel paa, at en Hund, ved en Feiltagelse, en heel Dag blev spærret inde i et Spisekammer, fuldt af Smør og Kjød. Koffepigen forstrækkedes, da hun for seent, som hun maatte befrygte, opdagede sin Forseelse, men Hunden havde ikke rørt det Mindste, skjøndt den efter sin Befrielse med Graadighed fastede sig over Føden, der sattes for den. En Beboer af Dartmouth hændtes det, at han paa en Spadseretur kom forbi en Plads, hvor der tørredes vasket Linned. Hans Hund blev der staaende foran en Skjorte, hensunken i Tanker. Bludseligt greb den Skjorten og traf den gjennem Snavset til sin Herre, som nu gjenkjendte sin Eiendom. Naturligviis havde Hunden kun ved sin Lugtesands kjendt Linnedstykket; men betydningsfuldere er det, at den vilde tilbagegive Eiendomsbesidderen hans Eiendom.

De gamle Grækere fortælle om deres Malere, at de saa naturtro havde efterlignet Frugter, at Fugle gave sig ifærd med at pikke i dem. Vi tilstaae on-

rigtigt, at vi altid have anseet denne Historie kun at fortjene en Plads som en Læseøvelse i Abcskolerne; imidlertid fortæller vor Forfatter trende lignende Tilfælde om Hunde. Dr. Edward Walsh eiede en Lævehund ved Navn Quail, som han overraskede, da den i et tilstødende Kammer gjøede af Glæde og oversliffede et Portrait af hans fraværende Moder. Saaledes skal ogsaa en Bagtelhund, tilhørende Maleren J. P. Knight, der paa den internationale Udstilling 1862 vakte en saa vel fortjent Opsigt ved Portraitet af sine „to Drengebørn“, ofte have jiddet foran dette Olie-maleri, eller gjort sig al optænkelig Umage for ligesom at kalde tillive sine tvende Legekammerater, som den gjenkjendte. Man frygtede endog for en Beskadigelse af Billedet, fordi Hunden ved mægtige Spring stræbte efter at naae det.

(Fortsættes.)

J. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Commissiönair C. L. T. Christensen.

Modellerer N. L. F. Engmann.

Snedkermester F. D. G. Dyelberg.

Borger-Vennen.

Tre og firefindstyvende Aargang.

Nr. 14.

Lørdagen den 8de April 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schults.

Om Dyrenes Tænksevne.

(Fortsat).

Redacturen af Tidsskriftet „Lancet“ beretter utrolige Ting om to Hunde, tilhørende en rig Franskmænd ved Navn Léonard, der havde afrettet dem til sin Fornøielse og kun af Artighed lod dem gjøre deres Kunststykker for Andre. Monsieur Phylax og Monsieur Brac — Navnene paa begge de Herrer Hunde — adløde enhver Befaling fra deres Herker, men tilsidst spillede Hr. Léonard ved et Bord et Parti Domino med Hr. Brac, hver dog kun med sex Brikker. Hr. Brac fandt et Dobbelttal, satte ud og spillede correct indtil Enden. Derpaa tog han et Parti med Redacturen af Lancet, hvori denne, for at lede Hunden

vild, blandt andet opstillede en falsk Brikke. Monsieur Brac saae stivt paa ham, derpaa lod han fornemme en Knurren, og da han endnu ikke blev forstaaet, stjod han den falske Brikke tilside. Enhver Væser ønsker vel i sit stille Sind selv at have seet dette Spil, for at troe derpaa. Det er overhovedet vanskeligt at holde den rette Middelvei imellem Vetroenhed og Tvivlsyge. Vi slutte derfor med en Kjendsgjerning, som er optagen i det franske Academi's Memoirer, men som lyder saa vidunderligt, at man vilde ansee den for meget mistænkelig, naar ikke den store Leibniz havde indestaaet for Sandheden deraf. Han beskrev en Hund af Middelstørrelse, tilhørende en Bonde fra Meißner-Kredsen i Sachsen, der mere eller mindre tydeligt kunde eftersigte i det mindste 30 Ord, blandt disse ikke blot lette og korte, som Thee og Kaffe, men ogsaa et Ord som Chocolate. Bondens lille Søn havde først opdaget denne Begavelse og derpaa uddannet Dyret videre ved Dvølse.

Hestens Klogskab staaer aabenbart under Elefantens og Hundens; imidlertid berettes der dog ogsaa om den mærkværdige Ting. For følgende Tilfælde borger en engelsk Geistlig, E. Jackson. En Hest, tilhørende Herr F. Lane fra Frescombe (Gloucestershire), havde fjernet sig fra sin indhegnede Græsplads, idet den stjod det paa Klem staaende Lægteled tilside, og styrede derpaa sin Bei hen til en Beslagsmed, der et

Par Dage i Forveien havde forsynet den med en ny Sko, men slaaet et Søm saa ubehændigt fast, at Dyret følte et smerteligt Tryk. Kommen hen til Smeden, løftede den den bestadigede Fod op; Smeden undersøgte Hoven, opdagede Feilen og gav Hesten en ny Sko, hvorpaa den atter tiltraadte sin Bei til sin Græsgang, hvor man allerede havde savnet den og søgte efter den. En ganske lignende Anekdote fortælles om en Glasgover-Herres Hest, der paa Grund af en indvendig Sygdom af en Beslagsmed havde faaet et Lægemiddel, som maa have forskaffet den Lindring; thi, da dens Besværligheder vendte tilbage, op søgte den af sig selv Lægen og gav ham tydeligt at forstaae, at den atter ønskede at erholde Lægemidlet.

At Bæddeløbsheste nøie vide, hvorfor man lader dem løbe, og at de med Liv og Sjel deeltage i Bæddekampen, har tydeligt viist sig derved, at Bæddeløbere, navnlig saadanne, som have seiret, hyppigt søge at holde en anden Hest, som kommer foran dem, tilbage med Tænderne. Hesten viser undertiden en levende Benkskabsfølelse for sin Lige. Jæsse omtaler et Tilfælde, at af to hanoveranske Artilleriheste, som under Krigen paa Halvøen bestandigt havde trukket det samme Skjts, en tilsidst blev dræbt. Den overlevende Kammerat viste fra dette Dieblif af den største Uro og døde meget kort derefter, da den ikke mere vilde røre ved sit Foder. Den store Napoleon har ligeledes skrevet nogle Linier til Hestens Forherligelse, ligesom han ogsaa blandt Andet antog, at Dyrene havde et

Sprog, hvormed de indbyrdes kunde gjøre sig for-
 staaelige, og at Mennesket blandt Dyrene ikke var den
 eneste, men kun den bedste Tænker. Keiseren paa-
 staaer, at han har eiet en Hest, der noie vidste, at
 den bar en Napoleon, som aldrig lod sig bestige af
 Noget uden af ham og hans Ridednegt, men at dens
 Bevægelser, saa ofte den bar Sidstnævnte, ganske vare
 forandrede. Bistnok har Keiseren ikke skuffet sig. He-
 sten er et overordenligt forsængeligt Dyr og ganske
 forandret i sin Opsørsel, naar den er pudset eller
 bærer et nyt eller blankt Seletoi. Napoleons Hest
 maatte derfor nødvendigviis blive flog paa, at der
 indrømmedes den en vis Forrang, dog kun, naar den
 bar Keiseren, ikke naar den bar Ridednegten.

Hvorfor Uselet blandt alle Dyr hos de nordiske
 Folkelag fremhæves som Repræsentant for Dumbhed,
 er ikke let at gjætte. Orientaliske og især arabiske
 Digtere bruge dette Dyr til Sammenligning af Styrke
 og Skjønhed; men allerede i Spanien, hvor man an-
 vender stor Omhu paa dets Avl, agter man det til
 visse Tjenester ganske ligt med Hesten. I endnu
 høiere Grad er dette Tilfældet med Muulæselet, som
 de spanske Drivere vise en ligesaa skaanende Behand-
 ling som Araberen en Udelhest.

Katte, har Sir Walter Scott paaftaaet, ere et
 hemmelighedsfuldt Slags Folk, og i deres Sind fore-
 gaae langt flere Ting, end vi formaae at iagttage.
 Dog staaer Katten i Henseende til aandelig Udvikling
 lavere end Hunden, hvorfor ogsaa Kattehistorier ere

ulige sparsommere. Dyrebekriverinden Lee's Svigermøder havde to Yndlinge: en Kat og en Kanariesugl, som i Begyndelsen holdtes affondrede, men senere ved Uagtsomhed kom i den Stilling, at de gjensidigt maatte „nærme sig hinanden.“ Kanariesuglen, der fløi frit omkring i Bærelset, satte sig paa Kattens Ryg og taaltes der i al Venskelighed. Men en Dag syntes Katten at have faaet et Tilbagefald af Bildhed. Den tog Kanariesuglen i Munden og sprang med den op paa Sengen. Dens Haar stode som Borster i Beiret, dens Hale var udstrakt, dens Dieabler forstørrede. Allerede ansaae Eierinden af begge Huusdyrene sin Kanariesugl for tabt, da hun igjennem den paa Klem staaende Kammerdør bemærkede, at en fremmed Kat havde trængt sig ind, og at Huuskatten kun var bragt i Brede, fordi den havde frygtet Fare for sin Legekammerat af den Fremmede. Anekdoterne om Katte, som efter Mord paa deres Beherskere derved have robet Forbryderen, at de have faret paa dem, ere saa hyppige, at de ikke tør ansees for Opdigtelser. Det er ogsaa stadfæstet, at Katte, som bleve indespærrede i Bærelser, have aabnet Dørene, naar de kun var lukkede med en sædvanlig Jernslaa. Naar Hunden har lært særdeles Meget i Omgang med Mennesker, saa ere derimod hos Katten alle Forstandsytringer originale. Da den ikke hører til de lærvillige Dyr, maa den hente Alt fra sig selv; den er en Autodidakt.

Ræven ansees som Qvintessensen af Snedighed, og Buffon var tilbøielig til, paa Grund af den Maade,

hvorpaa den anlægger sin Bolig, at tildele den en meget høi Rang blandt de kloge Dyr. At den undertiden anstiller sig som død for at besnære Fugle, som den da, naar de komme den nær, gribe i et Spring, horer ikke til Dyrefablerne, men blandt de mange Gange stadfæstede Kjendsgjerninger. Følgende List af en Ræv, som Garrat fortæller i *Marvels and Mysteries of Instinct*, er dog saa overordenlig, at vi ikke ville strides med Noget, som til Grund for den søger Digtning eller Misforstaaelse. En Ræv, forfulgt paa Jagten af Hunde, saae en Bonde komme paa sin Mark, ilede hen til ham og gif fornøiet og langsomt foran Ploven. At Landmanden ikke truede med Fjendtligheder, kunde Ræven nok gjætte, men at den skulde have beregnet, at Ploven vilde tilintetgjøre de Spor, som den efterlod, og saaledes forhindre Forsølgerne fra at opspore den, synes næsten utroligt. God Sikkerhed derimod har man for Troværdigheden af en Fortælling om en Ræv fra Leicestershire, der, gjentagne Gange jaget, stedse paa et og samme Sted paa en gaadefuld Maade gif tabt for Hundene. Endelig opdagede man Marsagen. Ræven var stedse sprunget op paa en horisontalt klippet Hække og løbet et Stykke frem paa denne. Naturligviis maatte Hundene stedse paa dette Sted tabe Sporet, og denne kloge Streg af Ræven vilde have gjort en indianer Rødhud paa Krigsbanen *Ure*. Ræven i sin Frihed viser Tilboielighed til at slutte Forbindelser og udføre fælles Foretagender. Den store Naturforsker Georg Steller havde, paa sit farefulde

Togt under Opdageren Vitus Bering, da han overvintrede paa Beringssøen, rigelig Leilighed til at beundre de nordiske Ræves Klogskab. Naar de Skibbrudne troede at sikke Forraadet af deres Levnetsmidler derved, at de skjulte dem i Gruber og væltede store Stene ovenpaa, saa hjalp dette Intet; thi Dyrene understøttede gjensidigt hinanden, indtil det med forenede Anstrengelser lykkedes dem at rydde Hindringerne tilside. Men befæstede man Forraadet paa Spidsen af Stænger, som gravedes ned i Jorden, saa skræbde Rævene Jorden op, indtil Stængerne boiede sig. Kunde de ikke paa engang fortære deres Bytte, saa slæbte de Resten bort, ja kom ofte to og tre Gange tilbage, indtil de havde gjemt Alt. Pontoppidan paastaar at have beluret en nordisk Ræv, der samlede bortkastede Stokfiskehoveder fra en Fiskers Hytte og bar dem sammen, men derpaa lagde sig paa Lur i Nærheden, for endelig at styrte sig over den første Skrage, som nedlod sig paa Loffemaden. Den, der selv har seet og oplevet noget Saadant, maa indromme, at der imellem Dyrets og Menneskets Forstand kun bestaar en Forskjel i Graden ikke i Arten. Dog maa man i ovenstaaende Tilfælde have seet, for at troe. Der gives forøvrigt ogsaa dumme Ræve. Sir Benjamin Brodie fortæller, at en haardt forfulgt Ræv paa en Jagt krydsede en Hares Bei. Den forglemte derover sin egen Fare, kastede sig over Mester Lampe og blev tilsidst selv et Bytte for Hundene. Ved alle disse Jagtagelser er ikke Talen om Dyrenes Gjennemsnits-For-

100

stand, men kun om enkelte fremragende Uttringer deraf, thi ethvert Dyr besidder en vis Grad af Individualitet, og det ikke blot saa høit begavede Dyr som Elefanten og Hunden, hos hvem Ingen kan bestride denne Paastand, men selve Dyr, hos hvem man mindst formoder det, hos Fugle i deres frie Tilstand. Hvo der har givet Sangfugle i deres Frihed Vede og vænnet dem til sig, vil vistnok kunne stadfæste dette. Naar derfor vor engelske Forfatter, Watson, med Hensyn paa Sir Benjamins Exempel finder et Beviis for, at Dyrenes Forstand ikke er tilstrækkelig til at holde deres Naturdrifter i Tømme, at Appetiten efter Harer var mægtigere end Rævens Klogskab, saa gjælder dette jo ogsaa om Menneskene. Hollænderne folgte, som bekiendt, under en Baabenhvile efter en Søtræfning Krudt til Spanierne, som havde forskudt sig, Krudt, hvormed deres Fjender derpaa gjorde en Ende paa dem; ogsaa her var Hollændernes Schakkerinstinct mægtigere end deres Klogskab.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
Skriver i Marinen A. G. D. Wendel.
Karethmagermester N. P. Lemming.
Guldsmedmester K. G. Jensen.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 15.

Løverbagen den 15de April 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Om Dyrenes Tænkeevne.

(Fortsat).

Hos Aben, der i anatomisk Henseende nærmer sig Mennesket langt mere end Hunden og Elefanten, skulde man vente overordenlige Prøver paa Klogskab. Dog flyde Exemplerne herpaa ikke meget rigeligt. Dette kan hidrøre derfra, at Aben endnu langt fra ikke er iagttaget saa længe og saa skarpt som Hunden og Elefanten, thi den er hverken et ægte Huus- eller Culturdyr. Men tør man drage en Slutning af hvad man har iagttaget, saa staae Aberne, til hvilken Art de end høre, ikke saa høit som Hunden eller Elefanten. Aben, et firhændet Dyr, viser sig stærkt bevæbnet, det vil sige, den bruger Værktøi i Stedet for Ledemod. Dette

stiller den overordenligt høit. Uben f. Ex., der greb en Kat, for med dens Poter at rage gloende Kastanier ud af Ilden, er ikke en Skabning af en Digters Phantasi, men en historisk Person. Den hidrører fra Pave Julius den anden, og Optrinnet fandt Sted i det pavelige Palais. Hvorfor skulle vi derfor ikke ogsaa troe, at Gemelli Carreri Drang Utang søge efter store Muslinger ved Stranden, og naar de finde en saadan med oplukkede Skaller, lægge Stene imellem begge for at forhindre deres Sammenslutning? En saa udmærket Naturiagttagelse som Buccanieren Dampier saae i Sydamerika Aber lægge Østers paa Stene og derpaa saae længe at slaae paa dem med andre Østers, indtil Skallerne gik fra hinanden; og Waser saae det Samme med Afbenyttelse af Stene. Menneffets Herredømme over Dyreverdenen beroer alene derpaa, at det bevæbner sine Gribeargane. I ovenstaaende Exempler have vi en Antydning om, at ogsaa allerede de firhændede Dyr forsøge noget Lignende. Derimod lægge vi liden Vægt paa, at Aber i Fangenskab lære at spise med Gaffel, Kniv og Skee, eller at den Drang Utang, som Buffon iagttog, skjænkede Brændeviin af en Flaske i et Glas og klinkede med Gjæsterne ved Bordet. Ogsaa Aberne maae besidde deres Sprog eller, nøiere udtrykt, Midler til at gjøre deres Tanker forstaaelige. Den lærde Ludolph fortæller i sin Ethiopiens Historie, at de abyssinske Aber, naar de søge efter Orme, vende Stene omkring, og skulde de træffe paa en af en saadan Størrelse, at

den var for svær for den Enkelte, hente de Kammerater til Hjælp, for i Fællesskab at udføre Arbeidet. Men endnu langt mærkværdigere er det, at han paastaar, at naar hine Aber forfølges af større og hurtigere Dyr, pleie de at samle Støv og Sand med Hænderne og oppebie deres Modstandere, som de da faste begge Dele i Dinene. Der gives et eneste Beviis paa en Abes Selvmord, men godt konstateret, thi Dyret tilhørte den store Statsmand og Lærde Sir Stamford Raffles (Grundlæggeren af Singapur). Aben havde paa Grund af Unoder erholdt en Tugtelse og gjorde tre Forsøg paa at ombringe sig, det sidste med fuldstændigt Held. Man lægge herved Mærke til, at det er noget ganske Andet at lægge Haand paa sig, end ved at afholde sig fra al Næring at fremkalde Døden, thi det Sidste forekommer meget hyppigt hos meget forskellige Dyr. Abernes Hukommelse er, om end ikke saa tro som Elefanternes, dog altid ret mærkelig. Mistress Lee, som havde medbragt en Abe fra Senegambien, skænkede den til Jardin des plantes i Paris. Da hun efter to Aars Fraværelse saae Dyret igjen og tiltalte det: „Mac, kjender Du mig endnu?“ udstødte Aben et Blædeskrig og strakte sine Arme ud imod hende gennem Burets Gitter.

En vis dyrist Genialitet kan ei heller skafjendes Rotterne, hvad der saa meget mere fortjener at lægges Mærke til, som de høre til en Orden af Pattedyr, Gnaverne, som vi i anatomisk Henseende maae stille paa et meget lavt Trin. At Rotter stjæle Hønsæg

fra Spisefamrene og bære dem ad Kjældertrapperne ned i deres Neder, er paa det Noiagtigste lagt for Dagen, thi man havde gjort Mærker paa Eggene og derpaa fundet dem igjen, ja en Herr James Rodwell var saa heldig at belure dem ved denne Forretning. Han saae to og to Rotter, hvoraf den Ene stod opreist altid et Trin nedefor, medens den Anden lagde Egget paa dens Forpoter og saaledes afveglende. En engelsk Skibskapitain belurede Rotter paa et Eggetyveri, der udførtes med endnu større Overlæg, thi Rotterne dannede en Kjæde fra Eggekurven til deres Smuthul, og Egget vandrede fra den Første til den Sidste. Af denne Complot fremgaaer det klart, at Rotterne maae have et Middel til at gjøre sig forstaaelige, et Rottesprog. Hvor floge disse Dyr ere, kan man ogsaa see deraf, at de stjæle Olie ud af en Flaske paa den Maade, at de stikke deres Haler gennem Flaskehalsen ned i Olien og slikke den af, indtil der ikke lod sig hente en Draabe mere. Under denne Praxis har man ligeledes iagttaget dem. Saaledes beluredes ogsaa paa Banegaarden i Manchester en Rotte, da den sprang op paa et Bognhjul, aabnede Klappen for Smøredaasen og fortærede Bognsmørelsen, en Kæfferbidsten af Palmeolie og Tælle. Stiller man en Kat op mod Rotter, saa vil den vel blive færdig med enkelte Modstandere; men det er godtgjort, at Rotter hente Hjælp fra andre Huse, og at de da i Horder have oversaldet deres Fjender, som tilsidst maatte ligge under for Mængdens Angreb. Ved en

stor Oversvømmelse af Tyne i September 1829 reddede en Rotte sig fra at drukne derved, at den sprang op paa Ryggen af en forbiseilende Svane. Bistnok griber man, naar man er nær ved at drukne, efter et Halmstraa. At Rotten er et rottevenligt Dyr, er beviist ved den gjentagne Jagttagelse, at blinde Rotter ere blevne ledede af Andre ved Dret eller en lille Bind i Munden og madede. Alle Søfolk stadfæste, at Rotter vel gjennemæde Skibets Tværvægge, for at forskaffe sig Fortæringsmidler, men aldrig et Hul gennem de udvendige Skibsplanke. Var dette Tilfældet, saa vilde Rotterne, som dog findes paa ethvert Skib, være Søhandelens farligste Fjender. Man tænke sig dog ikke, at Rotten er sig den Fare bevidst, hvori den selv vilde geraade ved Skibsplankens Gjennemgravning, thi den gnaver virkelig i Skibsvæggene, men dog aldrig videre end i det Høieste til den halve Tykkelse. Det er derfor en rigtig Formodning, at Søvandets Bestanddele trænge ind i Plankerne og derved fordærve Rotten Træsmagen.

Ogsaa Musen besidder en rigelig Portion Gnavedyrskforstand. Da Mistress Lee laa febersyg paa sin Seng i det tropiske Afrika, havde hun Tidsofordriv af at iagttage en Museslof, der i Begyndelsen lod sig kysse bort ved hendes Stemme, men senere ganske ignorerede hende. Paa en Commode i Bærelset befandt sig i en Blikkaase forskjellige Lækkerier, som i høieste Grad vakte Musenes Appetit. Dyrene syntes endelig at have fattet den Indbildning, at de vilde være

hjulpne, naar de kunde komme op paa Kassens Laag. De flokkede sig altsaa sammen ved Kassens Rand, og efterat de vare flattrede op paa hinandens Skuldre, lykkedes det dem endelig at naae op paa Taarnets Platform, paa Bliklaaget. Men skuffede over den tørre Næring, som ogsaa herskede der, vendte de tilbage, og efter den Tid bleve Blikdaaserne forsømte som uspiseligt Gods. En engelsk Geistlig, Hr. North, Sognepræst i Ushton i Essex, indestaaer for følgende Kjendsgjerning, der stiller Dyrenes Tænkeevne overordenligt høit. Han indelukkede en Potte med Honning i et nyligt istandsat Bærelse, i hvis ene Hjørne Murerne endnu havde efterladt en Gruusdyngge. Først efter længere Tid aabnede han igjen Beholderen og fandt, at Gruset var bragt hen til Potten, saa at det næsten lige til Randen dannede en Skraaning, men Honningen var borte. Han lod Alt urørt, opstillede en Fælde og fangede deri en Muus. Han overbeviste sig saa meget mere om, at Musene havde taget Honningen, da der i Potten selv atter var kastet saa meget Gruus, at det kunde danne en Udgang. Denne godt bekræftede Anekdote redder paa en Maade ogsaa Troværdigheden af Plutarchs Fortælling om Kragen, der paa en Tid, da der herskede Tørke, havde opdaget Vand i et huult Træ og fastede Stene ned i det, indtil den fra Kanten af Hullet kunde naae Bædsken. Bistnok er dermed ikke udelukket, at man ikke af Misforstaaelse skulde have tillagt Kragens Handling en altfor dyb Hensigt.

Dyrenes Stedsands ville vi i Almindelighed hen-

regne under Naturdriften (Instinktet), dog ytrer den sig undertiden paa en gaadefuld Maade. Vor Forfatter fortæller som tilstrækkeligt bekræftet det Tilfælde, at en Hund, som var skjænket til en Dværghandler og af denne bragt paa Jernbanen til Smiethfield (London), greb den første Leilighed til landværtss at vende tilbage til sin gamle Herre, som boede i en Afstand af ikke mindre end 24 danske Mile. En heel Række af lignende Kjendsgjerninger staae til Raadighed, som bestyrke hinanden gjensidigen. Langt sværere at fatte, om ogsaa strengt konstaterede, ere to Tilfælde, hvori Hunde, som vare forærede bort, vendte tilbage til det gamle Herreskab, den ene fra Bremen, den anden endog fra Amerika til England. Vi selv forklare os disse Tilfælde saaledes, at England og Englænderne besidde en bestemt national Lugt, og at en Hund i en fremmed Havn mere tiltrækkes af engelske Skibes og engelske Matrosers Lugt, naar den forlod Landet i et engelsk Fartoi, end af Lugten paa andre Skibe. Hjemvee driver den hen til et saadant Fartoi; men hvor mange hjemvendende Hunde maae ikke i lignende Stilling have forvildet sig ombord i et Skib, som maafee bar dem til en ganske anden Hemisphære? Men af hundrede Hunde, som allerede have gjort Forsøg paa at vende tilbage over Havet, vil det vel lykkes En eller Anden at komme ombord paa den rigtige Søfarer. Men de lykkelige Tilfælde komme til vor Kundskab, om de mislykkede tales der Intet, thi de indskrænke sig til, at en Hund er løben bort og løben til en anden Herre.

Dog fuldkommen gaadefuld er en Begivenhed, fortalt af Pastor L. Jackson i hans *Dumb Companions*. Da Leonhard Solikoser, en Patricier fra Schweiz, begav sig til Paris som Gesandt ved det franske Hof, lod han sin Hund i nogle Dage spærre inde, fordi han frygtede, at den vilde løbe efter ham. Men saasnart man havde sluppet den løs, begav den sig paa Beien og naaede virkelig Paris, hvor den fremstillede sig for sin Herre. Det tilføies, at der paa Solikosers Familiefloot Thuringia fremvises et Maleri til Forevigelse af denne Begivenhed. Vi maae overlade det til Læsernes Estertanke at forklare dette Tilfælde saa godt de kunne; vi selv kunne ikke finde nogen tilfredsstillende Forklaring. Hunde svømme undertiden meget langt ud i Havet; saaledes opfiskedes af et Skib i Biscaya-Bugten en Nyfundlænder, der uden Tvivl stod i Begreb med at gjøre en maritim Vandring; thi intet Seil lod sig see vidt og bredt, og det varede ei heller længe, inden Dyret atter sprang overbord.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
 Porcellainsmaler M. M. A. Westermann.
 Mægler Th. Blankensteiner.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 16.

Løverdagen den 22de April 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Under 13de Februar d. A., er der paa Grund af den haarde Vinter allernaadigst bevilget Selskabet et yderligere Beløb af 50 Rd. som Deres Majestæter Kongens og Dronningens Bidrag af den kongelige Civilliste.

Dette Beløb er efter Classifikationernes Indstillinger uddeelt saaledes:

Leietjener Ferdinand Jensen	8 Rd. 32 p.
Vigtornelæge Weils Datter, Caroline....	8 — 32 -
Commandeersergeant Bergamedys Datter,	
L. A.	8 — 32 -
Uhrhandler Webers Datter.....	8 — 32 -

Værtshuusholder A. Christensen Mørupø

Enke, Anna Sophie..... 8 Rd. 32 f.

Jomfru J. N. Sommerfeldt..... 8 — 32 -

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 13de April 1871.

B. Petersen. C. N. Laurup. D. J. Olsen.

J. Em. Larsen.

Om Dyrenes Tænkeevne.

(Fortsat).

Katte vise mere Bedhængen ved Huset end ved dets Beboere, dog fortælles os det Tilfælde, at en skotsk Familie flyttede fra Edinburgh til en 6 danske Mile derfra liggende By, og at Huuskatten, som ved Opbruddet holdt sig skjult, nogle Uger senere havde fundet Veien til dens gamle Herskab. Paa den anden Side fortælles i et Januarnummer af Times for 1866, at en Kat, tilhørende Oberstlieutenant Wright, blev sendt fra Plymouth til Portsmouth paa Jernbanen, men fandt ikke Garnisonsbyttet efter sin Smag; den savnedes en Søndag og kom atter tilsyne næste Dns-

110

dag i Plymouth i den gamle Bolig. Rattens Bedhængen ved Localiteterne har maaskee sin Grund i dens Troskab i Kjærlighedsforbindelser med Nabofatte.

Ogsaa Heste besidde den Gave atter at kunne finde hjem, men overtræffes dog heri af Uselet. I Marts 1816 kom Fregatten Jster paa Veien fra Gibraltar til Malta paa Grund paa en Sandbank ved Cap Gata. Ombord befandt sig et Usel, der tilhørte en fra Gibraltar til Malta forsat Officeer. Af Barmhertighed kastede man det overbord i det Haab, at det svømmende maatte kunne naae Strandbredden. Dette lykkedes ogsaa for det, og det fandt tilbage fra Spidsen af Cap Gata til Gibraltar, en Afstand af mere end 40 danske Mile, i en saa kort Tid, at det maa have gaaet den nærmeste Bei. Vignende, om end ikke saa storartede, Bravourstykker fortælles om Faarene og Svinene, ja selv om en Huusflange, som fra Pondicherry, hvorfra Franskmændene havde slæbt den, havde fundet Veien til Madras 20 danske Mile langt. Den berømte Lord Monboddo borger for Sandheden af denne sidste Historie. Hos Fugle er Sligt noget saa ganske almindeligt, at vi slet ikke mere falde i Forundring over, at det selvsamme Par Svaler hvert Aar fra Centralafrika vender tilbage til os. Men den samme Naturdrift besidde selv Skildpadderne. Et britisk Krigsskib havde paa Veien hjemad fra Ascension medtaget et Antal Skildpadder. Blandt disse befandt der sig En, som Matroserne havde døbt med Navnet

Nelson, fordi den manglede en Fod. De fleste af disse Dyr døde undervejs; ogsaa Nelsons Helbred begyndte at vakle. Da den var bleven Matrosernes Yndling i høi Grad, besluttede man ikke at afvente dens Død, men forinden at kaste den i Havet. Efter nogen Tids Forløb fangedes denne Skildpadde atter ved Ascension; og at det var den samme, kunde ikke betvivles ikke alene paa Grund af den manglende Fod, men ogsaa fordi man paa Skallens Underside havde indbrændt nogle Bogstaver med et glødende Jern, da den blev bragt ombord. Det er bekjendt, at der paa Nilflodene findes Bistader, hvorfra Bierne flyve ud om Morgenene og vende tilbage om Aftenen, om endog Fartøjerne i Dagens Løb have lagt mange Mile tilbage. Biernes Evne til at finde Veie er des-aarsag saa stor, fordi de stedse flyve i lige Retning, uden Omveie. I Nordamerika opdage derfor Bijægerne de vilde Stader ved et simpelt Middel. De fange to Bier paa Hjemveien, og hver Jæger af to begiver sig med sin Fange i en lang Afstand fra sin Kammerat. Derpaa lade Begge Bierne flyve og følge den af dem indslaaede Retning. I Nærheden af det Punkt, hvor deres Veie atter træffe sammen, søge de den vilde Stade, og som oftest heldigt og i kort Tid. Stedsandsen er ikke blot indskrænket til Dyrene. Selv Mennesket, der ikke har fjernet sig altsor meget fra Naturtilstanden, besidder den endnu. Nybyggere, der havde forvildet sig, ere blevne førte hjem af australiske

Indfødte, efter at have bortfjernet sig over 20 danske Mile, over Stepper uden noget Orienteringsmiddel og stedse i lige Linie ligesom efter et usynligt Compas's Retviisning.

Krager og Ravnne høre til de klogeste Skabninger blandt Fuglene. Da Mac Clure, Opdageren af den nordvestlige Gjennemfart, laa indefrosen i Polarisen, besøgte to Krager Skibet, for af Kjøkkenaffaldet at hente sig hvad der kunde nydes. Men da den misundelige Skibshund bestandigt pleiede at jage dem bort, forstode de prægtigt at narre den. Afveglende satte den ene eller den anden Krage sig ned foran Hunden, som jagede den op, og fra hvem den med forstilt Træthed fjernede sig. Hunden, der indbildte sig tidligere eller sildigere at kunne faae fat paa de dovne Fugle, fortsatte Forsølgelsen saa hidst, indtil den var loffet saa langt bort, at Kragerne, efter hurtigt at være fløine tilbage til deres Affaldsdyngge, kunde udsøge alt Brugeligt, førend deres Plageaand havde indhentet dem. Ravnne er en stor Skalk, thi ofte har man beluret den, naar den driller Rænkehunde, tilfører dem Rækkerbidskener næsten lige foran Næsen og da behændigt bortsnapper dem igjen, naar de gribe efter dem. Krager ere i Besiddelse af stor Hukommelse, thi den skattede Ornitholog Wilson indestaaer for, at en Amerikaner fra Delaware, som i sit Huus havde opdraget en Krage og derpaa mistet den, efter elleve Maaneder, da en Sværm Krager fløi over ham, plud-

seligt gjenkjendtes af en af Fuglene, den savnede Indling, som satte sig paa hans Skuldre og fragemaalede ham med stor Tungefærdighed. Men da han udstrakte sin Haand, hævede Fuglen, hvem Frihedens Sødhed var mere værd end venlig Behandling i Trældom, sig op i Luften og kom ikke mere tilsynne. Den berømte Zoolog Audubon besad i Henderson ved Ohio en tam kalkunsk Hane, der en smuk Dag blev borte for ham. Noget Tid derefter befandt han sig paa en Jagt efter kalkunsk Haner og opdagede en Hane siddende i Skudvidde. Han hidsede altsaa sin Hund for at jage Fuglen op, men den blev roligt siddende, og der paafulgte en Gjenkjendelsesscene mellem den mistede Buter, Hunden Juno og Ornithologen Audubon. For Fasaner holder man i England Foderkasser, der aabne sig, naar Fuglen sætter sig paa en ved Siden af dem anbragt Træpind, og lukker sig, naar Fuglen flyver bort. Biskop Stanley var nu Vidne til, at en Bandhøne havde udgrundet Hemmeligheden i denne Mechanisme. Den satte sig, efterat Fasanen havde gjort Plads for den, paa Pinden, men dens Legemsvægt var ikke tilstrækkelig til fuldstændigt at løfte Laaget. Den kloge Fugl fjernede sig altsaa, for om kort Tid at vende tilbage med en Kammerat, saa at det, ved i Fællesskab at tynge paa Pinden, lykkedes dem at opnaae deres velfortjente Brød. Hvo vil her længere tvivle paa, at Dyrene med Nytte bruge deres Estertanke, og at de besidde Midler til at gjøre sig forstaaelige (et Sprog)?

Derimod lyder følgende Anekdote af den dyrevenlige Mistress Lee om en tam Skade noget mistænkelig. Denne, der tilhørte en Hr. Ransou, lod ofte sin Stemme høre foran et Rabohuus, hvor der boede en Indkræver af Bompeng, og hvor der ofte tilberedtes Bagværk af hans Kone i Kjøkkenet. „Bommen op“. (Gate ahoy!) skreg Skaden. Bommandens Kone forlod da sine Pander for at træde udenfor Døren, medens Skaden fløi ind i det aabenstaaende Kjøkken og vendte tilbage med et Bytte, inden den Bestjaalne anede Sammenhængen.

Om smaae Sangfugle gives der en utallig Mængde Historier, som tyde paa Forstandsvirksomhed. For Rigtigheden af den berømte Fortælling om Svalerne, der havde indmuret en Spurv levende, som med Bold havde bemægtiget sig en af deres Neder, borger Jesse; Neden selv med den døde Spurv vistes endnu lang Tid derefter som en Mærkværdighed paa et ubeboet Huus i Marrion Square i Dublin. En anden Jagttagelse, som Jesse meddeler, vækker langt høiere Begreber om disse Dyr's Forstand. Et Par Svaler havde bygget en Rede paa Skorstenen af en Kalkovn. Men som Følge af den udstrømmende Varme smuldrede den og styrtede sammen. Fuglene byggede derpaa en anden, og, da det ikke gik denne bedre, en tredie. Men heller ikke den tredie holdt sammen, men først den fjerde. Det næste Aar byggede de samme Svaler atter i det varme Hjørne, men allerede den første Rede svarede til

Fordringerne. Saaledes skete det ogsaa i det tredie Aar; men i det fjerde kom Svalerne ikke mere tilbage. Det fremgaaer af dette Tilfælde ganske klart, at Fuglene ved det fjerde Forsøg maae have opdaget et Bygningsmateriale, som holdt Stand mod den stærke Varme, og at de i det andet og tredie Aar beholdt den opnaaede Erfaring i Hukommelsen. Om Instinkt kan her ikke være Tale.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Skomagermester C. F. Binau.

Skibsfører L. Grichsen.

Contorist C. P. Thomsen.

Toldassistent Sarsløvs Datter Hulda Emilie Oline.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 17.

Lørdagen den 29de April 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Om Dyrenes Tænkeevne.

(Fortsat).

Krager og Ravnne besidde overordenlig megen esprit du corps, og hvorledes de undertiden vide at hævne deres Kammerater, derpaa leverer Stamford Mercury af 25de December 1866 et Exempel. En Grovsmed, ved Navn Duddrige, fra Bridgewater (Somersetshire), var et Par Dage forud gaaet over Land med Jagtflinten over Skulderen, og da netop en stor Flok Ravnne fløi over hans Hoved, skjød han af Overmod ind i Hoben, saa at to faldt til Jorden. Strag styrtede de Andre ned paa ham og straffede ham med Stød af deres Næb paa en saadan Maade, at han døde nogle Dage derefter. At Heirer og Storke pleie

at holde Forsamlinger, sædvanligviis førend de tiltræde deres Vandring, er en almindelig bekjendt Sag, og Ingen kan tvivle paa, at de da meddele hinanden deres Tanker. Om Storkene veed man ovenikjøbet, naar Eggene af Raadhed forbyttes for en Hunstork, at hele Storkeskabet vidt og bredt fra falde over den ullykkelige Dame. En fransk Læge i Smyrna lykkedes dette med Hønsæg, og en preussisk Godsbesidder i Nærheden af Berlin og Eiermand en Storkerede, som havde hørt dette omtale, besluttede at gjentage Forsøget. Han klattrede op paa Taget, fandt i Reden et Æg og ombyttede det med et Gaaseæg. De stakkels Storke havde ikke mærket Noget, men da Gæslingen krøb ud af Ægget, løftede Papa Bingerne, forbitret over Forstyrrelsen af hans ægtefællige Lykke, omkredede svingende Reden og fjernede sig. I tre Dage blev han borte, i hvilke den mystificerede Storke opfyldte sine Moderpligter. Den fjerde Dag, om Morgenens, bleve Godsbeboerne vækkede ved en stor Larm, der frembragtes ved en Rigsforsamling af Storke, efter Angivelse henimod 500, der havde samlet sig paa Engen foran Huset. Indtil Kloffen 11 bleve de sammen; derpaa hævede de sig i Beiret, med en Fugl foran, som Anfører, sandsynligviis den frænkede Ægtefælle, og kastede sig over Hunstorken, som de ombragte med Spidsen af deres Næb. Ogsaa Gæslingen og tilsidst Reden blev tilintetgjort, hvorpaa Storkene traf bort. Aldrig senere blev en Rede bygget paa det for-

ræderiske Huus. Uden Tvivl maa et Forstaaelsesmiddel her have forenet Storkene til fælles Handling.

At Papegøier ikke blot tale, men ogsaa forbinde en vis Mening med det Sagte, derom har Dr. Jäger belært os i sin Afhandling: om det menneskelige Sprogs Oprindelse. Hans Angivelser stadfæstes af Dyreiagttageren Smellie, som kjendte en Papegøie, forbi hvis Binduer en Gadesælgerske pleiede at gaae og udraabe „Salt“. Papegøien lærte ikke alene hurtigt dette Ord, men, saa snart den saae Sælgekønen i Gaden, raabte den „Salt“ og angav altsaa hendes Tilstedeværelse og udtalte ikke Ordet tankeløst. Men endnu større Berømtthed opnaaede en Papegøie i Hampton Court. Den havde fattet Kjærlighed til Jomfruen i Huset og kaldte hende ved hendes Navn Payne. Blev hun for længe borte fra Kammeret, raabte den med en flagende Stemme: jeg er ikke vel, men hørte strax op, naar hun atter traadte ind. Naturligviis forstod den ikke Ordens rette Mening, men den vidste kun, at Pigen altid paa dette Raab atter kom til den. Høstede Nogen, saa skreg Papegøien: „Hvilken slem Forkølelse“ (what a bad cold!). Huuskatten tilraabte den stedse: Mis, Mis (paa Engelsk Puss, puss) og søiede da til: Miau, miau! Sagde man til den: Mis, Mis? saa svarede Papegøien Miau!; men begyndte man selv at miaue, saa skreg Papegøien Mis, Mis.

Huusdyrene i England vide nøie at adskille Søndag fra Hverdag. Hvorfor skulde Dyrene paa Gibraltar ikke ogsaa lære det? Fordum, da de europæiske

Aber her endnu vare talrige, lode disse forøvrigt temmelig slye Dyr sig stedse tilsyne paa en Høi, hvorfra de kunde see Kirkeparaden. Denne Kjendsgjerning, tilføier Forfatteren, kunne Mangfoldige bekræfte, navnlig enhver Officeer, der har ligget i Garnison paa Gibraltar. Forøvrigt kan enhver ivrig Jæger iagttage noget Lignende hos sine Hunde. De mærke ganske bestemt, at det er Sabbath, og opgive da ethvert Haab om et Jagtparti. Men naar de gamle Dyreiagttagere endog meente, at Dyrene beregnede Tiden, saa forklares dette nu langt simplere. Sabbathen i England er saa forskjellig fra Ugedagene, at den snart indpræger sig i Hufkommelsen, hvad enten det nu er Klokkelangen, eller den høitidelige Stilhed i Staden og paa Marken, eller Forberedelserne i Huset, Paafladningerne i Søndagsdragten til Kirkegangen, som erindrer Dyrene om den Dag, der er begyndt. Nu have der vistnok ogsaa Kjendsgjerninger om, at Hunde allerede om Loverdagen have mærket Sabbathens Nærhed, at de skjule sig, for at man ikke, som sædvanligt, skal indespærre dem, men ogsaa i saadanne Tilfælde bleve de ved en eller anden Loverdags-Huusgjerning erindrede om Tiden. Hos de firfødde Dyr ere Exemplerne paa en Bevidsthed om Tiden i Ugen meget hyppig, men selv Kragerne i Skotland skulle efter Lord Campbells Forsikring (i Lives of the Chancellors), skjøndt de dog ellers ere meget slye, om Søndagene komme i Forpagternes Gaarde og samle Foder op fra Jorden saa Skridt fra Landbrugerne og deres Folk.

Mange Dyr ere blevne meget miskjendte af Menneskene. Vor Forfatter tilskriver en engelsk Skribent, ved Navn Gilpin, den Fortjeneste først at have overtaget Svinets Uædsredning og endelig at have brudt Igen ved sin Uforsærdethed. I det mindste er Svinet utvivlsomt et lærvilligt Dyr. Paa Minorca spændes den for Karrer, ja for Ploven sammen med Dyen, Hesten eller Ufelet. For omtrent 50 Aar siden bragte ogsaa Londonner Bladene under Rubrikken: „blandede Efterretninger“ den pikante Anekdote, at en saakaldt Gentleman var kjørt med et Fiirspand af Sviin gennem Hovedstaden Londons Gader. Ogsaa gives der blandt Svinene Lærde. Det graduerede Sviin, som paa sin Herres Befaling sammensatte Ord af enkelte Bogstaver, er en historisk Personlighed; dog tilstod Eieren, som fremviste det paa sin Kunstreise, at tre Sviin tidligere vare døde under Afretningen, indtil den endelig var lykkedes hos det fjerde. Desværre viste dets Efterkommere, hvad der saa ofte er Tilfældet, at Talentet ikke er arveligt. Richard Toomer, en kongelig Forstmester i England, afrettede i fjorten Dage en So til at „staae“ for Harer og Ugerhøns. I sit tiende Aar blev Damen dog saa corpulent, at hun ikke mere kunde medtages paa Jagten. Youatt, Forfatteren til et tilspøneladende grundigt Værk „om Svinet“, fortæller om en amerikansk So, som, rigeligt velsignet med Afkom, om Dagen opholdt sig i Skoven, men om Aftenen vendte tilbage til Bondegården, hvortil den hørte, hvor et standsmæssigt Aftensmaaltid

ventede paa den. Da Grisene vare blevne noget ældre, borttog man En af dem fra den fornøiede Kreds, derpaa en Anden og endelig en Tredie. Soen maa have talt Hovederne af sine Kjære og fundet denne Decimering for stærk, thi den næste Aften kom og spiste hun ene, og den følgende Dag, da hun ikke mere lodes uiagttaget, saae man hende føre sine Grise hen til en bortliggende Deel af Skoven og ved Grynten bevæge dem til at blive tilbage, medens hun alene gik hjem, for at redde Resten af sit Afkom. En engelsk Dyreragttager, Bingley, paaftaaer, idetmindste om Svinenes „smukke Kjon“, at Kjærlighedsforg hos det kan stige til den høieste Grad. Man forsøge paa, saaledes lyder hans Recept, at indespærre en ung Orne og en ung So i en Stald, og den Sidste vil, saasnart dens Selskabsbroder tages fra den, begynde at sygne og tilsidst døe af et „sønderbrudt Hjerter“.

Selv Fissene tør vi ikke frakjende en Forstandsvirksomhed. I en Forsamling af Literary and Philosophical Society i LiverpooL i Februar 1850 berettede Dr. Warwick fra Durham, at han en Dag spadserede langs en Fiskedam i Earlen af Stamfords Park og blev Vidne til, hvorledes en Gjedde paa sex Pund ved et ubehændigt Spring i Luften mod en Hage i en Bæl tilføiede sig en Beskadigelse af Hjernefalken. Dyret borede i sin Smerte først Hovedet ned i Dyndet, men kastede sig derpaa fra Vandet op paa Land. Vægen tog Gjedden op, rettede paa Hjerne-

bruddet saa godt som muligt ved Hjælp af en Landstikker og fastede den derpaa atter ud i Vandet. I Begyndelsen syntes den rolig, men snart fastede den sig atter for sin Belgjørerens Fodder, som nu ved Haveopsynsmandens Hjælp anlagde en Slags Forbinding og derpaa overlod den til dens Skjebne. Den næste Dag gif han atter ved Dammen, og — hvor vidunderligt — Gjedden saaes svømmende hen til Bredden og lagde sin Hjernefkal næsten for Fodderne af Lægen, der sandt Helingen i Fremskridt. Gjedden ledsagede ham nu, saa længe han spadserede ved Bredden, og vendte om, saasnart dens Belgjører vendte sig, ja den blev med Tiden saa tam, at Lægen kun behøvede at floite, naar han vilde, at Fisken skulde gjøre sin Opvartning, medens den forblev sty mod Fremmede. Forøvrigt ere Gjedderne blandt Fiskene ikke synderligt fremtrædende ved Klogskab; derimod lovpriises Karperne af vor Forsatter som de Bise blandt Fiskene.

Udstillingen af Skildvagter, der forekommer hos saa mange Dyrearter, er visseelig et Tegn paa Tænkeevne, ligesom det: at forstille sig død. Hos mange Arter bliver dette Sidste næsten som et nedarvet Instinkt. Det Høieste i denne Henseende præsterer Pungdyret (Opussum), hvormed det nordamerikanske Ordsprog staaer i Forbindelse: en Kat har ni Liv og et Pungdyr nitten. En Mr. du Prag iagttog et Pungdyr, der drev Forstillelsen saa vidt, at det ikke engang

ved Berørelsen med glødende Jern forraadte sig. Blandt Fuglene betjener fornemmelig Bagtelkongen sig af denne List. Men den er ogsaa egen for et stort Antal Insekter, navnlig Billerne. Buffon belurede en Talapoin=Abe, der ved en lignende Forstillelse fangede en Krage, og Emerson Tenant fortæller et Exempel paa forstilt Død hos en ceylonsk Elefant.

(Sluttes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Destillator Jens Kjørbye.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 18.

Lørdagen den 6te Mai 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Lørdagen den 23de Marts 1871 afholdtes en Repræsentantsforsamling i Selskabet, ved hvilken 48 Repræsentanter vare tilstede, og blev følgende foretaget og forhandlet:

1. Forsamlingen underrettedes om, at det lov-
befalede Eftersyn af Selskabets Penge-Effekter m. M.,
i Anledning af sidste Administrationsliste, hvor Kam-
merraad D. F. Olsen gjenvalgtes som Administrator
har fundet Sted den 7de Februar d. A. ved de dertil
valgte Repræsentanter, Inspektør Herg, Professor Hol-
bek og Rancelliraad Schlichtkrull samt at de i Sel-
skabets Hovedbøger opførte Aktiver, foresandedes som

ansført, og findes antegnede i Administrationsforhandlingsprotokollen.

Ifølge dette Eftersyn bestod Selskabets Midler den 31te Decbr. 1870 i:

- a. Et Indtegnelsesbeviis af 22de Febr. 1827, Folio 450, fra Direktionen for Statsgjælden og den synkende Fond for indleverede Statsobligationer til Beløb 100,000 Rd.
- b. Nationalbankens Recipiesser for de i Banken deponerede, Selskabet tilhørende Obligationer af det dansk-engliske 4 pCt. Laan med tilhørende Rentecoupons:
8,400 Lstl., ansatte til Værdi..... 63,000 Rd.
- c. Samtlige Obligationer for de Selskabets Medlemmer tilstaaede rentefrie Laan, til Rest 16,139 Rd.
- d. 3 Obligationer af Kjøbenhavns Communelaan 400 Rd.
- e. En Contrabog med Privatbanken lydende paa den deri indestaaende Sum 5,000 Rd.
- f. Den contante Kassebeholdning den 31te Decbr. 1870 udgjorde 4,538 Rd. 27 $\frac{1}{2}$.

2. Efter Indstilling fra Administrationen bevilgede Forsamlingen, at der, paa Grund af Dyrtiden og øvrige Omstændigheder med Hensyn til udvidet Virksomhed, gaves Selskabets 5 faste Budde hver et Gratiale af 40 Rd.

3. Fremlagdes den balancerede Status over Selskabets Formue, som den 31te Decbr. 1869 udgjorde 187,900 Rd. 13 $\frac{1}{2}$, samt Oversigten over Regnskabet for 1869 med Hensyn til dets Virksomhed. Efter denne have samtlige Indtægter udgjort.... 17,847 Rd. 42 $\frac{1}{2}$ og samtlige Udgifter..... 16,125 — 84 — hvorefter bliver et Overskud til Foruens Forøgelse af..... 1,721 Rd. 54 $\frac{1}{2}$.

4. Medlemsantallet var den 31te Decbr. 1869 3,124 Tilgangen i 1870 har været:

nye Medlemmer	92
	<hr/>
	3,216

Afgang i Aaret:

døde	41
udmeldte	48
udslettede	13
Pensionister, døde.....	17
	<hr/>
	119
	<hr/>
	3,097

deraf betalende	2,924
-----------------------	-------

Pensionister	168
--------------------	-----

Budde	5
-------------	---

	<hr/>
	3,097

5. Understøttelserne i afvigte Aar have beløbet:

Pensioner	til 185 Personer med	5,262 Rd.
Gratifikationer....	— 472 — —	6,510 —
rentefrie Laan	— 53 — —	8,000 —

	<hr/>	
J Alt til...	710 Personer...	19,772 Rd.

Balanceret

over det forenede Understøttelses-Selskabs

	Rd.	ß.	Rd.	ß.
Selskabets Formue beløb den 1ste Januar 1870			187,900	13
hertil Overskud af Selskabets Virksomhed i 1870, fremkommet ved fra Indtægterne i 1870	17,847	42		
at drage samtlige Udgifter for samme Aar	16,125	84		
			1,721	54
Total-Formue den 31te December 1870			189,621	67

Kjøbenhavn, den 31te December 1870.

B. Petersen.

C. N. Laurrup.

Status

Formue den 31te December 1870.

	Rd.	ß.	Rd.	ß.
Beholdninger den 31te December 1870:				
a. Obligationer: Rd.				
i 4 pCt. Obligationer mod Stats- gjældsdirectionens Indskriv- ningsbeviis (Fol. 504).....	100,000.			
i dansk-engliske 4 pCt. Obliga- tioner £ 8,400, hvoraf £ 300 er indkjøbt i 1870, sat til Værdi à 750 Rd. pr. £ 100	63,000.			
i 3 Str. Obligationer af Kjø- benhavns Communelaan.....	400.			
	<hr/>			
	163,400	"		
b. Rentesfri Udlaan:				
Paa rentesfri Udlaan resterede ult. December 1869.....	15,142.			
hertil nye Udlaan i 1870	7,700.			
	<hr/>			
	22,842.			
indgaaet i 1870	÷7,874.			
Rest ult. December 1870.....	14,968	"		
c. Kassebeholdning:				
Contant	9,538	27		
(i Privatbanken 5,000 Rd.)				
Intægtsrestancer:	Rd.	ß.		
for Laan.....	1171.	"		
for Contingenter	544.	40.		
	<hr/>			
	1,715	40		
	<hr/>			
			189,621	67

D. J. Olsen.

J. Em. Varsen.

Over:

over det forenede Understøttelses med Hensyn til

Indtægt.	Rd.	ß.	Rd.	ß.
1. Halvaarlig Kontingent.. 4,700 Rd. 46 ß. Hans Majestæt Kongens Bidrag..... 80 — „ -				
<hr/>				
4,780 Rd. 46 ß.				
herfra affrevne uerholde- lige Kontingenter ÷ 67 — 78 -				
<hr/>	4,712	64		
2. Ugentlige Kontingenter.. 4,994 Rd. 44 ß. for Lovbøger..... 46 — 80 -				
<hr/>	5,041	28		
3. Renter 7,036 Rd. 78 ß. herfra Renter for Laan i Banken ÷ 43 — 32 -				
<hr/>	6,993	46		
4. S. A. Eibeschilts Legat for 1870: til rentefri Udlaan 1,000 Rd. til Understøttelser 100 —				
<hr/>	1,100	"		
			17,847	42
			<hr/>	<hr/>
			17,847	42

Kjøbenhavn, den 31te December 1870.

B. Petersen.

C. N. Laurrup.

figt

selskabs Regnskab for 1870.

dets Virksomhed.

Udgift.	Rbd.	ß.	Rbd.	ß.
1. Pensioner	5,262	"		
2. Gratifikationer	6,490	"		
3. Lønninger 2,276 Rbd. 40 ß. hvortil Eibeschütz Legat har bidraget med 1 pCt. 113 — 56 -	2,390	"		
4. Andre Administrationsudgifter	1,149	77		
5. Ugebladets Trykning	759	48		
6. Tilfældig Udgift: Indkjøbt 3 Stkr. dansk-engliske 4 pCts. Obligationer for 2,324 Rbd. 55 ß. ansat til 2,250 — " -	74	55		
			16,125	84
Overskud for 1870, som overføres til Formues Konto			1,721	54
			17,847	42

D. J. Olsen.

J. Em. Larsen.

6. Siden Generalforsamlingen i Martz Maaned forrige Aar ere 17 Pensionister døde med et Pensionabeløb af 504 Rd.

7. Overeenstemmende med Generalforsamlingens Beslutning af 21de December 1865 og 15de December 1870 kunde i 1871 anvendes til

Pensioner	5,451 Rd.
Gratificationer	6,749 —
	Jalt... 12,200 Rd.
og til rentefri Laan	8,000 —

Administrationen foretog derefter de i 1870 indkomne Ansøgninger og af ovennævnte Beløb bevilgede Forsamlingen dernæst efter Indstilling:

a) Efterfølgende 21 Medlemmer til at erholde Pension à 25 Rd. aarlig fra 1ste Januar 1871 med ialt 525 Rd.

Løbe- Medl.

Nr.	fra		Alder.	Sidst.
1.	1821.	Kunstdreier Ehlers Enke ...	66 Aar	20 Rd.
2.	1832.	Musiklærer Dütsches Enke ..	65 —	20 —
3.	1833.	Fouderalmager Sators Enke.	70 —	20 —
4.	1834.	Sværdseger Meyers Datter.	75 —	20 —
5.	—	Justitsraad Veldrings Datter	61 —	20 —
6.	—	Hoteleier Krolls Enke.....	75 —	20 —
7.	1835.	Sukfremester Borgens Enke.	72 —	20 —
8.	—	Håndskemager Modell	71 —	20 —

Løbe-Medl.

Nr.	fra		Ulder.	Sidst.
9.	1837.	Politibetjent Amundsens Enke	70	Mar 20 Rd.
10.	1838.	Musiklærer Dahls Enke	70	— 20 —
11.	—	Spisevært Stielers Enke . . .	71	— 20 —
12.	—	Skomagermester Roed	73	— 20 —
13.	1839.	Smedemester L. Mikkelsen . . .	70	— 20 —
14.	—	Skomagermester Frydendahl.	70	— 20 —
15.	1842.	Skibscapitain Humbles Enke	77	— 20 —
16.	1844.	Arbeidsmand Nims Enke . . .	81	— 15 —
17.	1847.	Toldassistent Larsens Enke . .	74	— 20 —
18.	1852.	Skibscapitain Ludvigsens Enke	77	— 15 —
19.	—	Ubrhandler Webers Datter . .	53	— 20 —
20.	1854.	Snedker Fuglebergs Enke . . .	76	— 15 —
21.	1856.	Jsenfræmmer Kleins Datter.	77	— 15 —

b) Et aarligt Tillæg i Pensionen fra 1ste April d. A. bevilgedes følgende 7 ældre Pensionister med ialt 35 Rd.

Løbe-Pensj.

Nr.	fra		Ulder.	Sidst.
1.	1860.	Malermester Runges Enke . .	84	Mar 30 Rd.
2.	—	Jfr. S. Abrenfill	76	— 25 —
3.	1865.	Gartner Gudmanns Enke . .	76	— 25 —
4.	1866.	Foderknægt Lunds Enke . . .	76	— 25 —
5.	—	Pastor Justs Datter	67	— 25 —
6.	1868.	Skomager Bonnesens Enke .	80	— 25 —
7.	1869.	Sadelsknægt Nielsens Datter.	72	— 25 —

c) Af de om rentefrie Laan indkomne 77 Ansøgninger tilstodes 45 Medlemmer i Henhold til Repræ-

sentanternes Indstillinger, Laan til et Beløb af ialt 8,000 Rd.

d) Efter omhyggeligt at have gennemgaaet de forskjellige Klasserepræsentantskabers Erklæringer og Indstillinger over de i 1870 indkomne 622 Ansøgninger, bevilgede Forsamlingen nedenansførte 468 Medlemmer Gratifikationer til Beløb ialt 6,750 Rd. nemlig:

Medlem
fra

1816.	Blikkenslager Szybrowsky's Enke.....	20 Rd.
1817.	Capitain Grans Enke.....	10 —
1818.	Bævermester Thorlunds Enke.....	15 —
—	Skolelærer Schröder.....	20 —
1820.	Klædehandler Melbye's Enke.....	15 —
—	Bogholder Schmidts Enke.....	20 —
1821.	Uhrmager Malmgreens Enke.....	20 —
1823.	Glarimester Døgevad's Enke.....	20 —
—	Contoirchef Schüß's Enke.....	15 —
1824.	Pastor Smith's Enke.....	20 —
1826.	Major Vengnich's Enke.....	20 —
1827.	Skomager Halds Enke.....	20 —
—	Toldbetjent Rundsbye's Enke.....	20 —
—	Capitainlieutenant Rathjacks Enke.....	15 —
—	Krigsraad Sigetty's Enke.....	15 —
—	Bogbinder Tops Enke.....	10 —
1828.	Leihuuslieutenant Carlsens Enke.....	20 —
1829.	Forbenv. Hoboist Stockmars Enke.....	15 —
—	Snedkermester Knudsens Enke.....	20 —

Medlem
fra

1829.	Tømmermester Benche's Enke	20 Rd.
—	— Vinhandler J. D. Mørck	20 —
—	— Toldassistent Brandts Enke	20 —
1830.	Bogbinder Bergmanns Datter, Caroline.	20 —
—	— Uhrmager C. Christensens Enke	15 —
—	— Fuldmægtig Mørcks Enke	20 —
—	— Justermester Bechs Enke	15 —
—	— Bogbinder P. C. Gether	20 —
1831.	Politibetjent Breuniugs Enke	15 —
—	— Hattemager Madsens Enke	20 —
—	— Toldassistent Hassells Enke	20 —
—	— Inspecteur Hansens Enke	20 —
—	— Mestersvend Petersens Enke	20 —
—	— Dekonom L. Frag	15 —
1832.	Urteframmer Hellefens Enke	20 —
—	— — Boefens Enke	20 —
—	— Kasserer Dalbergs Enke	20 —
—	— Grosserer J. Møllers Enke	15 —
—	— Smedemester Junchers Enke	15 —
1833.	Deconom Blytmanns Enke	15 —
—	— Skræddermester Møllers Enke	15 —
—	— Klædehandler H. W. Dinesen	20 —
—	— Sadelmager P. C. Dinesen	20 —
—	— Muurmester Grichsens Enke	15 —
—	— Hoboist Tappers Enke	20 —
—	— Kunstdreier Martini	20 —
1834.	Solvpop Hoirups Enke	10 —

Medlem
fra

1834.	Skibscapitain Møllers Enke.....	20 Rd.
—	Pastor Kjeldbergs Enke.....	20 —
—	Overcommandeersergeant Jfers Enke....	15 —
—	Sadelmager C. P. Sørensens Enke....	15 —
1835.	Krigsraad Foss's Enke.....	20 —
—	Typograph Bengens Enke.....	10 —
—	Urtekræmmer Nissens Enke.....	20 —
—	Inspecteur Lunds Datter.....	20 —
—	Skolelærer Beckens Enke.....	15 —
—	Jorhenv. Ghorfanger Belt.....	20 —
—	Rgl. Laqvai Franks Enke.....	20 —
—	Smedemester Behrens Enke.....	15 —
—	Skræddermester Reimann.....	15 —
—	Bærtshuusholder J. Jacobsens Enke...	10 —
1836.	Fuldmægtig Mulvads Enke.....	15 —
—	Guldsmedmester Pihls Enke.....	20 —
—	Cancelliraad Sahl's Datter.....	15 —
—	Jyrboder Nielsens Enke.....	10 —
—	Skomagermester C. F. Schmidt.....	20 —
—	Jorhenv. Boghandler Jensen.....	20 —
—	Cancellist Voigts Enke.....	20 —
—	Skræddermester Bjørnelunds Enke.....	20 —
1837.	Jorhenv. Skolelærer C. Topp.....	10 —
—	Jorhenv. Urtekræmmer Gjerlov.....	15 —
—	Theatercontrolleur Bengen.....	15 —
—	Skomagermester C, Nielsen.....	15 —
—	Politibetjent Wilstrups Enke.....	20 —

Medlem
 fra

1837.	Fuldmægtig Sebbelows Enke.....	20 Rd.
—	Skipper Dobns Enke	20 —
—	Skræddermester Kollings Enke.....	15 —
—	Kleinsmedmester Brodersens Enke.....	15 —
—	Skomagermester Johansens Enke.....	15 —
—	— H. Petersens Enke	20 —
—	Bud Nielsens Enke.....	20 —
—	Bodkermester N. P. Nielsen	20 —
—	Skræddermester Mørcks Enke	20 —
—	Smedemester Jøgersens Enke	20 —
—	Urtekræmmer Dffenhausens Enke	10 —
—	Lakai Hansens Enke	10 —
—	Institutbestyrer G. B. Wederkink.....	20 —
—	Justitsraad A. F. Petersens Enke.....	15 —
1838.	Sagsførersfuldmægtig Lunds Enke.....	15 —
—	Urtekræmmer L. Nielsen.....	20 —
—	Lodassistent Wichmanns Enke.....	20 —
—	Klædehandler Hechscher.....	20 —
—	Maalemagermester Klercke's Enke.....	15 —
—	Bærtshuusholder Beholdt	15 —
—	Guldsmedmester Hjeldstedts Enke	15 —
—	Graver Andersens Enke.....	15 —
—	Høfer Niels Grifsens Enke.....	10 —
—	Skibsfører Brock	10 —
1839.	Skipper Luteins Enke.....	20 —
—	Instrumentmager Birchs Enke	20 —
—	Urtekræmmer Kierrumgaards Datter....	20 —

Medlem
fra

1839.	Skræddermester Staal	20 Rd.
—	Toldassistent Baggers Enke	20 —
—	Toldcontrolleur Egtveds Enke.....	15 —
—	Møller Linds Enke	15 —
—	Forhenv. Urtekræmmer Grouleff	20 —
—	Quarantaineofficiant Brieghel.....	20 —
—	Bodkermester J. Petersen.....	15 —
—	Skræddermester Ferckners Enke.....	15 —
—	Uhrmager Hinge's Enke.....	15 —
—	Skomagermester Kollerup.....	20 —
—	Skipper Bancke	10 —
1840.	Urtekræmmer Rosenstands Enke	20 —
—	Bogbinder Timmermann	15 —
—	Naalemager Heckschers Enke.....	15 —
—	Gjæstgiver Meyers Enke.....	15 —
—	Skomagermester Jørgensens Enke.....	15 —
—	— Andresens Enke.....	20 —
—	Handelsgartner Grimmensteins Enke ...	20 —
—	Snedkermester Neergaards Enke	15 —
—	Institutbestyrerinde J. Böttger	20 —
—	Skrædder Tønnings Enke	10 —
1841.	Forhenv. Gjæstgiver Skovgaard	20 —
—	Portner Stahl's Enke	15 —
—	Skræddermester Jørgensen.....	20 —
—	Barpmager Honoré.....	15 —
—	Hofet H. C. Løft	15 —
—	Knapmager Sasse's Enke	20 —

Medlem
fra

1841.	Handelsbogholder Müllers Datter.....	15 Rd.
—	Extrafriver Blougs Datter.....	15 —
—	Guldsmedmester Henningsens Enke.....	10 —
—	Landbruger Mathiesens Datter.....	15 —
—	Theaterbud P. M. Schions Enke.....	10 —
—	Guldsmedmester C. Böhler.....	20 —
—	Blikkenslager Lambrechts Enke.....	10 —
—	Formand Larsens Enke.....	20 —
—	Skræddermester Müllers Enke.....	20 —
—	— M. S. Børens.....	15 —
—	Ankersmed Caspersens Datter.....	15 —
—	Skolelærer Jørgensens Enke.....	15 —
—	Malermester Bengens Enke.....	15 —
—	Bærtshuusholder P. Bjerups Enke.....	20 —
—	Meelhandler Boldts Enke.....	20 —
—	Olhandler Jochumsens Datter.....	20 —
—	Commandeersergeant Dauthe's Enke....	15 —
—	Uhrmager Larsens Enke.....	10 —
—	Skrædder Prebs Enke.....	10 —
—	Forkhenv. Bognmand Petersen.....	15 —
—	Høker L. Petersen.....	10 —
—	— Christiansens Enke.....	10 —
1842.	Hoboist Hesse's Enke.....	20 —
—	Copist Balsgaards Enke.....	20 —
—	Skræddermester Drelbergs Enke.....	20 —
—	Procurator Baggens Datter.....	15 —
—	Fuldmægtig Møllers Enke.....	15 —

Medlem
fra

1842.	Palaisforvalter Olsens Enke	15 Rd.
—	Skrædder Reimanns Datter	15 —
—	Conditor Goldings forladte Hustru	15 —
—	Høker Jensens Enke	15 —
—	Handelsfuldmægtig Sands Enke	15 —
—	Klædefabrikør Otto's Datter	15 —
—	Kunstdreier Kleine's Enke	20 —
—	Skræddermester Deichmanns Enke	20 —
—	Uhrmager N. Damborg	15 —
—	Sadelmager G. F. Jespersen	15 —
—	Skipper J. C. Glad	10 —
—	Skomager H. J. Bechs Enke	10 —
—	Høker Birchs Enke	15 —
—	Hørhegler Jacobsens Enke	15 —
—	Muursvend Reimers	20 —
—	Tobaksfabrikør Hansens Enke	15 —
—	Bagermester C. Juby	20 —
—	Blikkenslager N. A. Zimmermann	10 —
—	Glarimester J. G. Gabe	15 —
—	Overgaver Tolle	10 —
1843.	Politibetjent Grove's Enke	15 —
—	Conditor Hjø's Enke	20 —
—	Barbeer Greens Enke	15 —
—	Kleinsmed Sivertsens Enke	20 —
—	Bøsssemager Wengs Enke	20 —
—	Meelhandler Møllers Enke	15 —
—	Forhenv. Lærerinde, Jomfru Bolchou	20 —

Medlem
 fra

1843. Skræddermester Lunds Enke	15 Rd.
— Skomager Henrichsens Enke	20 —
— Auktionsholder Holms Enke	15 —
— Blikkenslager Hammers Enke.....	15 —
— Malermester Meyer	15 —
— Skibstømmermand Petersens Datter....	20 —
— Toldassistent Mollers Datter	15 —
— Løisfabrikør J. Walz's Enke.....	20 —
— Skomagermester Rybergs Enke	15 —
— Hørefudst Besterkou's Enke	20 —
— Batfabrikør Spelty	15 —
— Skriftstøber Gercke's Enke.....	10 —
— Restauratør C. W. Bønderup.....	10 —
— Skrædder P. Hansen	15 —
— Bogmand Ritzau's Enke	10 —
— Guldsmed Dahlboms Enke	10 —
— Fuldmægtig Borchs Enke	15 —
— Høker Nielsens Enke	15 —
— Lieutenant A. Lunds Enke	20 —
— Bæver Mads Eriksens Enke.....	10 —
— Brændeviinsbrænder Meyers Enke	15 —
— Forhøvb. Tobaksfabrikør Bresta.....	20 —
— Fiskebløder Nyholms Enke.....	15 —
— Skræddersvend Ahns Enke	10 —
— Kaffjetmager J. F. Sander.....	10 —
— Secretair Strandgaards Enke	20 —
— Muurmester Mollers Enke.....	15 —

Medlem
fra

1843.	Bogbinder H. P. Paulsen.....	15 Rd.
—	Slagter Petersens Enke.....	15 —
—	Malermester J. P. Jensens Enke.....	15 —
—	Guldsmedmester Jens Jensen.....	15 —
1844.	Pensionist i Søetaten Wiegers Enke...	15 —
—	Malermester Baruels Enke.....	10 —
—	Toldassistent Muderøpachs Enke.....	15 —
—	Coffardicapitain Carlens Datter.....	15 —
—	Hørhegler Jacobsens Enke.....	15 —
—	Skrædder Dambergs Enke.....	15 —
—	Politibetjent Lassens Enke.....	15 —
—	Snedker Lange's Datter.....	10 —
—	Olhandler Johansens Enke.....	10 —
—	Smedemester Andersens Datter.....	15 —
—	Toldcontrolleur Steenbergs Enke.....	10 —
—	Stadsmægler d'Andrade's Datter.....	20 —
—	Skibstømmermand Petersens Enke.....	20 —
—	Hofet Nielsens Enke.....	20 —
—	Skræddersvend H. Nielsen.....	20 —
—	Skomagersvend J. W. Petersen.....	15 —
—	Arbejdsmand Lynges Datter.....	15 —
—	Politivagtmester Andersens Enke.....	15 —
—	Barbeer Jensens Enke.....	15 —
—	Skibscapitain Simonsens Datter.....	15 —
—	Jernhandler Clausens Enke.....	10 —
—	Skomagermester Beckmann.....	15 —
—	Guldsmedmester Westrup.....	15 —

Medlem
fra

1844.	Meelhandler A. Sørensen.....	10 Rd.
—	Skræddermester Jens Andersen.....	15 —
—	— Granzau.....	15 —
—	Slibstømrer Avenstrup.....	10 —
1845.	Hattemagersvend G. L. Bruun.....	20 —
—	Dreiermester Hasserts Enke.....	10 —
—	Bærtshuusholder Olsen.....	15 —
—	— Hansens Enke.....	20 —
—	Jomfru H. Pfisher.....	10 —
—	— G. Pfisher.....	15 —
—	Skrædder Jacobsens Datter.....	10 —
—	Fuldmægtig Schroders Enke.....	10 —
—	Bærtshuusholder Dinesens Enke.....	15 —
—	Bud Lindes Datter.....	15 —
—	Jomfru Gabe.....	15 —
—	Snedkermester Tolles Datter.....	10 —
—	Major Rohweders Datter.....	20 —
—	Skomagemester Klemmert.....	10 —
—	Sadelmagemester Meyer.....	10 —
—	Toldassistent Thygesens Enke.....	10 —
—	Politibetjent Edelsteens Enke.....	15 —
—	Capelbud Mogensens Enke.....	20 —
—	Modemester Bugges Enke.....	20 —
—	Skomagersvend G. N. Hølsted.....	15 —
—	Skræddermester Kochs Datter.....	15 —
—	Sadelmager Blacks Enke.....	20 —
—	Snedkermester Bryngers Datter.....	20 —

Medlem
 fra

1845.	Skibscapitain Johnsens Enke	15 Rd.
—	Fiskehandler H. Clausen	15 —
—	Fuldmægtig Ronnovs Enke	15 —
—	Porcellainshandler Christensens Enke . . .	15 —
—	Toldassistent Ibsens Enke	15 —
—	Gymnasflærer Bengens Enke	15 —
—	Dyrlæge Høpers Enke	15 —
—	Toldbetjent Bertelsens Datter	15 —
—	Copist Orlamunds Datter	20 —
—	Skræddermester N. D. Hjort	10 —
—	Bogtrykkersevend Hansens Enke	10 —
—	Skomagermester H. C. Nielsens Enke . . .	15 —
—	Barthsbuusholder J. Hansens Enke	15 —
1846.	Skomager Randrups Enke	15 —
—	Toldassistent Truelsens Datter	15 —
—	Skræddermester Riffners Enke	15 —
—	Styrmand Fischers Datter	15 —
—	Skrædder S. Grün	15 —
—	Hospitalsportner Jeppesens Enke	15 —
—	Cigarfabrikør Holms Enke	10 —
—	Contorist Roslings Enke	10 —
—	Billedbugger Ottos forladte Hustru	15 —
—	Hvrefudst Fristrups Enke	15 —
—	Skomagermester J. Michaelsen	15 —
—	Dreiermester Faust	15 —
—	Malermester Witts Enke	10 —
—	Kobbersmed Ringbergs Datter	10 —
—	Skorsteensfeier Poulsen	10 —

Medlem
fra

1846.	Beiconducteur Pæstruds Enke	10 Rd.
—	Guldsmed Lundbergs Enke	10 —
—	Bærtshuusholder Andersens Enke	20 —
—	Musiklærer Møllers Enke	10 —
—	Skrædder Lange's Enke	15 —
—	Malermester Holms Enke	15 —
—	Politibetjent Fischers Enke	10 —
—	Madame Rasmussen, senere gift med Skomager Riis	10 —
—	Høker C. Mortensen	15 —
—	Skomagemester J. Hansen	15 —
—	Guldsmedmester Fugelsangs Enke	10 —
—	Politibetjent P. E. Buch	10 —
—	Skibscapitain Møllers Datter	10 —
—	Regimentstambour Blankholms Enke	15 —
—	Toldassistent Bjerrings Enke	10 —
1847.	Meubelhandler Kobans Enke	10 —
—	Capitain Meincke's Datter M.	15 —
—	Bærtshuusholder Petersens Enke	10 —
—	Forhenv. Hoboist Thomsen	10 —
—	Overgymnastiklærer Reinwalts Enke	15 —
—	Quartiermand Enemarks Enke	15 —
—	Kammerraad Kaarsgaards Datter	15 —
—	Skomager Niechels Enke	15 —
—	Urtekræmmer Ellingsens Enke	10 —
—	Snedkersvend Ravns Enke	15 —
—	Skrædderfrimester F. C. Lunds Enke	10 —

Medlem
fra

1847.	Dvsnmand Nielsens Enke	15 Rd.
—	Bogtrykker Brynnichs Datter	15 —
—	Skomagemester Berg	15 —
—	Kammagemester J. G. Haastrup	15 —
—	Damestrædderinde, Jomfru H. Lund	20 —
—	Blikkenslager J. W. Lassens Enke	10 —
—	Arbejdsmand J. H. Holde's Enke	15 —
—	Urtekræmmer U. Holm	10 —
—	Smedemester Schrøders Enke	10 —
—	Skipper Sporleder	10 —
1848.	Skolelærer Müllers Datter	15 —
—	Hoboist J. M. Vater	10 —
—	Stræddermester P. Bergenholts Enke	20 —
—	Kaalemager G. Bjørns Enke	10 —
—	Snedker Gastmeyers Datter	15 —
—	Postbud Schrams Enke	10 —
—	Snedker Høngaard	10 —
—	Hoboist Gronemann	10 —
—	Strædder Rasmussen	10 —
—	Bagemester Herolds Enke	15 —
—	Snedker Meyers Enke	15 —
—	Varemægler Thannings Enke	10 —
—	Kunstdreier P. C. Bang	15 —
—	Saffiansfabrikant Jeppesens Enke	10 —
—	Kleinsmedsvend J. G. Gjensmann	10 —
—	Værtshuusghlder N. Markusen	15 —
—	Guldsmed Reenberg's Enke	10 —

Medlem
 fra

1849.	Opfigtsbetjent Christensens Enke	15 Rd.
—	Glarmester Gabs Datter	15 —
—	Jsenkræmmer Schoulunds Datter.	15 —
—	Materialkudst Hansens Enke	10 —
—	Bævermester Krusemark	15 —
—	Skolelærer Engells Enke.	10 —
—	Urtekræmmer Henrichsens Datter	10 —
—	Handelsfuldmægtig Ficks Datter	10 —
—	Klokker Borups Enke	10 —
—	Skomagermester Reimer.	15 —
—	Handelsfaktor Bjerrings Datter.	10 —
—	Forstinspektør Hampe's Datter	10 —
—	Stolemager Raffs Datter.	10 —
—	Theaterkontrollør C. A. Gram	10 —
—	Kleinemed Bergs Enke.	10 —
1850.	Cand. chir. Byrtings Enke.	20 —
—	Dreiemester Nedke	15 —
—	Dugmager Berhagens Enke.	15 —
—	Skræddermester Gurs	15 —
—	Forvalter Nielsens Enke	10 —
—	Løimagør Steffsens Enke.	10 —
—	Skomager Weidemanns Datter.	10 —
—	Brændehandler Nielsens Enke.	10 —
—	Forhenv. Bøgtter J. Laurzen	10 —
—	Kattuntrykker Würck's Datter	10 —
—	Gjørtlermester Mossins Enke	10 —
—	Glashandler Hansens Enke.	15 —

Medlem
fra

1850.	Dugmagersvend Gottsch's Enke.....	10 Rd.
—	Snedker Lange's Enke.....	15 —
—	Sergeant Stovring's Datter.....	15 —
—	Magasinformalter Hegelung's Enke.....	10 —
—	Høker Nielsen.....	15 —
—	Bundtmager Rahrs Enke.....	10 —
—	Skomager Gormsens Enke.....	15 —
—	Meelhandler Olsens Enke.....	10 —
—	Skomager J. Lassens Enke.....	10 —
—	Guldsmedmester H. Fischer.....	10 —
—	Skomagermester J. Lindes Enke.....	10 —
—	— Henningsens Enke.....	15 —
—	Kunstdreier C. Skildsen.....	15 —
—	Slagtermester Hansens Enke.....	10 —
—	Kammerassessor Ragerups Enke.....	10 —
—	Bartshuusholder Hansen.....	10 —
—	Farver Würck.....	10 —
—	Guldsmed Høpfner.....	10 —
—	Forvalter Thomsens Datter.....	10 —
1851.	Oberstl. Wests Datter.....	10 —
—	Capitain Heltbergs Datter.....	10 —
—	Theatercontrolleur Venckevig's Datter...	10 —
—	Skomager Dinesens Enke.....	10 —
—	Lømmermand Møllers Enke.....	15 —
—	Dentist Møllers Enke.....	10 —
—	Rjobmand Muxholdts Datter.....	10 —

Medlem
 fra

1851.	Fuldmægtig Hjorths Datter.....	10 Rbd.
—	Skræddermester Sørensens Enke.....	10 —
—	Porcellainshandler Poulsens Datter....	10 —
—	Glarmester Maders Enke.....	10 —
—	Smedemester D. Larsens Enke.....	10 —
—	Bærtshuusholder P. Hansens Enke....	10 —
—	Skomager Tonnesen.....	10 —
—	Bager Kjertmann.....	10 —
—	Manufakturhandler Rosenstands Enke...	10 —
—	Tømmersvend Jensens Enke.....	10 —
—	Havnefoged Rosters Enke.....	10 —
—	Skrædder Ipsens Enke.....	10 —
1852.	Urtekræmmer Schlichtkrulls Datter.....	15 —
—	Reebslagersvend Jensens Enke.....	15 —
—	Gymnastiklærer Gross's Enke.....	15 —
—	Oberst Falkenberg's Datter.....	10 —
—	Skomager Rasmussens Enke.....	15 —
—	Controlleur Nielsens Enke.....	10 —
—	Slagtermester Rasmussens Enke.....	15 —
—	Høker Albrechtsens Enke.....	20 —
—	Bærtshuusholder Rønholdts Enke.....	15 —
—	Bud G. Ewalds Enke.....	10 —
—	Handskemagersvend G. Steffensen.....	10 —
—	Skomagermester Zwicki.....	15 —
—	Amtschirurg Nybe's Enke.....	20 —
—	Urtekræmmer Schlichtkrulls Datter.....	10 —
—	Tobaksfabrikør Rosoed.....	10 —

Medlem
fra

1852.	Maler Høsselaagers Enke	10 Rd.
—	Skomager Sild	10 —
1853.	Bedemand Roths Datter	20 —
—	Skomagermester P. Christiansen	15 —
—	Pens. Soldassistent J. L. Olsen	10 —
—	Urtekræmmer Schyums Datter	10 —
—	Bagermester Petersens Datter	10 —
—	Skrædder Møhlis Datter	10 —
—	Farver Jensens Enke	10 —
1854.	Fyrboder Nielsens Datter	15 —
—	Soldassistent Creutzburgs Datter	10 —
—	Skomagermester E. E. Jensen	10 —
—	Sadelmager Poulsens Datter	10 —
—	Faktor Rosenbergs Datter	10 —
—	Capitain Nissens Datter J.	15 —
—	— — — — M. W.	15 —
—	Glashandler Melkers Datter	10 —
—	Klædefabrikør Schmidts Datter	10 —
1855.	Ritmester Rahtstedts Datter	10 —
—	Betjent Rostgaardts Enke	10 —
—	Skomager Lundqvists Enke	10 —
—	Bærtshuusholder Meyers Enke	10 —
—	Loimagermester J. P. Røll	15 —
1856.	Skibscapitain Faaborgs Enke	10 —
—	Retsvidne G. W. Grundtvig	15 —
—	Commandeur Luges Datter W. A.	10 —
—	Overskirurg Galstrups Datter	10 —

Medlem
fra

1856.	Bager Møllers Datter G. S.	10 Rd.
—	Bud Jacob d'Gier.....	10 —
—	Skolelærer Kjeldahls Enke	10 —
1857.	Skomager Pihlgreens Datter	10 —
—	Skræddermester S. Nielsen	10 —
—	Dpvarter Jens Niensens Enke.....	10 —
1859.	Maler Laßsens Enke	10 —
—	Cancelliraad Neves Datter B.	15 —
—	Lærerinde Anna Meilbye	15 —
1860.	Glarimester Gabes Datter G.	10 —
—	Baadsmænd Andersens Enke.....	10 —
—	Bortner Hansens Enke	10 —
—	Postfører Baggens Enke	10 —
—	Loldassistent Halvorsens Enke	10 —
—	Krigsraad Gierdrums Enke	10 —
1861.	Skræddermester G. G. Clausens Enke..	10 —
—	Hattemager Schmidts Enke.....	10 —
1862.	Inspector Villies Datter	10 —
1864.	Landmand Wilsons Enke.....	10 —

8. Forsamlingen vedtog, at det uerholdelige Contingent for 13 Medlemmer maatte udgaae af Regnskabet med ialt 36 Rd. 84 ß. og Vedkommende udflettes af Selskabet.

9. Derefter foretoges Valg paa nye Repræsentanter i de, efter Lovens § 31, Fratrædendes Sted, og Udfaldet blev følgende:

Forste Classification.

Afgang.

- Hr. Justitsraad Bledingsberg.
- Inspektør Bülow.
- Kammerraad Hviid.
- Direktør Henriksen.

Tilgang.

- Hr. Inspektør Herz.
- Justitsraad Keller.
- Kammerraad Heiberg.
- Etatsraad Kornerup.

Anden Classification.

Afgang.

- Hr. Professor Krohn.
- — Kjerfshou.
- Etatsraad Schjøtz.
- Assessor Olivarius.

Tilgang.

- Hr. Stiftsprovst Rothe.
- Etatsraad Vorgen.
- Krigsraad Kramp.
- Professor Berggreen.

Tredie Classification.

Afgang.

- Hr. Mester Gullach.
- Lieutenant Müllerz.
- Stabslæge Djørup.
- Justitsraad Peterzen.

Tilgang.

- Hr. Sekretair Claesen.
- Kapitein Gandil.
- Krigsraad Eigtved.
- Kapitein Hendriksen.

Fjerde Classification.

Afgang.

- Hr. Grosferer Hagelberg.
- — G. Bloch.
- Baandhandler Peterzen.
- Agent Lund.

Tilgang.

- Hr. Grosferer Hedemann.
- — Hvalføe.
- — Collin.
- Manufakturh. Fønnesbeck.

Femte Classification.

Afgang.

- Hr. Bysestøber Knudsen.
- Direktør Reimann.
- Brændeviinsbr. Jacobsen.
- Løifabrikør Stahl.

Tilgang.

- Hr. Fabrikør Zahlmann.
- Brændeviinsbr. J. E. Olsen.
- Brygger Tvede.
- Fabrikør J. L. Peterzen.

Sjette Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Smedker Thorsen.	Hr. Blikkenslagerm. Mortensen.
— Kunstdreier Schwarz.	— Malermester Geisler.
— Seilmager Weilbach.	— Muurmester Prahl.
— Bødker Thomsen.	— Bogtrykker Klein.

10. Derefter optoges 30 nye Medlemmer, hvis Navne have været indrykkede i Ugebladet Nr. 1 til 13 i 1871.

11. Sluttelig meddeelte Administrationen, ifølge en tidligere Generalforsamlings Beslutning, en Fortegnelse over de Legater, som ere tildeelte Selskabet siden dets Stiftelse og hvis Beløb ere indbefattede i dets Fondsbeholdning, nemlig:

Aar 1805. Grosserer Niels Brock's Legat, efter Testament af 19de Februar 1786 og 24de Februar 1802	5,062 Rd. 22 ß.
— 1807. Student Grell's Legat.	1,100 Rd. » ß.
— 1827. Enkefrue Charlotte Amalie Boncke's Legat.	2,000 — » -
— 1829. Caroline-Legatet, stiftet af en Deel af Selskabets Medlemmer i Anledning af Hds. Kgl. Høihed Arveprindsesse Carolines Formæling den 1ste August 1829	2,500 — » -
— 1830. Enkefrue, Etatsraadinde Kofoeds Legat	500 — » -

- Mar 1853. Silke-, Ulden- og Værredshandler J. H. Lunds Legat, efter Testament af 16de April 1851 1,386 Rd. 51 $\frac{1}{2}$.
 Og udenfor Fondsbeholdningen:
- 1856. Justitsraad Gibeschüg's Legater, efter Testament af 20de Juni 1853:
 - a. til Understøttelser. 100 Rd. }
 - b. til rentefri Laan.. 1,000 — } aarlig.
 - 1863. Grosserer W. P. Heymanns Legat, Renten af 200 Rd. aarlig.

Pensionister.

Pensionist fra

- 1834. Reservebud Aggersborgs Enke.
- 1838. Lærer Dlussens Enke.
 - Urtekræmmer Brocks Enke.
- 1846. Meelhandler Schouvs Enke
 - Bogholder Amdrups Enke.
- 1848. Havnefoged Møllers Enke.
- 1849. Capitain Egeroeds Enke.
- 1850. Liigtornlæge Weil.
- 1851. Glasliber Haubmanns Enke.

Pensio-
nist fra

1851. Overlærer Kielsens Enke.
— Soldbetjent Kaastrups Enke.
— Skrædder Borchs Enke.
1852. Krigsraad Borres Enke.
— Soldbetjent Mollers Enke.
1853. Bandmester P. Hjorts Enke.
— Major Borthigs Enke.
1854. Oberstlieutenant Westrups Enke.
— Guldsmed Ebbesens Enke.
1855. Skolelærer Ughens Enke.
— Institutbestyrer Monsteds Enke.
— Maler A. P. Bangs Enke.
1856. Soldbetjent Sommers Datter.
— Farver Verches Enke.
1857. Fabrikør Dybrs Enke.
1858. Robberstifter Schjots Enke.
— Klædehandler Humbles Enke.
— Brændeviinsbrænder Mørchs Enke.
1859. Porcellainshandler Rothenborgs Enke.
— Coffardicapitain Floors Enke.
— Procurator Høyers Enke.
1860. Malermester Runges Enke.
— Isenkrammer Svanes Enke.
— Foged Arnkiels Datter.
— Formand Carlsons Enke.
— Cancellist H. Knudsens Enke.
— Urtekrammer Petersens Enke.

Pensio-
nist fra

1860. Portner Borres Enke.
 — Urtekammer Guldagers Enke.
 — Fuldmægtig Jublers Enke.
1861. Slagter Frischs Enke.
 — Skomagermester P. Holm.
 — Skrædder Lunds Enke.
 — Instrumentmager Andersens Enke.
1862. Mechanikus Youngs Datter.
 — Væredshandler Hærhs Enke.
 — Porcellainshandler Schalzes Enke.
 — Toldforvalter Wilstrups Enke.
 — Skrædder G. H. Bode.
 — Hofmedailleur Conradsens Enke.
1863. Architect Rosenbergs Enke.
 — Juveleer Oldenburgs Enke.
 — Tobakksfabrikør Bagge.
 — Kjøbmand Davidsens Enke.
 — Portcontrolleur Stückmanns Enke.
 — Bogholder Rannesteds Enke.
1864. Malermester Jensens Enke.
 — Hofmusikhandler Olsens Enke.
 — Tracteur Hansens Enke.
 — Skovfoged Fischers Enke.
 — Forhenv. Urtekammer Schinkel.
 — Toldbetjent Anthons Enke.
 — Baukist Helsteds Enke.
 — Forhenv. Skibscapitain Baagoe.

Pensio-
nist fra

1864. Mægler Dreyers Enke.
 — Copiist Bruuns Enke.
 — Skomagermester Hæberg.
 — Jernbanedirecteur Müllers Enke.
1865. Skomager Webers Enke.
 — Secretair Ottesens Enke.
 — Capitain d'Planes Enke.
 — Fuldmægtig Bradts Enke.
 — Skovfoged C. Schmidt.
 — Cancelliraad Lynge's Enke.
 — Goffardicapitain Hansens Enke.
 — Skomagermester Malmqvist.
 — Gartner Gudmanns Enke.
 — Snekker J. Steinbeck.
1866. Qvarteermænd Iversens Enke.
 — Strømpevæver J. Schwander.
 — Kgl. Kudst Lunds Enke.
 — Bogmand Carstensen.
 — Bogbinder Ursins Enke.
 — Pastor Justs Datter
 — Skrædder Mariagers Enke.
 — Skomagermester Landrup.
 — Bogholder Benzens Datter.
 — Bogholder C. Winges Enke.
1867. Revisor Kjarbys Enke.
 — Kjøkkenmester Krygers Enke.
 — Meelhandler Herbst Enke.

Pensio-
nist fra

1867. Fuldmægtig Viborgs Enke.

- Ritmester Foghs Enke.
- Møllermester Andersen.
- Krigsassessor Rasmussens Enke.
- Major Hoffmanns Enke.
- Snekker Willadsens Datter.
- Garver Topps Datter.
- Forhenv. Hørkræmmer Brorson.
- Kunstdreier Søbergs Enke.
- Frugthandler Frørups Enke.
- Skræddermester H. Andersen.
- Farver Schmidts Enke.
- Handskemager Landers Enke.
- Forhenv. Lærerinde C. Mørck.
- Adjunkt Jacobsens Enke.

1868. Capitain C. Groves Enke.

- Skomagermester N. P. Helsted.
- Fuldmægtig Drebolts Enke.
- Instrumentmager S. N. Gade.
- Copist C. Mohrs Enke.
- Kammerraad Thorbjørnsens Enke.
- Urtekræmmer C. M. Jbsen.
- Barbeer G. C. Gjede.
- Snekker Tøpfers Enke.
- Bødkermester H. P. Søborg.
- Secretair P. Schiødt's Enke.
- Opsigtsbetjent P. Holms Enke.

Benstø-
nist fra

- 1868. Traadhandlerste A. C. Walter.
- Portraitmaler C. F. Christensen.
- Skræddermester L. F. Hammond.
- Skomagermester B. J. Bonnesens Enke.
- Guldsmed Næboes Datter A. C.
- Oberstlieutenant Kasserer Borgens Enke.
- 1869. Designateur J. L. Bayer.
- Snedkermester C. L. Kohleders Enke.
- Laksfabrikør C. Byrting.
- Snedkermester L. F. L. Knie.
- Finantsbud A. J. Jensens Enke.
- Manufacturhandler A. W. Henningsen.
- Skolelærer J. P. Jensens Enke.
- Malermester H. C. Bergs Enke.
- Capitain Molholms Enke.
- Skræddermester J. J. Kroll.
- Overkrigscommissair H. N. Brocks Enke.
- Skibscapitain Kjolners Datter.
- Skræddermester J. Schulz.
- Slagtermester C. Hendriksen.
- Fuldmægtig Lynges Datter.
- Smedemester Heichelmanns Datter.
- Toldbetjent Kammanns Enke.
- Sadelknegt Nielsens Datter.
- Skrædder Sommerfeldts Datter.
- 1870. Skræddermester J. Scheels Enke.
- Guldsmed Verches Enke.

Pensto-
nist fra

1870. Blikkenslager J. Jrgens Enke.
— Skolelærer A. Martens Enke.
— Farver N. Bangs Enke.
— Sadelmager P. C. Thorballs Enke.
— Bogbinder H. D. Kreiser.
— Porcellainshandler Heckschers Enke.
— Musiklærer P. Mollers Enke.
— Fuldmægtig Gundels Enke.
— Postbud Ritmeyers Enke.
— Musiklærer J. Braunsteins Enke.
— Controlleur Brodersens Datter.
— Fabrikant Lindqvists Enke.
— Toldassistent J. H. Bayers Enke.
1871. Kunstdreier Ehlers Enke.
— Musiklærer Dützhss Enke.
— Fouteralmager Sators Enke.
— Sværdfeger Meyers Datter.
— Justitsraad Beldrings Datter.
— Hoteleier Krolls Enke.
— Sukkermester Borgens Enke.
— Handskemager Modell.
— Politibetjent Amundsens Enke.
— Musiklærer Dahls Enke.
— Spisevært Stielers Enke.
— Skomagermester Roed.
— Smedemester L. Mikkelsen.
— Skomagermester Frydendahl.

Pensio-
nister fra

1871. Skibscapitain Humbles Enke.
 — Arbeidsmand Nims Enke.
 — Soldassistent Larsens Enke.
 — Skibscapitain Ludvigsens Enke.
 — Uhrhandler Webers Datter.
 — Snedker Fuglebergs Enke.
 — Isekræmmer Kleins Datter.

Pensionister, der have Brochs Legat.

1848. Groeserer Norregaards Enke.
 1854. Forvalter Albrechtsens Enke.
 1860. Kammerraad Winthers Enke.
 1863. Consumtionskriver Saabys Enke.

Pensionister, der have Caroline-Legatet.

1834. Kjobmand Rubens Enke.
 1853. Porcellainshandler Heilbuth.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
 den 29de April 1871.

B. Petersen. C. N. Lantrop. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Om Dyrenes Tænkeevne.

(Sluttet.)

En rig Blomstersamling af Unekdoter levere Bierne. Endnu ubekjendt var os en Begivenhed, som Stedmann beretter i sin Reise til Surinam. Han modtog der et Besøg af en Herre, der ved at træde ind i Hytten stødte mod Tagets Palmestraa og blev ilde tilredt af vilde Bier, som der havde bosat sig. For at ikke det samme Uheld skulde fornøye sig paa ham selv, befalede Stedmann sine Negre at forstyrre Reden, men de Sorte bade om Naade. „Massa,“ sagde En af dem, „naar De havde været fremmed for Bierne, vilde De allerede for længe siden være stukken af dem, men da Bierne betragte sig som Deres Medboere, vil hverken De eller Deres fortrædige af dem.“ Stedmann fandt denne Paastand bekræftet, thi Bierne straffede hverken ham eller Negerne, da de senere forsøgsviis med Billie berørte Reden. At Myrerne besidde et Middel til at gjøre sig forstaaelige, sandsynligviis et Gebærdesprog med Følehornene, maae vi nødvendig antage. En Dr. Franklin besluttede, da han fangede en Myresværme i en Potte med Theriak, at sætte dem paa Prøve. Han rystede dem alle ud paa en Eneste nær, derpaa bandt han en Snor om Potten og hængte den op ved denne paa en Krog i Loftet. Efterat den sidste Myre længe havde omkredset Karret, for at finde en Udvei, opdagede den Strikken og drog sig paa

denne tilbage. Det varede ikke længe, førend Myrerne atter naaede til Theriakten, og man kunde see dem løbe frem og tilbage paa Strikken. Desværre er denne Jagttagelse ikke tilstrækkelig til et strengt Beviis for Tilværelsen af et Myresprog, thi den sidste Myre kunde have efterladt et Spor af Theriakflugt, og Myrerne kunde med deres Lugtesands paa dette Spor være komne til Loftet og langs Strikken ned i Potten.

Vi slutte her vore Meddelelser, som formeentlig ville være tilstrækkelige til at sikkre Tilstedeværelsen af en Tænkeevne hos Dyrene mod enhver Tvivl, men tillige til at tjene dem til en Advarsel, der ansee det for saa let at drage en skarp Grændse mellem Dyrene og det laveststaaende Menneske med Hensyn til dette Sidstes aandelige Evner. Forskjellighederne ere vistnok saa store, at de bør kaldes et Spring; dog bestaae disse Forskjelligheder kun efter Graden ikke efter Arten; de ere graduelle ikke generelle.

En Tugtelse af Nikobarerne for Sørøveri.*)

„Gaaet tabt i Golfen ved Bengalen!“ Med disse Ord er mangt et Skibs formeentlige Skjebne skildret,

*) Chambers's Journal.

om hvilket man vidste, at det var feilet ind i Golsen, men aldrig var kommen tilsynne i den Havn, hvortil det var bestemt. Et betydeligt Uds i det hemmelighedsfulde Mørke, som svævede over saadanne savnede Skibes Lod, spredte i October 1866 tre Mænds Fortælling i Penang, hvem det var lykkedes, ene og uden al Hjælp, at bringe Briggen: „Futteh Islam“ i Penangs Havn.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 19.

Lørdagen den 13de Mai 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

En Tugtelse af Nikobarerne for Sørøveri.

(Fortsat).

Deres Udsagn er i det Væsenlige følgende. Briggen, bestemt til Mangun, afeilede i August 1866 fra Penang. Paa Grund af haardt Veir paa sin Vej blev den nødt til at søge Beskyttelse og lagde bi i Mangkauri, en Havn paa den til Nikobargruppen hørende Ø Trinkut. Nikobarerne høre til den bengalske Golf og ligge sydsøstlig for Andamanerne, imellem disse og Sumatra. Briggen, med i det Hele 24 Mand, lagde sig for Anker omtrent en engelsk Fjerdingvei fra Kysten, og de Indsødte kom ned til Skibet i deres Kanoer, for, som det syntes, at indlede Handelsforretninger. De bragte Kokosnødder, Fugle-

vildt og Grønsager, for derimod at tiltuste sig Toier, Knive, Tobak og spirituøse Drikke, og opførte sig, saavidt man kunde vente sig dette af dem, yderst skikkeligt indtil den fjerde Dag efter Briggens Ankomst. Paa denne Dag kom henved tredive Mand ned til Skibet i Kanoer og lagde sig ved Siden af det, medens Hovdingen gik ombord, for at samtale med „Patronen“. Efter nogen Tid kastede han et Blik over Skibets Side og opfordrede sine Folk til at give ham Ild til hans Pipe. Man bragte den i en tyk Bambu, der overgaves Hovdingen, som antændte sin Pipe, men derpaa pludseligt anfaldt Patronen og slog ham ned med Bamburøret. Dette var Signalet for Folkene i Kanoerne til at styrte ombord med Koller og Spyd og dræbe Briggens Mandskab uden Forskjel. Tre af disse lykkedes det at undkomme i Kjølrummet, hvor de skjulte sig bag Maatter og Brænde. Da de af Allarmens Ophør ovenpaa kunde slutte sig til, at Skurkene havde forladt Skibet, snege de sig om Aftenen frem og fandt sig alene i et udplyndret Skib, hvis Dæk var oversvømmet med Blod. De Dræbte havde man, som det syntes, kastet overbord. Om Indianerne vilde vende tilbage og fuldende deres Odelæggelsesværk, lod sig ikke bestemme; men de tre Overlevende af Mandskabet saae sig istand til, da Natten brød ind, at løsgjøre Kabelet og at stifke i Søen. Efter otte Dages angstfulde Fart bragte de „Futteh Islam“ i Penangs Havn og fortalte der Historien om deres Kammeraters grusomme Skjebne.

Extrakt

af

første Kvartals Regnskab 1871

for

det forenede Understøttelses-Selskab

Indtægt.

	Rd.
1. Kassebeholdning fra 4de Kvartal f. A.....	9538
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal.....	544 Rd. 40 p.
Hs. Majestæt Kongens Bidrag.....	20 — " -
	564 Rd. 40 p.
deraf er indkommet.....	455 Rd. 64 p.
affkrevet som uerholdeligt. 36 — 84 -	
	492 — 52 -
Restance ult. Marts.....	71 Rd. 84 p.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 83de Aargang, Nr. 1—12.....	1124
4. Renter:	
¹ / ₂ Aars Rente til 1ste Marts 1871 af £ 8400 à 4 pCt.	1515
5. Afdrag paa Ublaan:	
Restance fra forrige Kvartal.....	1171 Rd. „ p.
anviiist for dette Kvartal.....	1872 — „ -
	3043 Rd. „ p.
deraf er indkommet.....	1805 — „ -
	1805
Restance ult. Marts.....	1238 Rd. „ p.
6. Ublaan hos Banken.....	7000
7. Deres Majestæter Kongen og Dronningens Gave.....	50
	Rd.... 21488

Kjøbenhavn, den 31te Marts 1871.

Overeensstemm

B. Peter sen.

C. 1

Udgift.

	Rbd.	ß.
Pensioner:		
anviste for Kvartalet	1385 Rbd. 24 ß.	
Overskuddet af det Brockske Legat til 4 Pensionister	24 — " -	
	1409 Rbd. 24 ß.	
udbetalte i Kvartalet	1403 — " -	1403 "
uaffordrede ult. Marts	6 Rbd. 24 ß.	
ratificationer.....	6750 Rbd. " ß.	
deraf udbetalt	6645 — " -	6645 "
uaffordrede ult. Marts.....	105 Rbd. " ß.	
nninger.....	597	48
ndre Administrationsomkostninger	620	80
gebladets Trykning.....	162	72
an:		
anviste i dette Kvartal.....	8000 Rbd. " ß.	
deraf udbetalt	7800 — " -	7800 "
uaffordrede ult. Marts.....	200 Rbd. " ß.	
), Kassebeholdning ult. Marts	4259	59
	Rbd....	21488 67

J. Th. Neumann,
Selskabets Kassefører.

Kasse-Kontrollen.

up. O. S. Olsen.

J. Em. Larsen.

Denne Fortælling og de selsomme Rygter, der forøvrigt fra Tid til anden vare komne i Omløb om Forøvelser af afføvelige Handlinger paa Nikobarøerne, bestemte de Bedkommende i Penang til at søge Hemmeligheden opklaret. I Juni 1867 blev det britiske Krigsskib „Wasp“ sendt til Nikobar, for at anstille Efterforskninger. Da det var kommet til Trinkut, hvor Briggens Mandskab var myrdet, fandt det to Skibe liggende for Anker, sysselsatte med Handelsforretninger med de Indsødte. Af Skibsheren paa det ene af disse erfarede Kapitain Bedingfield, af „Wasp“, at han for omtrent otte Maaneder siden havde seet en hvid Kone som Fange imellem Nikobarerne, og at for sex Aar siden en myrdet Kapitains Kone var bleven mishandlet og endelig dræbt. Foruden dette bleve endnu andre Tilfælde af Søroveri, forbundne med Mord, fortalte, og af hvad han havde hørt troede Kapitain Bedingfield at turde slutte, at der endnu blandt Nikobarerne levede hvide Fruentimmer, der vare tagne tilfange paa Skibe, som man efter Mandskabets Drab havde ødelagt. Han vendte tilbage til Penang, for at hente Forstærkning, og den 19de Juli 1867 seilede „Wasp“ med „Satellite“, Kapitain Edye, atter til Nikobar.

Morgenen den 22de Juli naaede Skibene Stor-Nikobar og lagde sig for Anker i Nærheden af Byen Trinket — et Sted, der havde en behagelig Beliggenhed og strakte sig langs Kysten; Husene vare store og byggede paa Bæle og havde Kofusnodde- og Palme-

træer bagved sig. Ved Stranden laa et anseeligt Antal Krigskanoer. Befalingsmændenes Formaal var at indhente Efterretning om Mandskabet paa „Futteh Jølam“ eller maaskee om andre Fanger; at forlange Skadeserstatning for tidligere Forurettelser og Borgen mod voldsomme Handlinger i Fremtiden. Da de kjendte Folkets forræderiske Charakter, saa havde det ikke været paa sin Plads at lande uden en frygtindgydende Stridsmagt. Desearsag blev en betydelig Afdeling Soldater og Matroser sat i Land under Kapitainerne Bedingfields og Edye's Anførsel, og saasnart dette var skeet, flygtede de Indfødte ind i Skovkrattet, og Ingen blev tilbage, for at meddele Oplysninger. Tropperne marscherede ind i Byen og fandt al tidligere Mistanke med Hensyn til Mikobarernes Charakter og Sædvaner i en frygtelig Grad stadfæstet. I Husene laa en uhyre Mængde af Skibstøi, Matroskister, Bærktøjskasser, Sophaer, nautiske Instrumenter og Baaben. Man udvalgte et Antal af disse Gjenstande som Exempler paa, hvad man havde fundet, og derpaa blev Byen, fordi Indvaanerne vægrede sig ved at komme tilbage eller yde Skadeserstatning, stikken i Brand og nedbrændt; det Samme skete med Krigskanoerne ved Stranden.

(Sluttes.)

F. B. Mansa.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 20.

Lørdagen den 20de Mai 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

En Tugtelse af Nikobarerne for Sørøveri.

(Sluttet.)

Fra Trinket begave „Wasp“ og „Satellite“ sig til Havnen ved Mangauri. En Afdeling indfodt Madras-Infanteri, som var bragt med i „Satellite“, blev landsat, for i Forbindelse med Søsoldaterne og Matroserne under Kapitain Edye at sætte sig i Besiddelse af Byen Enounga, hvorfra dog, ligesom fra Trinket, samtlige Indvaanere flygtede. Sex Mand bleve imidlertid tagne tilfange af Kapitain Edye og sendte ombord i „Satellite“ — frygteligt udseende Bilde, med malayiske Ansigter, der bare Præget af de laveste Videnskaber, med flade Næser, tykke Læber, udstaaende Kjæbebeen og et lumst, grusomt Udtryk. Et omhyg-

geligt Forhør over disse Mænd, som ogsaa over nogle andre af Kapitain Bedingfield Tilfangetagne, bragte Befalingsmændene til den sørgelige Slutning: at samtlige Fanger, der levende vare bragte til Den, vare myrdede, med Undtagelse af en eneste omtrent syv Aar gammel Pige, som man tilligemed Moderen for nogen Tid siden havde slæbt bort fra et fransk Skib. Dette Barn, sagde man, befinder sig i Utschiups Forvaring, en Hovding paa den D, hvor Skibene nu vare. Man besluttede derfor i ethvert Tilfælde atter at sætte sig i Besiddelse af Barnet og at straffe Insulanerne for deres Misgjerninger; thi i Enounga, en af de største Byer, fandt Expeditionscorpset positive Beviser paa et System, som i mange Aar var bragt i Anvendelse — et System af overlagt Søroveri, hvorved Skibe, som havde ladet sig forlede ind i Dernes Havne, bleve tagne, Mændene dræbte, Qvinderne opbevarede til et værre Lod, Skibene selv borede i Sank, efter det Princip, at Døde ikke tale mere. Men skøndt Skibene ikke længere vare forhaanden, bleve dog de Ting tilbage, som tilhørte dem, og for hvis Skyld Søroveriet var forøvet. I Enounga, ligesom i den først-omtalte By, vare Husene overspildte med Skibstøi, hvoraf dog meget kun lidet nyttede Besidderen, og andet, som kun havde Værd for den oprindelige Eiermand.

Saaledes fandt man et Sted et Exemplar af Christopher Tadpole, paa hvis Smudstitel stode følgende Ord, skrevne med en Fruentimmerhaand: „Naar

skulle vi atter sees? Maaskee aldrig!" og ligeledes, ved Siden af flere Optegnelser og Adresser, nogle Karikatur-Tegninger. Det i denne Bog optegnede Datum var Marts 1853. Fremdeles fandtes Dele af Bibler, af Nories nautiske Tabeller, af Passé, Exemplarer af the Vehicle; Bogakky's Goldenes Schachbüchlein für die Kinder Gottes; Devereux af Forfatteren til Pelham og andre Bøger med Datoer fra 1841 til 1865 — i nogle af dem vare Navnene og Datoerne udskaarne — desuden en Mængde Ting, som hentydede paa, at de havde deres Udspring fra den civiliserede Verden. Englændere, Franskmænd, Amerikanere og andre nærmere liggende Nationaliteter vare repræsenterede blandt Levningerne af de ulykkelige Skibe, der vare „gaaede tabte i den bengalske Golf."

Den 23de Juli vare Englænderne i Besiddelse af Kystbredden, hvorefter to af de af Kapitain Edye Tilfangetagne bleve sendte til Utschiups Leir, for at sige ham, at hvis han ikke udleverede den lille fangne Pige, som han havde hos sig, inden næste Dags Middag, vilde Dens Byer, med Alt, hvad de indeholdt, og samtlige Krigskanoer blive ødelagte. Imidlertid tog Kapitainen paa „Wasp" Fangerne i skarpt Forhør, for at erholde en nøiagtig Kundskab om dette Folks søroveriske Sædvaner, og disse Mænd bekjendte: at de havde seet, at i mindre end halvtredie Aar Bemandingen af fire Skibe var bleven myrdet alene i Mangkouri's Havn, og at kun endnu en Fremmed levede,

den lille Pige, Utschiups Fange. Alle de Andre havde man dræbt.

Da Utschiup ikke sendte noget Svar, saa begyndte Odelæggelsesværket. Samtlige Byer paa Den Rangfouri med Undtagelse af tre bleve nedbrændte, og ligeledes bleve alle Krigskanoer, af hvilke nogle vare meget smukke og af 76 Fods Længde, overgivne til Luerne. En af de skaanede Byer tilhørte Utschiup; man vilde endnu forsøge hvilken Virkning Trudselen om at nedbrænde hans By maatte udøve paa ham. Den 26de Juli sendtes altsaa atter to af Kapitain Edey's Fanger til Utschiups Leir, for at sige ham, at hans By vilde dele Skjebne med de andre, naar han ikke øieblikkeligt udleverede den fangne Pige. Baadene vendte strax tilbage med Barnet; hun var af en Halv-kaste og syntes at have været paa et fransk Skib; hendes Moder var ligeledes bleven fanget, misbrugt og myrdet.

Den 28de Juli sprang en Mand, som Matroserne kaldte „Sir John Nicolls“, og som var Fange paa „Wasp“, overbord for at svømme til den omtrent en engelsk Mil bortfjernede Kyst. Men neppe var han kommen tredive Alen bort, førend en af de i store Mængder i disse Havne omdrivende Alligatorer greb ham, og med et Skrig forsvandt Manden. Paa Trin-kut, den sidste D af Nikobarerne af nogen Bigtighed, som endnu maatte besøges — Gamorta var allerede ødelagt — lagde man Haand i de sidste Dage af Juli; og Høvdingen Utschiup selv foranlediges til at komme

ombord i „Wasp“, efterat man først havde lovet ham sikkert Leide til og fra Kysten. Utschiup var et yderst raat Menneſke, ſom havde Spedalskhed (Elephantiaſis) paa begge Been og Fødder og viſte ved ſit Døde, at han ganſke fortrinligt egnede ſig til Herſker over ſine Stammebrødre, idet han ſaae endnu uendeligt hæſligere og afſkyeligere ud end de. Men man kunde ikke loffe noget Videre ud af ham, end hvad der allerede var Cheferne beſjendt. Efterat han havde tilbragt nogle Timer ombord i Krigſſkibet, lod man ham, atter i Overeensſtemmelse med det givne Løfte, gaae bort.

Som Reſultat af den hele Sag viſte ſig nu: at det var utvivlsomt, at et Søroverſystem, bygget paa Myrderi, i flere Aar var blevet fulgt af Folket paa Nikobarøerne, og at diſſe Sørovere havde den Bane at beholde de qvindelige men at dræbe de mandlige Fanger. Den eneſte levende Fange var bleven reddet og en almindelig og ſtreng Straf paalagt Inſulanerne til Bøde for deres tidligere afſkyelige Handlinger og til Advarſel for Fremtiden. Ogſaa blev det beſtemt ſom nødvendigt, for at ſikre Liv og Handel, at indelutte Nikobarøerne i Rayonen af et eller flere Krigſſkibes regelmæssige Krydstogter. Ja man opkaſtede ſig det Spørgſmaal, om det ikke i Menneſkehedens Interèſſe overhovedet vilde være retteſt, at en eller anden Magt, ſom ſaae ſig iſtand dertil, annecterede og regerede ſaadanne Pladſe, der egnede ſig til ſlige afſkyelige Søroverreder.

Eventyr med et Krokodil.

Flere franske Malere, med de Herrer G erome og Bonnat i Spidsen, bereiste i 1868 Orienten, og Marius Roux har i Pariserbladet „Globe“ meddeelt folgende noget romantiske Episode af deres Fart til Theben opad Nilen:

„Det var ved Middagstid: alle os omgivende Gjenstande, Huse og Stene, hævede sig klart mod den blaa Himmel.

Snart forsvinde bag os Husene i den Landsby, vi forlode, og vi fare videre frem i Drkenen. Floden udfolder sig som et langt himmelblaat Baaud, en Plet i den umaadelige gule Slette, der sukker under de brændende Omarmelser af en Sol, som man kunde indbilde sig at have sit Udspring fra en Guigou's Palette.

Vi befinde os alle, tæt sammenstuede, i en af sex  thiopere roet Barke. Fra Tid til anden dukker Steenbilledet af en Sphinx op for vore Blikke. Stiv og ubevægelig ligner Uhyret et Sindbillede paa Drkenen, hvori jo netop Lydloshed og Ubevægelighed herske.

En af Figurerne, smukkere og større end de andre, tiltrækker sig i Særdeleshed vor Opmærksomhed. Vi lade holde og stige ud, for at tage en Tegning deraf.

Vi havde neppe 30 Metre fra Flodbredden valgt

os et Standpunkt, førend vore Æthiopere udstøde et frygteligt Skrig og som gale styrte tilbage til Barken.

Idet vi see os om, for at opdage Uarsagen til Allarmen, saae vi Bandet i Floden at hæve sig i Beiret og en uformelig Mæsse at svømme omkring Fartøiet og hurtigt at stige op paa den tørre Bred. Instinktmæssig flattere vi alle op paa Ryggen af Sphing, med Undtagelse af Goupils, der med uroffelig Koldblodighed seer til og gjør den Bemærkning:

„Det er en Krokodil.“

— — — Dyret er kun nogle Skridt borte. Vi tilraabe vor Ven og opfordre ham til at skynde sig.

„Na hvad,“ mener han, „jeg vil strabadsere den.“

Og, for at undgaae den mod ham sig styrrende Fjende, løber han i et væk om Soffelen af Sphingbilledet.

De gale Kredsløb varer nogle Secunder. Krokodilen forfølger rasende den Løbende; det er vanskeligt for den at dreie sig, og ved at vende sig om bringer den sine Skæl til at knage.

Vi bøie os alle til Siden, bydende Goupils Haanden, for at stige op til os. Han benytter et Dieblik, da hans Modstander tvivlraadigt holder Hovedet i Beiret og snapper efter Beiret, for at modtage vor Hjælp; i to Sæt sidder han oppe blandt os.

Imidlertid have Negerne taget fat paa de i Barken tilbageblevne Bøsser; de sigte paa Krokodilen.

Det regner med Rugler; men nogle forseile Maalet, andre prælle af mod Dyrets Skælpanser, der

vanffeligt lader sig gjennemboe. En Kugle flaaer mod Foden af Sphingen. Nu tilvinke vi Negerne at holde inde med en for os saa farlig Kamp. De standse med Ilden og raadflaae. Derpaa faae vi dem at stode fra Land og roe tilbage, imedens de dog tilraabe os Ord, som vi ikke forstaae, men gestikulere paa en Maade, som synes os forstaaelig, da den tyder paa Hengivenhed. De forlade Flodbredden; de have forladt den.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Borger-Vennen.

Tre og firefindstyvende Aargang.

Nr. 21.

Lørdagen den 27de Mai 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. F. Schultz.

Eventyr med et Krokodil.

(Sluttet.)

Vi ere alene, i en Orken, siddende paa Ryggen af en Sphing, ved hvis Fødder en Krokodil lurser.

Timerne gaae; Solen forsvinder. Det bliver Nat, og Himlen sænker sig rundt om os, evig klar, ganske besaaet med Stjerner, og vi sidde ridende paa Stenen, fordeelte i to Grupper, den ene lige over for den anden. Vi søge at bortkysse det Uhyggelige ved Orkenens Døe ved phantastiske Fortællinger, som Grindringerne fra Ammestuerne ville indgive os om Stedet for vort Eventyr. Efter Fortællingerne komme Kjelder-mænd og daarlige Vittigheder paa Tapetet. Vi slaae Tiden ihjel, og saasnart Tiden atter staaer op, viser

En af os paa den hungrige Krokodil, hvorpaa Skræfken griber os og hjælper os til nye Kræfter.

Alt forgaaer — en Nat som et Aarhundrede — og Dagen gaaer til Ende og bryder atter frem.

Endelig opdage vi i det Fjerne Noget, som paa den glindsende Vandflade synes mørkt. Det er sorte Punkter, som tilsyneladeude blive større, og snart adskille vi fem med Negre bemandede Barker. Negrene ere udrustede med Strikker og Flinter.

Barkerne skyde frem og lægge alle paa een Gang til. Samtidigt gruppere ogsaa Folkene sig, idet de, forsynede med Knive og alle Slags Vaaben, ligesom danne en beskyttende Vold. Bag det første Led ordne sig de med Strikker Udrustede. Jagten begynder.

Man kaster Slyngerne, men Dyret undviger; man giver Ild, men Kuglerne træffe ikke.

Endelig lykkes det en stor Neger, som er flinkere og behændigere end de Dvrige, at fatte Krokodilens ene Fod med Slynguen. I samme Dieblik anbringer en Anden sin Slynge om en af Haleringene. Nu danner der sig to Grupper, som hver haler til sin Side, saa at Dyret tilsidst ikke kan udrette Noget mere og bliver fanget uden at gjøre Modstand.

Nogle af Skaren træde tæt hen til Dyret og afsyre deres Flinter i dets Gab, i dets Bug. Det arme Uhyre pidsker voldsomt med Halen Sandet, der drifter dets Blod, vælter sig, krummer sig og slæber sig, efterat være løsladt, hen til Floden, men udaander, endnu forinden den naaer derhen.

Den europæiske Graaspurv som Udvandrer til de forenede Stater.*)

For nogle faa Aar siden blev der i en Forsamling af Lærde i Boston blandt Andet ogsaa Tale om det Forsøg, man i New-York havde anstillet paa at indføre og acclimatifere den almindelige og bekjendte europæiske Graaspurv. Forsøget havde, som man anførte, lovet et temmelig gunstigt Udfald. Fuglene trivedes, havde formeret sig og opfyldte fuldkomment Alt, hvad man havde ventet af dem, idet de bekrigede de for Bladene af denne Stads Skyggetræer saa skadelige Insekter. I samme Forsamling yttrede imidlertid en udmærket Lærd alvorlige Betyrninger — grundede paa disse Fugles ødelæggende Sædvaner, især fordi de gjerne ernære sig paa Kornfrugternes Beføstning under deres Modning. Han meente nemlig, at den almindelige Indførelse af disse Fugle i de forenede Stater kunde have skadelige Følger. Senere holdt den samme Lærd i en Forsamling af det naturhistoriske Selskab i Boston et paa egne Forskninger støttet Foredrag, hvori han udkastede et meget mørkt Maleri af disse Fugles moralske Charakter og anførte omfangsrige Fagskrifter om de Ødelæggelser, de forarsage paa de europæiske Kornmarker.

Der foreligger derfor det Spørgsmaal; om virkelig

*) Atlantic Monthly.

den Skade, som Spurvene anrette, er større end det Gode, de gjøre? I denne Henseende lærer Historien, at forskjellige Folk og Lande, naar de til en Tid af fortsynet Uergrelse over Spurvens Ødelæggelser, og uden at tænke paa de Belgjerninger, som den bestandig yder dem ved at tilintetgjøre skadelige Insekter, befrigede den og for største Delen udryddede den, bittert i senere Aar have maattet bøde for deres Stjebnesvangre Bildfarelse, idet de havde ødelagt deres virkelige Benner. Ungarn, Baden, Preussen og forskjellige Gane i Frankrig have, hver paa sin Side, ved en dyrefjæbt Erfaring lært, at Spurven var dem en aldeles nødvendig Fugl.

Fremdeles finde vi, at den franske Regjering lod anstille meget omfattende og omhyggelige Undersøgelser om Fuglenes almindelige Nytte i Landoeconomien. Den Beretning, som vedkommende Commission afgav, er høist lærerig og til Gunst for vor Ven, Spurven, som nu ved strenge Love er beskyttet mod Overlast i Frankrig. Efterat der i denne er givet en høist interessant Skildring af de omfattende og tilfredsstillende Undersøgelser af forskellige Fugles Mave, og saaledes leveret Beviset for den værdifulde Tjeneste, som en stor Mængde af disse yder Landhuusholdningen, forsvare Forfatterne Graaspurven med de gyldigste Grunde. Denne Deel af Beretningen lyder saaledes: den meest berøgtede Fugl af Kornædernes Klasse er uden Tvivl den almindelige Spurv, der saa ofte udskrives som en uforstammet Løve. Naar man imidlertid tør troe paa

de i Documenterne fremstillede Kjendsgjerninger, saa er denne Fugl, trods saa Manges uretsfærdige Fordomme, en langt bedre Ven af os, end man i Almindelighed formoder. Saaledes er det paaviist deri, at da engang en Priis paa dens Hoved fattes i Ungarn, og noget Lignende senere stete i Baden, saa forsvandt dette forstandige Offer for en uretsfærdig Proscription en Tidlang fuldstændigt fra begge Lande. Men snart erkjendte Beboerne til deres Skade, at Spurvene ene vare istand til at føre en seierrig Krig mod Oldenborrerne og tusinde andre af de bevingede Insekter, som hjemføge de lavtliggende Landeiendomme. De samme Mænd, der saa uoverlagt havde udsat Præmier paa Spurvnes Tilintetgjørelse, saae sig derfor foranledigede til at gribe energiske Forholdsregler, for at bringe dem tilbage til disse Lande. De dobbelte Omkostninger, som herved forarsagedes, vare en passende Straf for deres overilede Forholdsregler.

Ogsaa Frederik den Anden af Preussen førte i sin Tid Krig imod Spurvene, fordi de ikke vilde respectere hans Indlingsfrugt, Kirsebærrene. Spurven veg for Østerrigs Betvinger og forsvandt fra Preussen. Men efter Forløbet af to Aar (siger Beretningen) gaves der ikke alene ingen Kirsebær mere i Preussen, men overhovedet ingen anden Frugt. Larverne havde forstyrret Alt. Og denne stormægtige Konge, Seirherren paa saa mange Balpladse, var glad ved at kunne undertegne en ydmygende Fred og at overlade Spurven, der atter

blev kaldt tilbage til Landet og beæret med den kongelige Naade, en Deel af sine Kirsebær.

Men i de forenede Stater er Spurven først for saa kort Tid siden indført, at det kunde synes overilet at tale med afgjort Visshed om den i Fremtiden der vil udvikle sig til det Gode eller Onde. Hvo der imidlertid kjenner den Tilstand, hvori Træerne paa New-Yorks og andre sydlige Stæders offentlige Pladse og i Havenne hver Sommer bragtes ved den store Mængde Orme, maa tilstaae, at de af nogle for Almeenvellet begejstrede Mænd til denne store Handelsby bragte Spurve allerede have gjort Underværker. Endnu for nogle Aar siden bleve alle Træerne i disse Parker, der tidligt om Sommeren stode som en hæslig Samling af plyndrede Grene, endnu hæsligere ved det frastødende Syn af Larver, som tumlede ned fra dem og bleve hængende i de Uforsigtiges Klæder. Børnene kunde ikke med Fornøielse lege under Træerne, og de Forbigaaende skuede dem. Mange lode Skygetræerne i Nærheden af deres Boliger fælde, som det eneste Middel til at undgaae denne Pest. Dndet syntes ikke alene ubelbredeligt men ogsaa i Tiltagende, navnlig i alle Stæderne. Graaspurvens Indførelse har standset denne Syge baade i New-York og i Nabostæderne. Aldrig blev nogen Mission hurtigere og fuldstændigere opfyldt. Spurvene optraadte strax mod Sjenden, og i Løbet af to Aar have de ganske tilintetgjort ham.

Spurvene i New-York have derfor begejstrede og varme Venner, som have skaffet dem beqvemme og

indbydende Vinterboliger med lyse straabedækkede Tage og Tagrender. I nogle Parke fodres de regelmæssigt. Skjøndt meget tamme ere de dog meget forsigtige ligeoverfor en virkelig Fare, og især paa deres Post mod Rattene. Førend de nuværende Boliger beredtes for dem, opholdt de sig i Epheu'en, og byggede kredsformede Reder under Bladene. Nu bygge de aabne Reder i deres nye Boliger, som de benytte hele Aaret over. De ere meget lystige og underholdende, især efterat de ere blevne fodrede, og give Børnene megen Anledning til Spas. En Indlingsspøg for Børnene bestaaer deri, at de kaste en Fjær op i Luften, for at see om Spurvene flyve efter den, og om hvilken af dem der griber den og bærer den til sin Rede.

Columbus's Huus i Valladolid.

Min Reisekammerat, fortæller Joseph Franklin*), onskede at besøge Columbus's Huus i Valladolid og plukke en Blomst eller et Blad i Haven til Grindring. Vi bankede derfor paa Døren og modtog Svar fra en Herre, der var vel klædt og viste en værdig Hold-

*) Sketches of Travel in Spain.

ning; han holdt Døren halvt aaben, og begjærede at vide hvad vi ønskede. „Er dette Columbus's Huus?“ spurgte vi, Svaret var bekræftende; men Døren blev tildeels lukket, og Herren kastede et mistænkeligt Blik paa os. Vi sagde ham, at det vilde være os fjært, om vi kunde komme ind, hvis han ikke havde noget at indvende derimod. Døren blev ikke lukket op for os. Det var klart, at han antog os for Fremmede, som vilde gjøre den tidligere Giermand deres Opvartning.

(Sluttes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Former N. I. Svendsen.

Lærerinde Froken Julie Møller.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 22.

Løverdagen den 3^{die} Juni 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Columbus's Huus i Valladolid.

(Sluttet.)

„Herrerne ere meget velkomne; men Columbus eier ikke mere dette Huus, han er død,“ svarede Herren, og holdt imidlertid Døren fast i sin Haand. „Vi veed det, at Columbus er død,“ sagde vi; men vi ønskede gjerne at komme ind for at see hans Huus, og, naar det maatte være os tilladt, at plukke en Rose eller et Blad af hans Have, til Grindring om vort Besøg.“ Men endnu bestandigt bevægede Døren sig ikke, maaskee med Undtagelse af, at Abningen blev mindre, saa at vi nu kun kunde see Herrens Ansigt. „Herrerne ere meget velkomne,“ gjentog han i en fast Tone; men Columbus er død, og hans Fa-

milie boer ikke mere i Huset. Hvad Haven angaaer, saa tilhører den, ligesom Huset, mig, og Columbus har i begge Dele aldeles Intet." Efterat han havde spredt dette Lys over Gudssets Tilstand, dets Arvinger, Administratorer og de efterlevende Legatairer af den ved Døden afgaaede Columbus, slog Efterfølgeren i Besiddelsen Døren i for Næsen af os, lukkede den ilaas med lydelig Klirren, gik bort og lod os forbløffede staae udenfor.

Robisonader fra det 19de Aarhundrede.*)

I Aaret 1809 blev Kapitain Løke, Chef paa det engelske Skib Recruit, afflediget af Tjenesten, paa Grund af at han havde ladet en Matros, ved Navn Jeffrey, tilbage paa Klippeøerne Sambrero i det atlantiske Archipelagus, til Straf fordi han havde tilegnet sig nogle Flasker Ol, der var bestemt til Kapitainens Privatnydelse. Ni Dage tilbragte den stakkels Matros der, søgende Beskyttelse mod den brændende Sol, uden at finde den, og nærende sig kun af Fugleæg og Muslinger. Endelig reddedes han af en amerikansk

*) Chambers's Journal.

Skonnert fra sit ufrugtbare Fængsel. Langt tidligere, paa en Tid, da St. Helena endnu var ubeboet, blev en hollandsk Matros, der formedelst en paa Tilbagereisen fra Bestindien udøvet Forbrydelse var dømt til Døden, sat i Land der istedetfor at hænges under Raaen. Skibet seilede imidlertid ind i Havnen for at begrave en Officeer. Men neppe var Hollænderen overladt til sig selv, førend han aabnede den friske Grav, tog sin døde Foresatte ud af Ligkisten, bar Kisten ned til Strandbredden, lod den glide ud i Havet, sprang ned i den særegne Baad, brugte Vaaget som Aare, og roede hen over Bølgerne, indtil han havde indhentet Skibet, hvortil han, takket være det stille Veir, ikke brugte synderlig lang Tid. Han blev tagen ombord af den forbausede Kaptain og erholdt Tilgivelse paa Grund af den Bestindighed og det Mod, som han havde lagt for Dagen. Denne Hollænder, for hvem et eensomt Liv var saa forbadt, vilde den Irlænder have erklæret for et Daarekistelem, der frivillig opslog sin Bolig paa en af Galapagos-Derne, levede der flere Aar i en af ham selv opført Hytte og ombyttede de Kartofler og Græskar, som han dyrkede, mod Rom, saa ofte et Skib besøgte Pladsen. En af disse Der var Skuepladsen for vor næste Heltes Robinsonade. De Erfaringer, som denne Eneboer gjorde, vare vel ikke af lang Varighed, men de vilde, hvis de kun havde varet een Dag længere, have ført til en tragisk Slutning. Ford, en ung syttenaarig Knægt, forhyret med en til Sydhavet gaaende Hval-

fiskefarer, som var landet, for at indtage Brænde og Vand, blev tilligemed en lille Afdeling af Bemanningen afsendt, for at opsoge disse Fornødenheder. Paa en ikke oplyst Maade blev han adskilt fra sine Kammerater, og vandrede omkring, indtil Natten overfaldt ham træt og hungrig i Skovens Irgange, hvor han i Græsset endelig var glad ved at finde et Hvilested. Saasnart det gryede ad Dag, var Lord atter paa Benene og sørgede først og fremmest for at forsyne sig med en dygtig Stok, i det Haab, at han dermed kunde forhjælpe sig til et Maaltid. Det varede ei heller længe, førend han kunde benytte Stokken til at gjøre en Slange kampdygtig, inden dette Krybdyr var paa det Rene med sig selv, hvad det skulde foretage med Forsyreren af sin Slummer; men derpaa streifede Lord den ene Time efter den anden omkring, uden at opdage nogensomhelst Udvei, eller at see Noget, hvorpaa han kunde køle sit Mod og stille sin Hunger. Da Mørket atter faldt paa, klattrede den ulykkelige Matros, af Frygt for paany at vække Slanger, op i et Træ og sov der. Da han næste Morgen steg ned fra sit ubekvemme Hvilested, dræbte han en stor Ugle, som havde taget sit Nattekvarteer i samme Træ, og af denne tilberedte han sig en raa og bedre Frokost. En Dag endnu forløb, som mod sin Slutning bragte ham til Foden af et Bjerg, hvor han sov, for at vækkes gjennemblødt af Natteregnen og neppe istand til at slæbe sig opad Bjerget. Efterat han var naaet op paa Spidsen, indgød Synet af Havet ham en Tidlang nyt

Mod og ny Kraft; men til hans Skræk var Skibet intetsteds at see, uagtet han tydeligt gjenkjendte Bugten, hvori det havde ligget for Anker. Imidlertid laa en Brig sammesteds, aabenbart i Begreb med at affeile. Næsten vanvittig ved Tanken om at tabe den eneste Udfigt til Befrielse styrkede han ned ad Bjerget, gennem Buske og Tornekrat, for at naae Stranden, og for tilsidst at see, at Briggen kun endnu var en mørk Plet paa Horizonten.

Paa denne Virkeliggjørelse af hans Frygt fulgte en i en fuldstændig Bevidstløshed overgaaende Bedøvelse, som næsten vedvarede den hele Dag. Da han atter blev Herre over sine Sandser, ansporede Begjærligheden efter Næring ham til nye Anstrengelser, og han vandrede langs Kysten for at finde en Fisk, men nødsagedes til at lade sig nøie med det Maaltid, som han kunde finde i de ham omgivende Buske. Den næste Dag lykkedes det ham uformodet at fange en Sælbund, hvis Lever han graadigt fortærede og paadrog sig derved et stærkt Gledbefindende. Saasnart dette var gaaet over, streifede han atter omkring, indtil han stødte paa en Skildpadde, hvoraf han tilberedte sig et godt Maaltid, som gav ham Mod til atter at vende tilbage til Sælhunden og Kraft til at tage Indvoldene ud af den og at lægge den paa Sandet for at tørres. Af denne nærede Ford sig saalænge den holdt ud; han sov i Skovene, streifede om Dagen omkring paa Kysten og vendte da, tvungen af Nøden, tilbage til sin vegeerende Levemaade.

Hans censformige Liv lettedes ved de særegne Sovestammerater, som Glendigheden bragte ham; en Gang en Slange, en anden Gang en uhyre Sælhund, som laae Hoved ved Hoved ved Siden af ham paa Sandet. Da han vaagnede ved den sidste Opdagelse, havde han ulykkeligviis forlagt sin tilforladelige Stof; men med den faste Beslutning for enhver Priis at skaffe sig et Middagsmaaltid, flamrede han sig kjæft fast ved Sælen og væltede sig med den om i Sandet; imidlertid drog han afgjort det korteste Straa i denne Kamp og takkede tilsidst Gud for, at han atter var istand til at vauke om paa Strandbredden. Den 22de Dag i sit Eneboerliv steg han endnu engang op paa Bjerget med ringe Haab om nogetsinde at komme ned igjen. Men neppe kunne han troe sine egne Dine, da han saae en mørk Plet paa Oceanet, der lidt efter lidt antog Skikkelsen af et stort Skib, der seilede henimod Bugten. Endelig forvandlede Tvivlen sig til en salig Visshed. Lord ilede saa hurtigt som muligt ned ad Bjerget, og da han næsten udtømt vankede om ved Stranden, saae han, at Skibet løb ind i Havnen, lod Ankeret falde og satte en Vaad i Vandet. Nu faldt han i Besvimelse. Da han atter kom til sin Besindelse, saae han sig omringet af deeltagende Matroser, som paa hans Raab: „Band, Band“ rakte ham en Raude, hvoraf han drak indtil han atter besvimed, hvorpaa hans Befriere løftede ham sagte op og bare ham ombord, netop i rette Tid for at redde hans Liv

og give ham Anledning til at velsigne det Tilfælde, som havde ført Kaptain Cook til hans Redning.

Paa Lava-Den Tristan d'Acunha landede i Aaret 1810 tre Mænd — en Amerikaner ved Navn Lambert, en Portugiser af en Halvkaste og en Indfødt fra Minorca, for der at grundlægge en Coloni. Tristan d'Acunha er den største af tre Klippesøer. Den nærmeste Plet Land, hvorpaa Mennesker leve, er St. Helena, og denne Dvergø ligger kun en Bagatel af 1200 engelske Mile nordligere. I de første Dage af Napoleons Fangenskab paa Helena blev et Antal Sapeurer henlagt til Tristan, som gravede en Grav, anlagde et Batteri, opførte Blokhuse og opdyrkede en lille Plet Jord. Da de et heelt Aar havde været paa denne eensomme Station, bleve de hentede tilbage, Ingen veed hvorfor. En Corporal ved Navn Glasz erholdt Tilladelse til at blive der, for at bevare Pladsen for den britiske Krone. Men den omtalte Lambert, eller, som han af Andre kaldes, Jonathan Lambert havde allerede taget den lille Ø i Besiddelse, ikke for den store Republik, men for sig selv, og havde i en regelmæssig Proclamation erklæret sig for souverain Besidder og Fyrste af den da ubeboede Klippesø. Han havde opdyrket en Deel af Jorden og avlede fornemmelig Kartofler. Efter Jonathans Død blev Glasz udnævnt til Gouverneur af Den. Senere har Prinds Alfred af England besøgt den paa sin Verdensomseiling.

I Aaret 1814 strandede et engelsk Skib paa Høi-

den af en af Falklands-Derne, som fører Navnet New-Jøland. Passagererne og Skibsmandskabet reddede sig i Land og bleve gjæstevenskabeligt optagne af en amerikansk Kaptain, ved Navn Barnard; han lovede dem at sætte Kronen paa sin Venlighed derved, at han vilde tage dem med ombord og sætte dem iland i en eller anden brasiliansk Havn.

(Sluttes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Politibetjent G. G. Grove.

— G. F. Hansen.

Snedker B. Jacobsen.

Borger-Vennen.

Tre og firesindstyvende Aargang.

Nr. 23.

Lørdagen den 10de Juni 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Robisonader fra det 19de Aarhundrede.

(Sluttet.)

Men paa den Tid vare England og Amerika i Krig med hinanden. Englænderne havde derfor ingen rigtig Tillid til Amerikanerens Hensigter og besluttede ikke at give ham nogen Leilighed til at aflevere dem som Krigsfanger. De benyttede altsaa Kaptainens Fraværelse paa en Jagt i det Indre af Den til at kappe Ankertouget og seile til Nordamerika, men i deres Tilfærdighed forglemmende at efterlade Levnetsmidler til den intet Ondt anende Kaptain, der, som et Offer for en strigende Utafnemmelighed, naturligviis i høieste Grad blev forbauset, da hans Stilling blev ham klar. Som en forstandig Mand lod han dog

ingen Tid gaae tabt ved unyttig Knurren, men anvendte hele sin Kraft paa at gjøre sig og sine fire Ulykkeskammerater det saa bekvemt, som Omstændighederne vilde tillade det. De byggede sig en Steenhytte, som var stærk nok til at modstaae Vinterveiret, forfærdigede sig Klæder af Sælhundestind, samlede Stormfugleæg og Kartofler — disse sidste vare længe iforveien plantede der af Kaptainen selv — og deres Hund bragte nu og da en Griis som eget Bidrag til det fælles Spisefammer. Det varede imidlertid ikke længe, førend de fire Mænd, der vare kjede af at lystre Kommando, hemmeligt listede sig bort i en Baad og lode deres Befalingsmand ene paa Den; og ene blev han der i nogle Maaneder, skrædderrende og samlende Næringsmidler, indtil de fire Flygtninge, der erkjendte, at de Intet kunde udrette uden ham, vendte tilbage. Men deres Tilbagekomst geraadede ikke Barnard til nogen synderlig Trøst, thi han opdagede, at En af disse havde til Hensigt at myrde ham. Lykkeligviis gjorde han denne Opdagelse endnu i rette Tid, for at forhindre dette Snigmord. Forbryderen blev banlyst til en lille Ø i Quaker-Harbour, hvor han, ene overladt til sig selv, snart opfyldtes af Fortrydelse. Opdagsmændene til dette usfrivillige Robinsons-Liv vare dog ikke saa flette som det syntes. Paa deres Bøn blev et britisk Krigsskib affendt fra Rio de Janeiro, ene og alene for at befrie Amerikanerne, men uheldigviis forseilede det dem, da de just havde foretaget en Udflugt, for at skaffe sig Næringsmidler, og saaledes for-

løbe atter et Par Aar, inden de fra Dækket af en engelsk Hvalfiskefarer kunde sige New-Island Farvel.

Da i Aaret 1848 „Queen Charlotte“ nogle engelske Mile Nordvest for Novahivah i Sydhavet seilede forbi en Klippe, henledtes Matrosernes Opmærksomhed paa Røgen af noget i Brand stukket Tang, hvilket paa en saadan Plads vakte nogen Forundring. En bemanded Baad blev sendt i Land, og man fandt, at den øde Klippe havde en Beboer i en amerikansk Matroses Person, som tilligemed tre Andre var landet der, for at samle Fjer; men alle Fire vare ladte tilbage af deres Skib. Sine Benner havde han i meget kort Tid mistet, men selv havde han i tre Aar opholdt sit Liv derved, at han nærrede sig af Rjødets af nogle faa Fugle, som besøgte hans ufrugtbare Bopæl; deres Blod drak han af det eneste Kar, der stod til hans Raadighed — af sine døde Kammeraters Hjernefæller.

I Aaret 1855 led St. Abb's, et Fartoi, der gjennem de offentlige Tidender er blevet verdensberømt, Skibbrud paa et Rev paa Høiden af San Juan de Nuova; af de 28 ombord værende Personer lykkedes det sex at naae Land. En af dem, Cadet (nu Kaptain) Ross fortæller, hvad de have oplevet, paa følgende Maade: „Det var en lavtliggende flad Ø, der havde et Omfang af omtrent en engelsk Mil, bestod ganske af Sand og bedækkedes af Fugle og deres Æg; vi drak Indholdet af nogle raae Æg og tilbragte en elendig Nat. Den næste Morgen, da Dagen dæmrede,

gik vi omkring for at see, om vi kunde yde de andre stakkels Menneſker nogen Biſtand; men om Natten var Skibet ſønderſlaaet, og Alt, hvad der fandtes ombord, gaaet til Grunde. Paa Den gaves intet Vand, og vi kunde ikke gjøre Ild, ſaa at vi maatte nære os af raae Fugle og deres Eg. Af Fugle gaves der dog mange Tuſinde, og aldeles tamme. I fire Dage vare vi uden Ild, men endelig lykkedes det os at tænde en ſaadan. Vi kunde vel forſkaffe os noget Brændeviin og Viin, men havde intet Vand, ſaa at vi drak Champagne og opholdt paa denne Maade vort Liv. Hver Morgen gik nogle Mand ud paa Revet og ſamlede, hvad der var dem muligt at ſamle, men vi kunde ikke faae Fingre i noget Spiſeligt uden i nogle ſyltede Frugter, ſom nyttede os kun lidet. Paa denne Maade levede vi i fjorten Dage og beſlattede da, efterſom det var Fuldmaane, at gjøre Forſøg paa, om vi ved Lavvande kunde naae over paa den anden D, ſom ſyntes større og bedre. Vi brøde tidligt op om Morgen og ſlæbte en Lommerſlaade med hele vort Forraad af Viin og Brændeviin over Revet. Afſtanden udgjorde omtrent ſyv engeliſke Mile, over ſkarpe Koralklipper, og da vi ikke havde Sko paa, var dette et frygteligt Arbeide. Det viſte ſig, at Den var ſtor — den havde en Længde af omtrent femten engeliſke Mile. Vi ſaae nu, at det var Juan de Nuova. Den næſte Morgen ſøgte vi Vand, og Baadſknegten og en anden Mand kom tilbage med den Eſterretning, at de havde fundet en Kilde og, lige ved Enden af Den, en Hytte.

Den næste Dag begave vi os derhen og fandt en god Kilde, ligesom ogsaa en af Bambu og Blade opbygget lille Hytte. Fugle vare i stor Mængde forhaanden, ogsaa nogle Skildpadder. Vi havde nu Vand i Overflødighed, kunde lave Kjødsuppe, fuge Fugle og Eg og levede saaledes videre i fjorten Dage, da en lille Skonnert kom i Sigte; vi gave den alle os mulige Signaler, med Skjorter o. s. v. og bleve heldigviis bemærkede. Skonnerten kom fra Skildpaddesfangst fra Den Mahè. Den blev sex Dage paa San Juan de Nuova; derpaa indskibede vi os til Mahè, hvor vi indtraf friske og i god Behold."

Den nyeste Tildragelse af dette Slags, som vi kjende, fandt Sted i October 1867, da den britiske Chaluppe Chanticleer befandt sig paa Høiden af den patagoniske Kyst, og en Afdeling af dens Bemanding forlod den, for at gjøre en Jagtudflugt. Af denne Afdeling bleve Riddler, den anden Kaptain, og en dygtig Sømand, ved Navn Henley, som vendte tilbage til Skibet i en Baad, af en Storm drevne ud paa Havet og tilsidst kastede op paa nogle Klipper med sønderrevne Klæder, nogle Iwebaffer til Føde, en Regnkappe og et Par uldne Tæpper. I disse Tæpper hyllede de sig nu ind paa den sneebedækkede Jordbund; men, trods alle deres Anstrengelser for at holde sig varme, mistede dog den Gne sine Tæer ved Frost. En heel Maaned havde de levet af Muslinger og Skaldyr, da de endelig saae et Skib seile gjennem Magellansstrædet. De gave det Signaler, men kunde

ikke standse dets Fart. Atter forløbe fjorten sørgelige Dage, og udmattede af Kulde og Sult opgave de næsten alt Haab om Redning og imødesaae deres snarlige Død. I denne Stilling forpligtede de sig edelig mod hinanden, at den, der overlevede den først Afssjælede, ikke af Hunger skulde lade sig forlede til at spille en Kannibals Rolle. Men to Timer efter Afslutningen af denne Contract kom til deres Lykke Skibet „Shearwater“ tæt forbi, og da nogle af Mandskabet troede at see to Bilde paa Klipperne, saa blev en Baad sat ud, og snart befandt de to nøgne Strandlidte sig blandt Benner og seilede til deres Hjemstavn.

En Henrettelse i Japan.*)

De offentlige Blade bragte for nogle Aar siden Efterretning fra Japan om to engelske Officerers Mord. Kort derefter lykkedes det det japanesiske Politi at bemægtige sig den egenlige Morder og to af hans Medhjælpere. Efter et Privatbrev fra Japan berette de franske Blade derom Følgende: For 14 Dage siden

*) Das Ausland. 1867.

havde man i Omegnen af Jeddo fængslet to Japanesere, der angaves at have været Hjælpehjelpere ved begge de engelske Officerers Mord. Begge, der uden videre og i al Hemmelighed vare domfældte af den japanesiske Domstol, bleve nogen Tid derefter i Nærværelse af nogle Tilforordnede fra Gesandtskabet henrettede i en Fængselsgaard. Denne hemmelighedsfulde og ikke enhver Tvivl udelukkende Fremgangsmaade kunde i Grunden ikke gjelde som en Afsoning, og en saadan har nu virkelig fundet Sted. For otte Dage siden paafulgte nemlig Paagribelsen af en af de tvende Mordere, som sieblifligt førtes til Jeddo. Dommerne udtalte Dødsdommen over ham, og man underrettede de engelske Bedkommende om, at Henrettelsen offentlig vilde finde Sted i Jokohama. Den 27de bragtes den Dødsdomte til Jeddo, for tilfods at føres igjennem Stadens Gader. Efterat Referenten denne Dag havde ventet mere end to Timer, midt i den tætteste Trængsel og omgivet af Udlændinge og Japanesere, saae han endelig Toget at komme frem fra en Gade. Spidsen af samme dannede en Hob japanesiske Soldater tilfods. Herpaa kom en Skare af Politiagenter med Stofke og allehaande Emblemer, foran hvilke et stort, horizontalt holdt Bræt ligesom ogsaa en Fane med Domkjendelsen bares. Nu kom den lænkede, paa en Hest, der førtes af 5—6 Batos, siddende Fange, en Mand af en høi Bægt, med haarde, energiske Træk, der, skjøndt tilsyneladende i høieste Grad affræftet, dog talte til Mængden og sang Stropher af Sange. Bag ham rede to

200

høierestaaende Politiembedsmænd, hvis Følge bestod af Gardister og to Hellebardister. Toget bevægede sig raskest gjennem Jokohamas forskjellige Kvarterer, og ved den frembrydende Nat var den Domsældte bragt i et omtrent en Fjerdingvei fra Staden liggende Fængsel. Den næste Morgen Klokken 10 skulde Henrettelsen finde Sted paa en Høi i det Frie og i Nærværelse af samtlige engelske Tropper, og Referenten tilligemed en stor Mængde Skuelystne begav sig tidligt med Soldaterne til Stedet.

(Sluttes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Musiker J. F. F. Allin.

Billedskjærer G. J. Steffensen.

Borger-Vennen.

Tre og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 24.

Lørdagen den 17de Juni 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

En Henrettelse i Japan.

(Sluttet.)

Midt paa en Bakke, hvorfra man kunde see Rheden, paa en lille, med Fyrretræer bekrandsset Jordhøi vare Anstalter truffne til Henrettelsen. Her laa en Maatte, hvorpaa den Domsældte kunde knæle; foran Maatten gabede et to Quadratsod stort Hul, bestemt til at modtage det afhugne Hoved; tæt derved stod et Trækar, fyldt med Vand. Referenten betraadte den afsluttede Plads, der var draget rundt om Jordhøien, medens de engelske Tropper, omtrent tusinde Mand Infanteri, en Afdeling Cavalleri og et halvt Batteri, dannede en Firkant om det Hele. Kloffen 10 ankom den Domsældte, escorteret ligesom den foregaaende

Dag, men denne Gang istedetfor tilhest i en Bærestol, til Retterstedet. Ikke langt fra Maatten lod man ham stige ud. Med bagbundne Hænder stod han opreist der. Han saae bedre ud end den foregaaende Dag; han smilede og hans Ansigts Udtryk vidnede om indre Rolighed. Man rakte ham, som Skif og Brug er, hans sidste Maaltid, som han fortærede staaende, og idet han underholdt sig med de Omgivende. Herpaa betydede man ham, at han maatte forberede sig. Han henvendte sig til de japanesiske Myndigheder med den Bøn, at man vilde begrave hans Liig paa et af ham angivet Sted; derefter knælede han ned paa Maatten, medens fire af Skarpretterens Medhjelpere støttede ham bagfra, for at holde ham i denne Stilling. Bindet om Vinene viste han tilbage med de Ord, at han indtil det sidste Dieblif vilde betragte den skønne japanesiske Jord. I dette Moment oplæste man Dødsdommen for ham, hvorpaa Skarpretteren traadte frem og besugtede sit Sværds Klinge ligesom ogsaa Forbryderens Hals med Bandet af Trækarret. Imidlertid sang den Dødsdømte Refrainet af en af ham selv digtet Sang. „Holdt!“ tilraabte han Skarpretteren, idet denne strakte Armen ud for at fuldføre Hugget. „Viis de Fremmede, hvorledes en Japaneser forstaaer at slaae et Hoved af.“ Strax derpaa gjennemskar Klingen med Lynets Fart Lusten, man fornam en dump Lyd, et undertrykt Skrig, og et Kanonstød forkyndte Staden, at Dommen nu var fuldbyrdet. Mængden og Trop-

perne satte sig atter i Bevægelse. Et sidste Skuespil ventede Referenten paa Hjemveien. Ved Stadens Port stod bagved et ved Siden af Veien opreist Gitterværk paa et Bræt den henrettede Morders blege Hoved. Foran samme holdt en Piket Politisoldater Bagt, og denne Udstilling skulde efter Dommens Ordlyd vare i tre Dage.

Det „sorte Kabinets“ Historie i Frankrig.*)

Oprettelsen af det sorte Kabinet falder i Tiden factist sammen med Indførelsen af Postbestyrelsen, thi Ludvig den Ellefte traf den særegne Bestemmelse, at de kongelige Courerer kun medtog Breve, naar de i Forveien vare læste og ikke indeholdt Noget, der kunde bringe hans Regering Skade. Heri ligger Oprindelsen til en Institution, som, trods den Skade den medførte, trods de Penge den har kostet, aldrig har formaaet at kvæle en Sammensværgelse, et Mytteri, en Revolution eller et politisk Mordforsøg i Udspringet, og dog have tidligere Regeringer taget deres Tilflugt til dem. Concini, Richelieu, Mazarin, Ludvig den

*) Revue des deux Mondes.

Fjortende og Dubois vare ikke de Mænd, som bare en from Sky for et lukket Brevs Segl; men der haves ingen Documenter, som give fuld og nøiagtig Bished derom. Men saasnart vi naae ned til Ludvig den Femtendes Regering, bliver dette anderledes; man veed positivt hvad man har at holde sig til, og kan ogsaa temmelig let sige, hvorledes man bar sig ad. Denne Fyrste organiserede først og paa en regelmæssig Maade „et Kabinet for Posthemmeligheder.“ Hans Forgængere havde ikke undladt at tage Afskrifter af de Depescher, som det syntes dem vigtigt at have Kjendskab til, men ham tilkommer den sørgelige Ære endelig at have ordnet denne Forvaltningsgren, som havde Opdagelsen af Privatlivets Hemmeligheder til Hensigt, og som man ikke bør forvekle med det til Udgrundelsen af Diplomatens Hemmeligheder bestemte politiske Agentskab, som paa hiin Tid havde Fyrsten af Conti og Greven af Broglie til Directeurer. Madame du Houssset, Kammerfrue hos Marquisen af Pompadour, fortæller i sine mærkværdige Memoirer ganske trostyldig, hvad hun selv har seet. Hendes Bidnesbyrd er vigtig. „Kongen“, siger hun, „havde ladet Hr. de Choiseul*) meddele Postens Hemmelighed, d. v. s. Uddraget af de aabnede Breve, som Hr. d'Argenson**)

*) Choiseul steg ved Mad. Pompadours Gunst fra den ene indflydelsesrige Stilling til den anden og blev 1758 som „Hertug“ Minister for de udenlandske Affairer.

***) Marquis d'Argenson var Udenrigsminister fra 1741—1747.

trods al sin Gunst ikke havde kjendt. Jeg hørte sige: at Hr. de Choiseul havde drevet Misbrug dermed og fortalt sine Benner de pudfige Historier og Kjærligheds-Intriger, som de aabnede Breve ofte indeholdt. Metboden at tage Seglene af Brevene var, som jeg hørte, meget simpel: sex eller syv Postbetjente udsøgte de Breve, hvis Aabning var dem befaleet, og toge med en Kugle af Qviksolv et Afstryk af Seglet; herpaa lagde man Brevet, med Seglet nedad, over et Bæger med varmt Vand, som bragte Bøxet til at smelte uden at fordærve det, aabnede derpaa Brevet, gjorde et Udtog deraf og forseglede det atter ved Hjælp af det gjorte Afstryk. Saaledes forholdt Sagen sig, som man fortalte mig. Postintendanten bragte om Søndagen Ud-draget til Kongen. Man saae ham paa Grund af dette frygtelige Arbeide at gaae ind og ud ligesom Ministrene." — Disse Efterviisninger ere ikke nøi-agtige, men meget værdifulde; thi de føre paa Spor efter Sandheden. Dampen af kogende Vand kan ikkun blodgjøre det dyriske Bøx, men ikke Harpig-Bøxet, som man anvender til Breves Forsegling; denne Fremgangsmaade er god for at løsne Oblater uden at sønderrive dem. Hvad det angaaer at tage et Afstryk med Qviksolv, saa er dette aldeles umuligt, naar man ikke bringer Qviksolvet til at fryse, idet man pludseligt bringer Temperaturen ned til 40 Gra-der under 0; men forbinder man Qviksolvet med Sølvsolv, saa erholder man et Amalgama, der lader sig hamre, hurtigt bliver haardt, beholder et Afstryks skarpe

Omrids og fuldkommen kan tjene som Signet til et Segls Fornyelse. Opdagelsen af nye Metaller har i høi Grad forbedret denne primitive Fremgangsmaade, og nu tildags kunde man, hvis man vilde, næsten useilbarligt operere paa denne Maade, saa at man skuffede selv de meest mistroiske Dine. Under Restaurationen*), som var en ærefuld Tid for det sorte Kabinet, have berømte Chemikere, som i deres Liv nøde stor Ure og efterlode et agtet Navn, men som vi ikke nærmere ville betegne, ikke forsmaaet med alle deres Kræfter at arbejde paa en Fuldkommengjørelse af Kunsten: „paany at opbløde Segl“, som Cardinal Richelieu kaldte det.

Læsningen af Privatpersoners Breve var bleven Ludvig den Femtendes fjæreste Tidsfordriv, der i Tilfredsstillelsen af denne dadelværdige Nysgjerrighed fandt Næring og Morsskab for sin egenfjærlige og fordærvede Sjæl. Den ærlige Ludvig den Sektende vilde i Begyndelsen af sin Regering gjøre en Ende paa disse Indiscretionens Skandaler, som ikke længere vare en Hemmelighed for Noget, og give Afkald paa et saadant Regeringsmiddel. En kongelig Forordning af 18de August 1775 erklærede, at Borgernes hemmelige Brevvegling hører til de hellige Tings Tal, hvorfra Domstolene ligesaa vel som private Personer skulde holde deres Dine borte.“ Denne alvorlige Redelighed

*) Gjenoprettefsen af Bourbonnernes Regering i Frankrig 1814 til 1830.

virksommere end alle Politiets Huusmidler, havde ingen lang Varighed. Man overtalte den fortræffelige, men villiesvage Konge til at troe, at Statsfornuften udfrævede denne Indretning, og saaledes blev Kabinettet for Brevhemmeligheden gjenoprettet. Kort Tid efter den nævnte Forordning var det atter i fuld Virksomhed. Man kan forestille sig, hvormeget dette Spørgsmaal oprørte alle Samvittigheder, naar man gjennemlæser de Skrifter, som indeholdt Frankrigs Dnsker i det Dieblif, da Revolutionen nærmede sig. De fordre alle eenstemmigt Brevhemmeligheden, Undertrykkelsen af det Bureau, som under Postvæsenet i Paris havde Ret til at aabne Brevene, og Agenternes Ansvarlighed og strenge Afstraffelse, naar de forsaae sig. De Deputerede til Rigsdagen i Versailles, de saakaldte Generalstænder, vare ikke døde for deres Commitenders Raab; de gjorde sig til Echo deraf. I Mødet den 8de Juli 1790 negtede Generalforsamlingen, overeensstemmende med Armand Gontauts Betænkning, de Kabinettet for Posthemmelighederne anviste Penge, og i Mødet den 22de August s. A. besluttede den, efter at have hørt la Blache's Betænkning, at Bestyrerne af og Embedsmændene ved Postvæsenet skulde aflægge Sed paa, de første for Kongen, de sidste for Domstolene, „at de med alle de i deres Magt staaende Midler vilde agte og bringe Andre til at agte den skyldige Trostak mod Brevhemmeligheden i hele Kongerigets Brevvegling.“

Man skulde altsaa troe, at det sorte Kabinet engang for alle var lukket, og at de Regeringsmidler,

hvoraf „Tyrannerne“ havde gjort Brug, ikke kunde til-
tale „et frit Folk“; man vilde dog bedrage sig. Der
gives en skjæbnesvanger Kredss, hvori, som det synes,
den menneskelige Middelmaadighed stedse maa dreie
sig; paa hvilken Side og for hvilken Sag man end
kæmper, Vaabnene ere bestandigt de samme.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Høker S. Larsen.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 25.

Lørdagen den 24de Juni 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 20de Juli 1871, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en extraordinair Repræsentantforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, hvori bliver at foretage:

de forskjellige Forslag, til hvis Drøftelse en Kommittee har været nedsat i Henhold til Generalforsamlings-Beslutning af 15de December f. A., navnlig om en Omorganisation af Selskabet, Klassefikationernes mulige Ophævelse eller Forandring, og Udvidelse af Selskabets Virksomhed til Hjælp af Laan mod Rente, hvilke Forslag imidlertid ere fraraadede af Kommitteen.

Derimod har Kommitteén fremsat følgende Forslag:

- a) at Udgangspunktet for Fordelingen af Understøttelserne imellem de forskjellige Klassefikationers Ansøgere skulde være Antallet af de for hver Klassefikation indkomne Begjæringer om Understøttelser.
- b) at hver Klassefikations Repræsentanter skulde vælge en Formand, og under hans Ledelse afgive Erklæring over de til den henhørende Ansøgninger. Formanden skulde desuden have det Hverv at forsvare Klassefikationernes Indstillinger i det nedenfor, under Vitr. c, omtalte Møde.
- c) samtlige Klassefikationers Formænd træde derefter sammen til et Møde med Administrationen, hvori tages endelig Beslutning om Indstilling, efter Ret og Billighed, til Generalforsamlingen.

Slutteligen foredrages Forslag om Forandring i Lønningerne for Selskabets Embedsmænd og Budde.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 17de Juni 1871.

B. Petersen. C. N. Laurrup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Det „sorte Kabinets“ Historie i Frankrig.

(Fortsat).

Strax efter Generalstændernes Aabning kunde man slutte sig til, at Robespierre, naar han engang kom til Magten, ikke vilde forsmaae dette Udforskningsmiddel, som man med saa megen Ret havde forekastet det uindskrænkede Monarchi. I sit Svar paa Mirabeau's Tale sagde han i Mødet den 25de Juli 1789: Uden Tvivl ere Brevene uantastelige; men naar en heel Nation er i Fare, naar man smeder Rænker mod dens Frihed, saa bliver det, der til andre Tider var en Forbrydelse, til en roesværdig Handling. Den Skaansel, som man lægger for Dagen mod Sammensværgelser, er et Forræderi mod Folket.“ Store Ord, som ikke ere istand til at skjule det Forhadte ved Sagen! Senere syntes Robespierre at have forandret sine Anskuelser; den 28de Januar 1791 besteg han Talerstolen og sagde, i Anledning af Brevvevlinger, der vare overgivne Forsamlingen til Prøvelse, fordi de indeholdt Angreb paa Folkets Repræsentanter: „Hvorledes veed man, at disse Skrivelser ere rettede mod Nationalforsamlingen? Har man krænkert Brevhemmeligheden? Dette er et Attentat paa den offentlige Trosskab!“ Disse Ord indeholdt implicite et Løfte, som var en Beskyldning mod Belfærd's-Comiteen. Forøvrigt gave Girondisterne, da de vare de Stærkere, heri som i mange andre Ting det flette Exempel. De gjorde

ingen Omstændigheder ved at aabne Fayettesternes*) Feuillantens"; „Bjerget" gjengjældte dem dette, da dette Parti paa sin Side havde faaet Overhaand. Det havde i det mindste den Fortjeneste at gaae aabent tilværks; det var ikke mere en Snare, men en Forholdsbregel af den offentlige Sikkerhed, og to Medlemmer af Conventet fik den Befaling at gjøre sig bekendte med de Brevvevlinger, som kunde stille Fædrelandets Vel blot. Efter den 9de Thermidor**) gjorde man et Forsøg paa atter at bringe Posterne i en normal Tilstand; man vilde igjen bryde med Statsfløkten og vende tilbage til Redeligheden. I Mødet den 9de December 1794 decreterede Conventet: Brevhemmelighed i det Indre af Republikken skal ikke mere frænkes"; og man overgav de angaaende Postvæsenet gjorte Bemærkninger til det for Transportvæsenet valgte Udskud. Det er tvivlsomt om Thermidoristerne, som ikke udmærkede sig ved nogen fremtrædende Moralitet, skjænkede denne Beslutning nogen stor Agtelse; thi aldrig maaskee udsoldede Politiet et større Speideri end da; men til Lykke for Bedkommende gjorde Betjentenes Bestikkelighed det ikke meget frygteligt, thi man kunde let affinde sig med det.

Hvorledes det sorte Kabinet bestyredes under Con-

*) Lafayette's Tilhængere. Lafayette blev Medlem af Nationalforsamlingen 1789.

**) Den Dag, da Terrorismen ophørte ved Robespierres Fald.

fulatet og Keiserdømmet, derom hersker ingen Tvivl. Napoleon selv gjorde herom Tilstaaelser, som bleve optegnede paa St. Helena af dem, der deelte hans Fangenskab. Ved at tale derom, sagde han: „Det sorte Kabinet er en slet Institution“, der skaber mere Ondt end Godt. Det er meget ofte Tilfældet, at en Souverain er i daarligt Humeur og træt, at Aarsager udøve deres Indflydelse paa ham, som ganske ere fremmede for den Gjenstand, der er fremlagt til Afgjørelse, og dernæst ere Franskmændene saa letfindige og saa inconseqvente i deres Brevvegling som i deres Yttringer! Som oftest benyttede jeg det sorte Kabinet for at lære mine Ministrers, mine Kammerherrers, mine Storofficerers, selv Berthier's og Duroc's fortrolige Brevvegling, at kjende“, Saaledes fortæller General Montholon. Hr. v. Las Cases*) er mere bestemt i sin Beretning om Napoleons Mening i denne Sag. Han gaaer endogsaa ind paa nogle administrative Enkeltheder, der ikke ere uden Interessse. „Saasnart Nogen“, siger han, var indstreven paa denne vigtige Tilsynsanstalts Vister, blev hans Vaaben, hans Signet, sieblikligt stukkert af Bureauet, og det saa godt, at Bedkommendes Breve, efterat de vare læste, ankom ubesladigede og uden nogetsombelst mistænkeligt Mærke. Dette Bureau kostede 600,000 Francs. Hvad Tilsynet med Borgernes Breve angik, saa troede

*) General Montholon og Grev Las Cases fulgte begge Napoleon i hans Landsflygtighed.

han (Keiseren): at det kunde medføre mere Ondt end Godt. En af hans Ministre, en Mand, hvis Hengivenhed for ham ikke kan betvivles, og som med Iver tjente ham ved alle hans hemmelige Operationer, Savary, dadler Brevhemmelighedens Krænkelse med kraftige Ord, ikke af Hensyn til Moralens, som lidet syntes at bekymre ham, men ene og alene af Hensyn til den Nytte, som man kunde drage deraf. Han tager ikke i Betænkning at sige: „Mere end een Gang har man, for lade Røgnen naae til Statens Overhoved, betjent sig af et Middel, som havde den Bestemmelse at lære ham Sandheden at kjende. Med Hjælp af denne Institution kan et Menneske, som denuncerer et andet, give sit Angiveri Bægt. Han behøver ikke at gjøre Andet end at tilstille Posten Breve, der ere saaledes affattede, at de bestyrke den Mening, som man vil skaffe Tiltro. Den ærligste Mand af Verden kan paa denne Maade stilles blot ved et Brev, som han ikke har læst eller ikke forstaaet. Og Savary føier til disse Ord, som vel fortjene at estertænkes, naar man erindrer sig de Functioner han udøvede (— han var Politiminister): „Jeg har selv gjort en saadan Erfaring“. Diplomaten Bourrienne er Oprigtigheden selv, han skjuler Intet og erklærer, at Aarsagen til den Unaade, som under Keiserdømmet hvilede tungt paa General Kellermann, var følgende: „Delaforest, Generaldirecteur ved Postvæsenet, arbeidede undertiden med den første Consul, og man veed hvad det betyder, naar en Generaldirecteur arbejder med

Regeringens Overhoved. I et af disse Arbeidsmøder saae den første Consul et Brev fra Kellermann til Casalle, i hvilket hiin skriver: „Troer Du, min Ven, at Bonaparte ikke har gjort mig til Divisionsgeneral, mig, der saa nylig satte Kronen paa hans Hoved? (Hentydning til Slaget ved Marengo.) Det atter forseglede Brev affendtes efter sin Adresse, men Bonaparte forglemte aldrig dets Indhold.“

Det sorte Kabinet forsvandt ikke med Keiserdømmet og har under Bourbonnerne givet Anledning til megen Omtale. Det kostede den Gang, ligesom under det tidligere Regeringsystem, 600,000 Francs, som bestredes af de hemmelige Fonds under Ministeriet for de udenrigske Anliggender, og blev forsynet med to og tyve Embedsmænd, blandt hvilke flere hoitstaaende. Da Ministeriet Villéle faldt i Aaret 1828, og i sit Fald drog Politipræfecten Delavau med sig — et Fald, der forskaffede os den mærkelige Offenliggjørelse af den sorte Bog — erklærede det nye Ministerium officielt, at Kabinet for Brevhemmelighederne under Postvæsenet ikke længere bestod. Dette var et Bedrageri, man lod sig noie med at anbringe det paa et andet Sted. Efter Juli-Revolutionen behøvede man ikke at anstille langvarige Efterforskninger for at gjøre den Opdagelse og bevise, at det indtil det sidste Dieblik havde været i Virksomhed. En mærkværdig Process beskæftigede endog i de første Maaneder efter Hertugen af Orleans' Thronbestigelse den offentlige Opmærksomhed. En ung Dame af en udmærket Familie

havde i Aaret 1821 giftet sig med en høitstaaende Postembedsmand — en vigtig Mand, der stod i umiddelbar Forbindelse med Tuilerierne og nød en meget stor Løn. Hans Embedsforretninger, hvorover han ikke erklærede sig, udfordrede næsten hver Aften hans Tilstedeværelse i hans Bureau, og ofte tilbragte han der en Deel af Natten. Efter Juli-Begivenhederne kom den hele sorgelige Sandhed for Dagen: Manden var et af det sorte Kabinet's Hovedmedlemmer. Hans Kone, der oprørtes over denne Afføring, som hun intet mindre end havde ventet, indgav strax til Civiltribunalet en Ansøgning om fuldstændig Ophævelse af Ægteskabet. Trods hendes Advocats Talent tabte hun Processen, men den offentlige Mening var for hende, og hun vilde aldrig mere see den, der havde misbrugt sin Stilling og paadraget hende en saadan Skjændsel.

(Sluttes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Muurmester S. M. Rohvedder.

Blikkenslagermester K. A. Bork.

Borger-Vennen.

Tre og firesindstyvende Aargang.

Nr. 26.

Løverdagen den 1te Juli 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schult.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 20de Juli 1871, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en extraordinair Repræsentantforsamling i Efterlægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, hvori bliver at foretage:

de forskjellige Forslag, til hvis Drostelse en Kommittee har været nedsat i Henhold til Generalforsamlings-Beslutning af 15de December f. A., navnlig om en Omorganisation af Selskabet, Klassefikationernes mulige Ophævelse eller Forandring, og Udvidelse af Selskabets Virksomhed til Hjælp af Laan mod Rente, hvilke Forslag imidlertid ere fraraadede af Kommitteen.

- Derimod har Kommitteens fremsat følgende Forslag:
- a) at Udgangspunktet for Fordelingen af Understøttelserne imellem de forskjellige Klassefikationers Ansøgere skulde være Antallet af de for hver Klassefikation indkomne Begjæringer om Understøttelser.
 - b) at hver Klassefikations Repræsentanter skulde vælge en Formand, og under hans Ledelse afgive Erklæring over de til den henhørende Ansøgninger. Formanden skulde desuden have det Hverv at forsvare Klassefikationernes Indstillinger i det nedenfor, under Littr. c, omtalte Møde.
 - c) samtlige Klassefikationers Formænd træde derefter sammen til et Møde med Administrationen, hvori tages endelig Beslutning om Indstilling, efter Ret og Billighed, til Generalforsamlingen.

Slutteligen foredrages Forslag om Forandring i Lønningerne for Selskabets Embedsmænd og Budde.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
den 17de Juni 1871.

B. Petersen. C. N. Laurrup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Det „sorte Kabinets“ Historie i Frankrig.

(Sluttet.)

Forfatteren til disse Oplysninger om det sorte Kabinet fortæller, at han som Barn blev indført hos en Olding, der beboede et temmelig beskedent Slot i Orléanais: „Jeg saae,“ siger han, „en høi og velvoksen Mand, af ulastelige Manerer, der var pudret med en Omhu, der meget nær grændsede til Coquetteri; han bar Beenklæder, som naaede langt ned paa Fødderne og en Moltons Best af blændende Hvidhed; han var en elskværdig Sladderhank, som næsten aldrig saae Folk lige i Ansigtet, kaldte sig meget ligegyldig for Tingene i denne usle Verden og i sin hele Maade at være paa viste Sædvanerne fra et forsvundet Selskabsliv. Han var meget lærd, talte syv eller otte Sprog, beskæftigede sig i sine ledige Timer med Chemi og gjorde meget Godt i sin Omegn. Blandt andre Ting viste han mig et foran sit Huus nyligt anbragt Soluhr og opfordrede mig til paa en halv spøgende og halv spottende Maade at forklare sig de fire latinske Ord, som omgave den halvkredsformige Talskive. Indskriften paa Urrugner-Uhret var: vulnerant omnes, ultima necat (de saare alle, den sidste dræber).“ Han forklarede mig Indskriften og kommenterede den med en Sørgmodighed og Ynde, som jeg aldrig har funnet glemme. De gamle Mænd i hans Egn holdt af ham og havde paa Grund af hans Velgjørenhed givet

ham Binavnet „den Hellige“; men de unge Folk holdt sig borte fra ham og skreve ofte fornærmelige Ord paa Muren omkring hans Besiddelse. Jeg har aldrig seet ham igjen, men siden erfaret hvad han havde været. Det var Grev. . . ., tidligere Forstander for det sorte Kabinet under Restaurationen.

Juliregeringen tiltraadte det Arvegodts, som Bourbonerne havde efterladt; den betalte uafbrudt de tidligere hemmelige Postagenter den Lønning, som de havde erholdt, medens deres Embedsforretninger bestode, og i Udenrigs- Ministeriets Regninger fandt man, at endnu i Aaret 1850 betalte de hemmelige Fonds 60,500 Francs i Pensioner til „Embedsmændene i det forrige sorte Kabinet.“

Den Periode, som begynder med 1830 er endnu altfor ny til, at man med fuld Sagkundskab kunde tale derom. Regeringerne have ikke for Bane at meddele deres Hemmeligheder til de Nysgjerrige, som spørge dem derom. Jeg maa derfor, siger Forfatteren, indskrænke mig til Formodninger, thi jeg besidder ingen tilstrækkeligt positive Beviser, for deraf at kunne uddrage en uomstødelig Følgeslutning. Af visse politiske Processer, i hvilke de af Postvæsenet beslaglagte og læste Brevveglinger tjente til Grundlag for Beskyldningerne, kan man slutte, at Juli-Kongedømmet benyttede dette Baaben, om ikke regelmæssigt, dog i det mindste da, naar man troede at have det nødigt — et Baaben, som man skulde troe for evigt sønderbrudt; men i de Afsløringer, som fulgte paa Februar dagene,

er der Intet, som beviser, at det sorte Kabinet var blevet gjenoprettet paa normal Maade. Det var snarere, troer jeg, en Nødhjælp end en Institution, og naar man gjorde Brug deraf, saa stete det kun i visse Undtagelsestilfælde, der syntes kritiske og farlige.

Bestaaer det den Dag i Dag?

Montaigne vilde have sagt: „Hvor kan jeg vide det? og Rabelais: Maaskee!“

Jeg vilde imidlertid ikke være utilbøielig til ganske at benegte denne Sag, først og fremmest fordi det ubegribelig store Antal Breve, som daglig strømme ind i Posthotellet, vilde gjøre en foreløbig Prøvelse yderst vanskelig, og dernæst fordi den ligeoverfor den i en Forsamling af samtlige Kamre fattede Cassationsrets-Kjendelse af 21de November 1853 vilde være aldeles unyttig. Ved denne Kjendelse, som har Lovskraft, tilkjender Cassationsretten Politipræsecten og Præsecterne Ret til at lade sig udlevere af Postbestyrelsen visse bestemt betegnede Breve. En simpel Politicommissair kan derfor nu tildags, mod at forevise et dermed i Forbindelse staaende Legitimationsbeviis, mod Qwittering lade sig udlevere de til dette eller hint Individ adresserede Breve, som, naar de senere atter overgives til Postforvaltningen, erholde et eget Stempel med den Omskrift: „Ouvertes par autorité de justice“ (aabnede ifølge Justitsens Bemyndigelse) og derpaa befordres til Adressaterne. Dette er brutalt, jeg tilstaaer det, men ikke desto mindre at foretrække for det sorte Kabinet's Maneuvrer. Cassationsretten

har talt i sidste Instans, og man maa bøie sig. Imidlertid læser jeg i Straffelovbogen en paa følgende Maade affattet Artikel (187): „Enhver Tilbageholdelse, enhver Aabning af Breve, som ere blevne Posten betroede, udøvet eller befordret af en Embedsmand eller en Agent fra Regeringen eller Postforvaltningen, straffes med en Bøgebøde fra 16 til 500 Francs og med Fængsel fra tre Maaneder til fem Aar. Den Skyldige fratages fremdeles, mindst i fem Aar høiest i ti Aar, enhver Function eller enhver offentlig Embedsstilling. Dette er nu Modsigelser, som de Retslærde fortræffeligt vide at løse, men som forekomme os ubegribelige.

Netsufikkerheden i Staten New-York.*)

Et for kort Tid siden udkommet Skrift over Staten New-Yorks selskabelige Tilstande viser, at der her blandt Forbryderne hersker en stærk og tiltagende Tilbøielighed til, om vi saaledes kunne udtrykke os, at krystallisere sig i Foreninger og Mæsser. Disse Mennesker begaae nu sjeldnere end tidligere Røverier og Indbrudstyverier som enkelte Personer, men gaae

*) Quarterly-Review.

derved frem gruppeviis, efter en stor Maalestof. Nogle Bander indskrænke sig til enkelte Stæder; andre udvide deres Operationer over en heel Kreds, et heelt Grevskab, og atter andre endog over flere Kredse. Derhos søge nogle Bander at træde i Forbindelse med alle andre i Staten, at yde dem Bistand og selv at erholde en saadan af dem. Denne Stræben efter Foreninger viser sig saavel i de større Stæder som i Landdistrikterne. Ved Hjælp af disse sammensfittede Tyveselskaber lykkedes det at bringe den engang stjaalne Egen- dom raast fra den ene Haand i den anden, indtil det næsten bliver umuligt at komme den paa Spor, eller naar man endelig opdager den, at udfinde de oprindelige Tyve, som derfor undgaae Retfærdighedens straf- fende Haand. Tiltager endog i Fremtiden denne Til- bøielighed til Forening og Organisation, som det i de sidste Par Aar har været Tilfældet, saa vil man snart i alle Dele af Staten have organiserede Bander af associerede Røvere, hvis Medlemmer ved hemmelige Greb, Feltraab og andre Tegn ere bekendte med hin- anden, og som gjensidigen understøtte hinanden med at bringe Byttet i Sikkerhed, at undgaae Arrest, at undsløpe Fængslet, eller at skaffe sig et Cautionsbeviis, som bevirker deres Befrielse fra Forvaringsstedet.

I Grevskabet Oneida gives der en Familie, som, ifølge et almindeligt udbredt Rygte, i en Tid af næsten tyve Aar har drevet Tyvehaandværket. Den er bleven rig ved sine ulovlige Handlinger og har ladet sine Børn opdrage i de bedste og kostbareste Være-

anstalter. Dens Medlemmer klæde sig elegant, have temmelig fine Manerer og optræde taaleligt godt i Selskabslivet. De drive deres Forretninger i Grevskaaberne Oneida, Oswego, Otsego, Madison, Chenango, Schoharie, Delaware og Sullivan. De have i alle disse Distrikter talrige og godt afrettede Forbundne, som paa det mindste Bink ere beredte til, Dag og Nat, at ride ud i enhver Retning, for at skaffe Byttet i Sikkerhed eller for at skjule eller beskytte Tyvekammeraterne, som ere i Fare for at falde i Rettens Hænder.

(Sluttes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
 Branddirecteur Treschows Datter Laura Hansine
 Frederikke.
 Oversergent J. C. A. Jespersen.
 Manufacturhandler Ottesens Hustru Harriet.

Borger-Vennen.

Tre og firefindstyvende Aargang.

Nr. 27.

Løverdagen den 8de Juli 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 20de Juli 1871, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en extraordinair Repræsentantforsamling i Efterlægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, hvori bliver at foretage:

de forskjellige Forslag, til hvis Drostelse en Kommittee har været nedsat i Henhold til Generalforsamlings-Beslutning af 15de December f. A., navnlig om en Omorganisation af Selskabet, Klassefikationernes mulige Ophævelse eller Forandring, og Udvidelse af Selskabets Virksomhed til Ydelse af Laan mod Rente, hvilke Forslag imidlertid ere fraraadede af Kommitteen.

Derimod har Kommitteén fremsat følgende Forslag:

- a) at Udgangspunktet for Fordelingen af Understøttelserne imellem de forskjellige Klassefikationers Ansøgere skulde være Antallet af de for hver Klassefikation indkomne Begjæringer om Understøttelser.
- b) at hver Klassefikations Repræsentanter skulde vælge en Formand, og under hans Ledelse afgive Erklæring over de til den henhørende Ansøgninger. Formanden skulde desuden have det Hverv at forsvare Klassefikationernes Indstillinger i det nedenfor, under Lit. c, omtalte Møde.
- c) samtlige Klassefikationers Formænd træde derefter sammen til et Møde med Administrationen, hvori tages endelig Beslutning om Indstilling, efter Ret og Billighed, til Generalforsamlingen.

Slutteligen foredrages Forslag om Forandring i Lønningerne for Selskabets Embedsmænd og Budde.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 17de Juni 1871.

B. Petersen. C. N. Laurrup. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Retsusikkerheden i Staten New-York.

(Sluttet.)

Denne Families Paarørende ere utallige Gange satte under Anklage i de ovennævnte Distrikter, men aldrig blev Noget af dem overbevist og Ingen af dem længere holdt i Fængsel, end til en Borgens for ham kunde overrækkes. I Almindelighed troer man, at tilsyneladende agtværdige, d. v. s. velhavende Bønder høre til Banden og have Deel i Gevinsten. Dette maa nu være begrundet eller ikke, vist er det, at saa ofte en Borgen udkræves, saa træder et Antal af velhavende Landmænd frem og afgiver den, uden Hensyn til Straffens Beløb. Denne Familie udover, som man kan tænke sig, en stor politisk Indflydelse, navnlig ved Balgene, og man veed meget vel, at den stedse er beredt til at belønne sine Venner og straffe sine Fjender. Endskjøndt dens Medlemmer, som sagt, gjentagne Gange ere blevne anklagede, saa staaer Tallet af Anklagerne i et meget lille Forhold til Tallet af Tyverierne. Sædvanligt er det Tilfældet, naar Noget har udviklet en fremtrædende Virksomhed for at udlevere En eller Anden af Banden i Retsfærdighedens Hænder, at da hans Lade eller Baaningshuus stikkes i Brand, eller at hans Faar eller Hornkvæg bortføres. Saa-danne Ting have saa ofte tildraget sig, at man har Sky for at bringe Gjerningsmændene for Retten. Uagtet Loven har været magtesløs, naar den skulde

anvendes mod Banden, saa gjør denne sædvanligviis med stor Virkning Brug af sammes Kraft mod dem, som staae den i Veien. Mænd, der fortjene al mulig Tillid, fortalte os omstændeligt en Mængde saadanne Exempler paa, at man benyttede Lovformerne, for under behændige Kunstgreb at straffe Uskyldigheden og beskytte Røveriet. Vi ville kun anføre Noget deraf, som en Prøve paa det Dvrige, hvad vi udvælge af Massen, fordi vi selv have haft Leilighed til at iagttage nogle af de deri omtalte Kjendsgjerninger.

Vi fandt i Fængslet i Pulaski, en Halvshirestad i Distriktet Oswego, en Mand med sin Kone indespærret der i atten Maaneder under Beskyldning for et stort Tyveri. Manden var øiensynligt et roligt, uskyldigt Menneske, Medlem af en Methodist-Menighed og en Klassefører i samme. Han havde blandt sine Naboer et godt Rygte, og Ingen af dem ansaae ham for skyldig. Konen var en mere energisk Person, og, uagtet der ikke havde noget Beviis for, at hun virkelig havde staaet i Forbindelse med Banden, var man dog af den Mening, at hun vidste Noget om Bandens Hemmeligheder, forsaavidt man maaskee havde betroet hende Noget derom. Noget Tid før hendes Fængsling bortførte en til Banden hørende Person hendes Datter, og hverken han eller hans Kammerater vilde sige Konen, hvor denne holdtes skjult. Dette satte hende i Raseri, og hun begyndte at udframme Noget om Organisationens Hemmeligheder og at true med Hævnen. Man advarede hende gjentagne Gange

og truede hende med Straf, naar hun vedblev at arbejde mod Banden; men hun tillagde ikke Trudselne nogen Betydning og fortsatte sin fjendtlige Virksomhed. En Aften, lige i Dæmringen, kom nu en jødisff Bispekræmmer med sin Bylt ind i hendes Bolig og bad om Nattekvarteer. Hun indvilligede det, men opfordrede ham til at lade sin Bylt blive i det forreste Bærelse, hvad han gjorde. Derpaa begave de sig med hinanden, for at nyde Aftensmaden, ind i et Bagværelse, hvor de forbleve indtil det var Tid at gaae i Seng. Hun tænkte i den Anledning et Lys for ham; men han vilde, førend han gif tilsengs, eftersee sin Bylt i det forreste Bærelse, begav sig altsaa derhen, men fandt til sin store Bestyrtelse, at den ikke længer var der. Den næste Morgen indgav han en Klage over Egteparret, i hvis Huus han havde overnattet, for en Dommer, der, som man almindeligt troede, stod i Forbindelse med Banden. Endstjøndt nu Klageren med Ged bevidnede, at Konen, fra den Tid af han havde lagt sin Bylt i det forreste Bærelse indtil den Tid, da han opdagede, at den var borte, ikke var kommen ham affyne, og hendes Mand beviste eller tilbød sig at bevise, at han i al den Tid, da Jøden havde været i hans Huus, havde befundet sig i en Methodist-Forsamling, saa henviste Dommeren Klagen til Undersøgelse. En velhavende Bonde tilbød sig som Borgen og blev af Dommeren antagen. Men til samme Tid sagde hiin til Konen, at naar hun for Fremtiden vilde forholde sig taus om Banden og dens

Unligger, skulde der ikke mere være Tale om det Tyveri, man beskyldte hende for. Men hendes Datters Tab smertede hende saa meget, at hun ikke kunde styre sin Tilbøielighed til at snakke og hyppigt kom med Uttringer, som strede mod de Partiers Interessé, der, som hun troede, holdt hendes Datter skjult. Da Cautionisten saae, at hun ikke kunde forholde sig rolig, overlod han hende og hendes Mand ganske til Retten; de sattes i Fængsel og bleve der indtil den Tid, da vi aflagde vort Besøg. Processen blev henviist fra den ene Domstol til den anden, fordi, som man anførte, materielle Bidnesbyrd til en retslig Forsølgelse manglede. Man troede almindeligt i Naboskabet, at man under et eller andet Paaskud, netop vilde holde dem saa længe i Fængsel, som det passede for deres Forsølgers Interessé.

For nogle Aar siden udfoldede en af Constablerne i Grevskabet Madison en stor Virksomhed i at udspore disse Tyves Operationer, og de besluttede at give ham en Lære. De forskaffede sig en Arrestbefaling fra en Dommer, som de ansaae for at være deres Interessér hengiven, og som udsendte to af Banden som Specialconstabler for at føre denne Constabel i Fængsel. Det var dem ikke behageligt (i det mindste foregave de dette) strax at føre ham i Fængsel, men de vilde tage ham med i deres egen Bopæl, for der at holde ham saa længe i Forvaring, indtil det stemte overens med deres Diemed at bringe ham i Fængsel. Deres Bei gif igjennem Landsbyen Hamilton, hvor Con-

stabelen var velbekjendt, og da Indvaanerne saa ham under Forvaring af to Medlemmer af Lyvebanden i Stedet for dem under hans, saa vakte dette deres Nysgjerrighed. De spurgte om Aarsagen, og man viste dem Arrestbefalingen, der efter sit Ydre syntes at være i Orden, hvorfor Indvaanerne ikke gjorde noget Forsøg paa at yde Modstand, men dog fordrede, at den Fangne umiddelbart skulde føres i Fængsel, ellers vilde de med Magt befrie ham. Da de foregivne Specialconstabler saa, at det var Alvor, saa gave de endelig efter og førte ham i Fængslet. Fem af Indvaanerne i Hamilton traadte fornemmelig frem i denne Sag. Men inden en Maaned var forløben, vare alle disse Mands Ladebygninger afbrændte, og to af dem mistede kostbare Heste, der bleve stjaalne om Natten. Dette sidste Riddingsværk vakte Folkene i Nabolauget til Virksomhed. De vidste af Erfaring, at de ved Bistand af den langsomme Retspleie ikke kunde erholde nogen Hjelp mod Mennesker, der i saa lang Tid havde ydet Lovens Virksomhed en saa følgerig Modstand, og besluttede derfor at tage Loven i egne Hænder og selv at straffe Forbryderne. De maskerede sig, begave sig ved Nattetid til Ophavsmændenes Huus, lagde Ild ved Laden, dræbte En af dem paa Stedet, saarede haardt en Anden og stak endelig Baaningshuset i Brand, der dog slukkedes, uden der var anrettet nogen alvorlig Skade.

En Guldsøgers Eventyr ved den øvre Amazonflod.*)

Af D. v. Schütz.

Paa min sidste Reise, som jeg forrige Aar gjorde paa Dampbaaden „Seine“ fra Vestindien til England, foer med mig en Holstener, en af mine gamle Reisekammerater fra Amazonfloden. Under dette Samliv fortalte han mig Enkelthederne af sin i Sandhed frygtelige Tilbagereise, som tildeels allerede tidligere vare mig bekendte, og som jeg her vil forsøge at gjengive. Da jeg ikke veed, om det er ham behageligt, at jeg nævner hans Navn, saa vil jeg simpelt betegne ham ved hans Fornavn „August.“

(Fortsættes.)

*) Das Ausland. 1867.

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Jernstøberformer Jens Schwaback.

Litograf P. Møller.

Skomager Axel C. W. Nicolaisen.

Fyrbøder N. P. Petersen.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 28.

Lørdagen den 15de Juli 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

En Guldsøgers Eventyr ved den øvre Amazonflod.

(Fortsat).

August var da et ungt, livsfriskt Menneſte paa noget over 20 Aar, hvem det gik altfor vel i Lima, og ſom vilde forſøge ſin Lykke i Amazonflodens Skove, om hvis fabelagtige Skatte han havde hørt fortælle. Da han kom der, foreſandt han ſlet Intet af det, hans Phantaſi havde udmalet ham, og beſluttede ſtrag at vende tilbage til Egyptens Kjødgryder, til Lima. Med nogle af ſine Reifeſæller begav han ſig ſtrag paa Hjemveien; de kom lykkeligt, uden at noget Mærkeligt mødte dem, til Moyobamba, hvor de ſkiltes ad og hvorfra August ene gik videre til Chachapoyas. An-

kommen hertil, besøgte han strax Underpræfecten, en godmodig tyk Mand, der venligt havde modtaget Expeditionen og gjort sig megen Umage for at more Folkene ved Indbydelsler, Dandsesforføielser o. s. v. „Hvilket Held, Don Augusto, at De netop kommer nu,“ raabte han ham ved hans Indtræden imøde, „jeg veed allerede Alt, at det ikke ret vilde gefalde Deres Benner ved Amazonfloden. Allerede igjen er der kommen en ny Bande „Gringos“ (Klaudervælske), som Ingen forstaaer. De ere langt fra ikke saa omgængelige som Folkene i Deres Expedition, men tvertimod frastødende, see ud som Banditer, ere bevæbnede til Tænderne, og Ingen vil have Noget at gjøre med dem. Ogsaa Pigerne, som saa gjerne besøgte Deres Folk, undvige dem ved hvert Skridt, og om Fandangos er der naturligviis slet ikke Tale. Kom De strax med mig, for at jeg endelig kan faae at vide hvad disse Krabater ville.“

De gif sammen hen til Torvepladsen, hvor et eget Skuespil viste sig for dem. En Hob Telte var opslaaet, og foran hvert Telt var en Veirild antændt. Mange Muldyr vare bundne tæt op til Teltene. Beskjæggede, vildtudseende Krabater sadde enten paa Hug ved Ilden, beskæftigede med at fuge, eller laae udstrakte paa Tepper i deres Telte. August mærkede vel, at de ikke vare tydske, men da han ikke forstod Engelsk, tiltalte han dem paa Tydsk. „Damned dutchman“ (forbandede Tydsker) var Alt, hvad han kunde bringe ud af dem, og saa vendte han sig til Underpræfecten,

sigende ham, at det var Englændere eller Amerikanere, for hvem han ikke kunde gjøre sig forstaaelig. „Na hvad,“ meente den Tykke, alle Gringos og Kjættere forstaae hinanden, naar de kun ville gjøre sig nogen Umage — forsøg De det nok engang.“

Da hørte August pludseligt tydske Ord i den skjønneste Berliner-Dialect, som rettedes til ham. Taleren var den eneste Tydsker, som befandt sig blandt Amerikanerne; Alle kom fra Californien, for at undersøge Forholdene ved Amazonfloden. August fortolkede dette for Underpræsfecten, der strax udbrod triumpherende: „Seer De, at jeg havde Ret, alle Gringos forstaae hinanden. Bliv De her endnu noget, for at høre hvad Folkene ville; jeg vil imidlertid gaae hjem, hvor man venter mig til Middagsmaaltidet.“

Da Berlinereren mærkede, at August talte Spansk, og erfarede, at han kom lige fra Amazonfloden, forestillede han ham for sine Staldbrodre, som strax bleve venligere, da en saadan Mand, der kunde give dem mange Oplysninger, kom som kaldet. De fortalte, at de i de californiske Tidender havde læst, at de rigeste Guldminer fandtes ved den øvre Amazonflod, ovenfor Pongo de Manseriche, hvad Folk i Lima, der ogsaa kjendte det Indre af Landet, havde stadfæstet for dem. Augusts Indvending, at han selv ikke havde seet Guld ved Amazonfloden, loe de ad —, „kun en Dutchman“, meente de, kunde søge Guld dernede, ved

den nedre Sacramento gaves der ei heller noget, men oppe blandt Bjergene vil det see anderledes ud.

De indbøde ham til at drikke med sig, og da August var halvdrucken, overtalte de ham til at gjøre Touren med til Eldorado. August skrev sit Navn under og udbetalte strax 20 Pund Sterling som sit Bidrag til de fælles Udgifter. Californierne havde tildeels meget Guld med sig, men August holdt det for raadeligst at skjule for dem, at han endnu besad noget, og syede den næste Dag alle sine rede Penge — omtrent 100 Pund Sterling — ind i sin Overfrakte. Expeditionen bestod af 30 Amerikanere, Berlinereren, August og en Peruaner, som endnu i Chachapoyas sluttede sig til dem. Biskoppen af Chachapoyas forskaffede dem endnu to indianske Bevisere, og allerede efter to Dage brød man op til Maronnon's Guldminer.

Allerede i de første Dage mærkede August i hvilken Bande han var kommen. Det var det raaeste Udskud af Yankeer, som kun Californien paa hin Tid kunde opvise. Han vilde strax vende tilbage, men Berlinereren bestemte ham dog tilsidst til at fortsætte Reisen med dem. „Have vi fundet Guld nok,“ sagde han, „saa bryde vi op om Natten med begge Indianerne og overlade disse Uhyrer til deres egen Skjebne. Mange af dem have allerede tre Gange gjort en Formue i Californien og atter sat den overstyr; nogle Spillere ere der blandt dem, som ikke gjøre sig mere Samvittighed af at tage vort Guld fra os og derpaa

jage os en Kugle gennem Hovedet, end at skyde en Hund ihjel; men Knegtene have Erfaring i at opsoge Guld; — er der Guld tilstede, saa finde de det visse-
selig.“

De fleste af disse Eventyrere opførte sig paa den brutaleste Maade mod Enhver, der ikke var Amerikaner. De to indianske Beivisere bleve ofte paa det Umenne-
steligste mishandlede; om Natten bandt de dem altid fast, saa at de ikke kunde undflye. Den stakkels Pe-
ruaner, der ikke talte et Ord Engelsk, traadte de og stødte, naar han kom dem i Veien, ligeledes mødende Indianerne, naar disse ikke forstode, hvad Yankeerne vilde. Kunde de f. Ex. ikke tilforhandle sig noget Qvæg, saa dreve de det uden Omstændigheder med sig. Naturligviis blev dette snart bekjendt blandt Indianerne, som bragte alle deres be-
vægelige Eiendele i Sikkerhed, førend Expeditionen lod sig see. Dog opnaaede August, der talte Spansk og noget Quichua, Meget, som Amerikanerne ikke kunde forskaffe sig. Saaledes havde han engang tilforhandlet sig en Høne, og da han lige var ved at plukke Fjedrene af den, vilde en lang opløben New-Yorker uden videre tage den fra ham, idet han satte ham sin Re-
volver paa Brystet. Men Berlinereren, en resolveret Arabat, styrtede frem med sin Pistol i Haanden og svor paa at vilde nedskyde Yankeen som en Hund, hvis han ikke strax forsoiede sig bort, hvorpaa denne drog sig brummende og bandende paa „the Dutchman“ tilbage.

Snart hørte alle Veie og Nybygger-Anlæg op,

og man maatte hugge sig en Sti gjennem den tæt-sammenvogede Urskov. Amerikanerne arbeidede som Bjørne, uden nogensinde at tabe Modet, men lode aldrig deres indianiske Bevisere komme sig ud af Sigte, saa at de ingensinde fik Veilighed til at undvige. Ofte kom de til smaae Savaner (med Rør og høit Græs bevogede Sletter), hvor de hvilede en Dag, for at lade Muldyrene og Slagteqvæget komme til nye Kræfter. Blev et Muldyr træet, lodes det tilbage. Fremad, fremad, heed det, uagtet det regnede bestandigt (Regntiden var allerede indtraadt); Nogle fik Feber, — ligegyldigt — stedse fremad. Den stakkels Peruaner kunde tilsidst ikke mere; — uden Medlidenhed blev han ladet tilbage i Urskoven for at vansmægte. Aldrig hørt der mere om ham; — sandsynligviis have Tigrene sønderrevet ham.

Uagtet al denne Jilsfærdighed varede det to Maaneder, inden de kom til Nievasfloden. Her sammen-tømredes nu otte Sommerflaader; alt Qvæget blev slagtet og kødt tilberedt; Hestene og Muldyrene skjænkede man deres Frihed. Efterat alt Pakgodset var ladet paa Flaaderne, indskibede man sig og overlod sig til Strømmen. August havde, ligesom mange Andre, ved bestandig at være vaad paadraget sig Feber; dog derom brød sig Ingen, hvo der blev tilbage var fortabt. I de første sex Timer gif Alt godt, Floden flød roligt, og allerede troede de Reisende, at al Fare var overstaaet. Men lidt efter lidt blev Strømningen stærkere, Strømmen flød gjennem Fjelde

og var besaaet med Klipper, Bandets Brølen blev stedse frygteligere — paa Modstand var ikke at tænke. Med en Storms Hurtighed reves de bort af et ti Fod høit Bandsfald ned i den stummende Hvirvel. Tre af de otte Sommerflaader forsvandt og ni Mand druknede; næsten alt deres Pakgods gik tabt. August, der havde klamret sig fast til sin Flaade, reddede kun sit nøgne Liv; selv hans Overfrakke, som han havde taget af, og i hvilken han havde indsyet alle sine Penge, bortskylledes af Bandet.

Endnu fjorten Dage varede Farten paa Nievas, som nu ikke mere frembød nogen Hindring. Meget Tid gik tabt, da de saa ofte maatte standse, for at skaffe sig Levnetsmidler; men næsten kun Aber bragte de paa Skud, da de ikke kunde trænge dybere ind i Skoven. Kun en eneste Sæk Riis havde de reddet ved Skibbruddet, ligesom noget Krudt, som de atter tørrede, otte Bøsser, flere Revolvere, Døer, Skuffer og Bander. August havde bestandig Feber og kunde neppe røre sig. Fornemmelig begge Indianerne takkede han for sit Liv; da han var den eneste, med hvem de kunde tale, saa havde de vundet ham kjær og pleiede ham i hans Sygdom. Med deres Pusterør skøde de ofte Fugle, samlede Skovfrugter, som Amerikanerne ikke kjendte, Palmekaal, vilde Kartofler o. s. v., hvad de altid deelte med den stakkels August og tilberedede for ham.

Endelig hørte de en fjern dump Allarm, og allerede troede de, at igjen nye Rædsler, Bandsfald og

Skibbrud ventede paa dem, da udmundede Nievas sig i en anden, langt mægtigere Flod, hvormed ydermere endnu en anden Strøm forbandt sig paa den modsatte Side. Der var ikke længere nogen Tvivl om, at de havde naaet deres Maal.

(Fortsættes.)

J. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Slagtermester Carl Møller.

Bildthandler D. Post.

Hørkræmmer J. L. Nedahl.

Borger-Vennen.

Tre og firesindstyvende Aargang.

Nr. 29.

Lørdagen den 22de Juli 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

En Guldsøgers Eventyr ved den øvre Amazonflod.

(Fortsat).

Sammenstødet af tre Floder påsede ganske til den Beskrivelse, som de havde erholdt af Biskoppen i Chachapoyas; — Nievas, Santiago og Marannon forene sig kort foran Pongo de Manseriche, det sidste Punkt, hvor Amazonflodens Fart fremdrives. Her maatte Guldminerne være. Kun en Mislighed var tilstede; Floden var for høi, for at man tilbørligt kunde søge efter Guld, hvad ogsaa nogle erfarne Guldgravere strax indsaae. For nu at bevæge de Andre til at blive længere — thi allerede havde Nogle talt om at gaae hjem — brøde de strax op, for at „prospectere“

(see sig om efter Leiligheden). Efter nogen Tid vendte de med Jubel tilbage og viste i Banden noget grovt Guld, hvad de imidlertid ikke her havde fundet, men bragt med fra Californien.

Da bemægtigede sig nu et fuldstændigt Banvid alle Eventyrerne; i den høieste Dødsfælde styrtede nu Febersyge, Dødtrætte og Udhungrede sig med Skuffer og Bander ned til Floden, men fandt kun paa et eneste Sted lidet og det meget fint Guld — omtrent to Pence paa Banden; thi Floden var endnu altfor høi. Man besluttede nu at blive her, indtil Bandet var faldet. Der blev bygget Hytter; men de ventede forgjeves; Uge hengif efter Uge, og Bandet vilde ikke blive lavere. Dertil havde de at kæmpe med den største Hunger; allerede ved Nievasfloden var deres sparsomme Forraad af Riis til Ende, og nu levede de kun af Abekjød og Palmekaal. Sjeldnere og sjeldnere bleve Uberne, og kun Faa befandt sig mere istand til at gaae paa Jagt; vel Halvdelen led af Feber og Blodgang. Stemmerne til Gunst for Afreisen forøgedes; hver Uge afstemtes derover, og tilsidst var det kun endnu de Syge, som ikke kunde reise videre, der stemte for at blive. Otte af dem vare allerede døde i de sidste Dage, og Lægen havde, som det senere tydeligt viste sig, forgivet dem! Denne, en forhenværende Barber fra San Francisko, var en af de Ivrigste for Afreisen, og for at vinde et Fleertal herfor, skaffede han de Syge tilside!

Ogsaa den stakkels August gav han et Pulver,

hvorpaa Gane, Tandfjød og Mund snart sfulmede op og Underlivet udspilede. August mistede i et Par Dage Halvdelen af sine Tænder. Da tvang Berlinereren Barberen til at give den Syge en Modgift, idet han svor paa at flyde ham, hvis ikke August inden to Dage befandt sig bedre. Nogle Bræk- og Afføringsmidler forbedrede snart hans Tilstand.

Tre Maaneder hengif paa denne Maade, inden et Fleertal besluttede sig til at afreise. Det var i April; havde de endnu kunnet vente et Par Uger, saa vilde Floden i ethvert Tilfælde være falden; men de troede, at den aldrig mere vilde blive lavere, og Hungeren tvang dem til Opbrud. De vare allerede tidligere brudt op, naar ikke „Pongo de Manseriche's“ Brolen, som de bestandigt kunde høre, havde indgydt en Deel af Folkene Skræk. Endelig bestege de nu atter deres Tommerflaader og overgave sig resignerede til Strømmen. August var for svag til at kunne bevæge sig og lod sig binde fast til Flaaden. Kun lidet kunde han see gjennem Flaadens Palmetag, og han kunde derfor kun give mig en sparsom Beskrivelse af Amazonflodens sidste Cascader. Kort før Bandsfaldene er Floden 800 Skridt bred, hvorpaa den pludseligt bliver smallere og skyder gjennem en Klippeport. Nogle Steder syntes Floden, som August berattede, neppe at være 50 Skridt bred, og gjennem saadanne fløi Flaaden med en Piils Hurtighed. Det var tidligt om Morgenen, Klipperne hævede sig i gothiske Hvælvinger og lode neppe Dagslyset skinne igjennem. Strøm-

ningen var saa stærk og Folkene saa udhungrede og svage, at de umuligt kunde arbeide; de maatte rolige overlade sig til Strømningen. En Flaade knustes mod en Klippe, hvorved to Mand druknede, de andre slap igjennem. Efter Augusts Burdering maatte Farten gjennem Pongo de Manseriche have varet noget over en halv Time; dog fløi de ikke altid med samme Hurtighed igjennem. Ved Udgangen af Klippeporten udbredte Amazonfloden sig som en rolig Sø i en umaadelig Slette, og alle følte nu, at de vare reddede. Snart traf de en Canoe med Indianere, som havde meget tørret Wildsvinekjød med sig. Det blev strax taget fra dem og tildeels fortæret raat. Her saae de ogsaa paa den venstre Flodbred Ruinerne af en Stad (Borja, forstyrret af Gibarosindianerne for 20 Aar siden); men de havde naturligviis hverken Lust eller Tid til at anstille Efterforskninger.

Efter to Dage kom de til en lille Indianer-Landsby, hvor de dog ikke kunde opdrive andre Levnetsmidler end nogle Fisk og Bananer. Her tilforhandlede de sig et Par Canoer, gik med disse et kort Stykke opad Huallaga, hvis Udløb ikke var langt borte, og before derpaa Aipena indtil i Nærheden af Jeveros. De sidste Par Mile tilbagelagdes tilfods, medens August blev baaren af begge Indianerne. I Jeveros fandt han i Præstens Huus den gjæsteventligste Modtagelse og fjærlig Pleie. Men Amerikanerne gjorde sig snart i den høieste Grad forhadte ved deres idelige Grovheder og Mishandling af Stedets uskyldige Ind-

vaanere, og de droge heldigviis allerede efter faa Dage videre. August og Berlinereren bleve endnu en Maaned længere hos Præsten, som medgav dem fire Indianere, der skifteviis maatte bære August og ledsagede begge Lydsterne indtil Balsapuerto. Nu var August atter i en bekjendt Egn; Berlinereren skilte sig her fra ham og gik med brasilianske Handelsmænd nedad Floden til Brasilien. Da Feberen var vendt tilbage, blev vor Helt endnu 14 Dage i Balsapuerto, i Alcadens Huus, hvor Vampyrerne endnu udtømte en Deel af den Smule Blod, der var ham levnet. Han svækkedes herved saa meget, at han paa Reisen til Moyobamba, som man trods den skrækelige Bei dog altid kan tilbagelægge i fire eller fem Dage, brugte 14 Dage. Alcaden havde medgivet ham to Indianere og tilstrækkelige Levnetsmidler.

Amerikanerne vare gaaede videre i smaae Partier og trods alle Udvarsler uden Førere. Paa Veien fra Balsapuerto til Moyobamba fore de vild, og tre af dem omkom af Sult. Rester af dem fandtes endnu, de Dvrige havde Tigrene fortæret. I det Hele kom kun otte Mand af Expeditionen til Moyobamba; med Berlinereren og de to indianske Beivisere havde saaledes kun 11 Mand af de 34, som samlede brøde op fra Chachapoyas, reddet sig.

To Amerikanere og en amerikaniseret Irlænder droge sammen fra Moyobamba, for atter at vende tilbage til Lima og derfra til Californien. Irlænderen havde spyt 3000 Dollars i Guld ind i sin Frakke,

hvilke han hidtil strengt havde holdt skjult. I Moyobamba havde han, af Glæde over at see sig frelst, tilbørligt tracteret sine Kammerater og et Par Gange druffet over Tørsten, ved hvilken Leilighed Hjemmeligheden var undsluppen ham. Paa Veien overfaldt hans Vedsagere ham i Skoven, slæbte ham med Magt tilside, bandt ham med udstrakte Arme og Fodder til et Træ, stak ham en Knevel i Munden, og overlode ham, efterat de havde bemægtiget sig Guldet, til hans Skjebne, for at vansmægte i den øde Egn paa en elendig Maade. Tilfældigviis passerede en Indianer med sine Hunde samme Dags Aften denne Bei. Bludseligt begyndte Hundene ganske rasende at gjøe og hørte ikke op med deres Hysten, førend Indianeren besluttede sig til at see efter og saaledes opdagede den halvdøde Irlænder, som han bragte til det nærliggende Rioja. Herfra bleve strax to Bud sendte til Chachapoyas, hvor ogsaa begge Amerikauerne bleve fængslede. Men allerede den næste Dag vare de undvegne fra Fængslet igjennem Taget, og man har aldrig senere hørt Noget om dem eller om Guldet. Sandsynligviis havde de anvendt en Deel af Guldet til Bestikkelser, hvad der er saa let i Peru, thi ellers maatte de bestemt som ukyndige Fremmede have været anholdte paa den lange Bei til Trujillo (150 Mile), naar man overhovedet havde villet forfølge dem. Irlænderen gif til Callao og dervfra tilbage til Californien.

Vor Holstener blev en Maaned i Moyobamba i en Franskmands Huus, hvor han saa temmeligt kom

til Kræfter igjen, skjøndt Feberen fra Tid til anden vendte tilbage. Tilføds brød han op til Chachapoyas, ledsaget af en indiansk Fører. Denne løb fra ham, omtrent 40 Mile fra Moyobamba, og tog næsten alle Levnetsmidlerne med sig; kun noget ristet Mais lod han tilbage. Den næste Dag marscherede August tolv Mile indtil Foden af Andesbjergene, hvor han faldt sammen af Træthed. I en skrækkelig Nat med Regnskyl og Hagelstorme laae han i en Huulvei, ganske i Band, uden at kunne røre sig af Stedet. Den næste Morgen traf tre Indianere ham, de gave ham Noget at spise og førte ham ved Armen til Taulia, i en Afstand af omtrent otte Mile. Herfra bragtes han paa et Væsel til Chachapoyas, hvor han ankom i en meget jammerlig Tilstand. Fødderne var opsvulmede, endnu i Bollenstab af Bampyrstikkene fra Balsapuerto, alle Neglene vare løsnede fra Tærne, og dertil kom endnu den tilbagevendende Feber.

I Chachapoyas udhvilede han sig i 14 Dage, og ved hans Afreise gav Underpræsfecten ham en Hest, men som atter fratoges ham af Røvere 25 Mile paa den anden Side af Cajamarca. Endnu 30 Mile havde den stakkels Mand at marschere i en brændende Solvarme for den største Deel igjennem en Sandørken, indtil han endelig, aldeles udmattet, og neppe mere sine Sandser mægtig, naaede Trujillo. Netop skulde et Kystskib afgaae fra Huanchaos, Trujillo's Havn, til Callao, men da August ikke eiede en Hvuid — al sin Eiendom havde han allerede mistet ved

Skibbruddet paa Nievasfloden — saa vilde Skipperen, en gemeen Messits*), ikke tage ham med. Han forestillede ham sin Forfatning og Glendighed og lovede at betale ham i Callao, hvor han havde velhavende Benner. Men Alt hjalp ikke, indtil et Par Englændere, som ligeledes fore med, tvang den Gule til at optage ham som Passageer. Reisen varede otte Dage, og i hele denne lange Tid henfastedes kun nu og da noget Riis til ham, som til en Hund.

*) Saaledes kaldes et Menneffe, der er avlet af en europæisk Fader og en ost- eller vestindisk Moder.

(Sluttes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Snedker J. G. Blankit.

Seil-, Flag- og Kompassmager N. Augsborg.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 30.

Lørdagen den 29de Juli 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

En Guldsøgers Eventyr ved den øvre Amazonflod.

(Sluttet.)

Endelig kastede Skonnerten Anker i Havnen foran Callao. Men endnu vare den stakkels Blagedes Lidelser ikke til Ende. Skipperen vilde ikke lade ham drage bort, førend han havde betalt sin Fragt. Efter gjentagne Bønner nedlod han sig endelig til at ledsage ham til hans Venner, hvor han skulde faae den udbetalt. Veien derhen var noget lang, og allerede vilde Mestitsen tvinge ham til igjen at gaae ombord, da August i sin Fortvivlelse løftede en stor Steen imod ham, og den gule Kryster tog Flugten. Ved Ankomsten til sine Venner kjendte Ingen ham mere.

Indhyslet i Pjalter og halvnoget, med langt Haar og Skjæg, mere liig et af Graven optaget dødt Legeme end et levende Menneske, saaledes traadte han ind i Stuen. Naturligviis kunde Ingen i det jordsfarvede Ansigt gjenkjende den livsglade, friske Holsteners tidligere saa muntre Træk.

Strax stillede hans Landsmænd Spise- og Drikkevarer for ham, bragte ham derpaa i Bad, lod ham barbere og hans Haar klippe, og den næste Dag transporterede de ham, iført nye Klæder, til Lima, hvor han endnu behøvede to Maaneders omhyggelige Pleie, førend han atter fuldkommen kom til Kræfter. Da begyndte han at save Brædder, og skjøndt det i de første Maaneder ikke ret vilde gaae dermed, vænnede han sig dog snart atter til Arbeide og havde i to Aar opsparet en net Sum af 2000 Dollars. Foretagelsesaaend havde han allerede fra Hjemmet af og var beskjendt som et retskaffent, virksomt Menneske, hvorfor det heller ikke manglede ham paa Credit for en større Forretning. Han oprettede en Stald, hvor Heste fra Staden optoges og forpleiedes, kjøbte ogsaa et Antal ham selv tilhørende Heste, som han leiede ud, og snart udvidede hans Forretning sig mere og mere. Nu er August en meget formuende Mand, gift og hjemme i Tydskland paa et Besøg.

Extrakt

af

andet Kvartals Regnskab 1871

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Rbd.
1. Kassebeholdning fra 1ste Kvartal f. A.....	425
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal.....	71 Rbd. 84 β.
anviist for dette Kvartal.....	2301 — 20 -
Hs. Majestæt Kongens Bidrag.....	20 — " -
	2393 Rbd. 8 β.
deraf er indkommet.....	1977 — 36 -
Restance ult. Juni.....	415 Rbd. 68 β.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 83de Udgang, Nr. 13—25.....	120
4. Renter:	
På Summer, til forskjellige Tider indsatte i Privatbanken.....	82 Rbd. 16 β.
af 100,000 Rbd. i Statsobligationer for 1/2 Aar à 4 pCt.....	2000 — " -
af 400 Rbd. i Kjøbenhavns Communeobligationer for 1/2 Aar à 4 pCt....	8 — " -
af 200 Rbd. af Heymans Legat for 1/2 Aar.....	3 — 92 -
af Gibeschütz's Legat.....	550 — " -
	264
5. Afdrag paa Udlaan:	
Restance fra forrige Kvartal.....	1238 Rbd. " β.
anviist for dette Kvartal.....	2192 — " -
	3430 Rbd. " β.
deraf er indkommet.....	2127 Rbd.
taget til Indtægt (anv. Afdrag)	8 —
	2135 — " -
Restance ult. Juni.....	1295 Rbd. " β.
6. 2 Gratiale-Portioner for afdøde Gattialister à 20 Rbd.....	40 Rbd. " β.
7. 1 Pensions-Portion for en afdød Pensionist	8 — 72 -
8. 1 anviist uhævet Laan.....	200 — " -
	Rbd.... 1221

Kjøbenhavn, den 30te Juni 1871.

Overensstemr

B. Petersen.

C.

Udgift.

	Rd.	ß.
Benfioner:		
uaffordrede fra forrige Kvartal	6 Rd. 24 ß.	
anviste for dette Kvartal.	1364 — " -	
	1370 Rd. 24 ß.	
udbetalte i Kvartalet.	1361	48
Ført til Indtægt sub. Nr. 7 8 — 72 -		
	1370 — 24 -	
Gratificationer:		
uaffordrede fra forrige Kvartal.	105 Rd. " ß.	
deraf udbetalt	65 Rd. " ß.	65 "
Ført til Indtægt sub. Nr. 6 40 — " -		
	105 — " -	
Bønninger.	597	48
Andre Administrationsomkostninger	98	64
Agebladets Trykning.	230	54
Extraordinair Gave til 6 Personer.	50	"
Afdrag paa Laanet til Banken.	4000	"
Renter for do.	58	"
Laan:		
uaffordrede fra forrige Kvartal	200 Rd. " ß.	
taget til Indtægt sub. Nr. 8	200 — " -	
do, Kassebeholdning ult. Juni.	5754	21
	Rd. 12215	48

J. Th. Neumann,
Selskabets Kasserer.

Kasse-Kontrollen.

up. D. S. Olsen.

En Liigbegængelse i Bangkok.*)

Den sædvanlige Begravelsesmaade i Siam er de Dødes Opbrændelse, der helst foretages i Klostergaarde. For Fattige, som ikke ere istand til at skaffe det nødvendige Brænde til et Baal tilveie, bestaaer der imidlertid en Indretning, som stemmer overeens med den hos forskjellige Folkelag i Amerika og Asien brugelige Udsættten af Ligene. Indenfor de vidtudstrakte Anlæg af Bat Saket, et af de største Klostre i Bangkok, staaer i en affides liggende Indfredning en mørk og sørgelig Lund af tætløvede Træer, i hvilken (ligesom i Lucan's druidiske Egskov) „enhver Stamme drypper af Menneskeblod.“ Grenene ere belæssede med Hundreder af Uadselgribbe, der sidde lydløse mellem de mørke Blade, ventende paa Dffermaaltidet. Naar det nu hænder sig, at en Siameser døer i Glendighed, eller at Liget af en Chineseer eller af en anden ubekjendt Fremmed findes i Gaderne, saa erholde Munkenene i dette Kloster Opfordring til at opfylde deres Pligt. De slæbe da det affjelede Legeme hen til hiin Indfredning og skjære det i Stykker efter Kunstens Regler, saa at Kjødet løsnes fra Benene. De med et vildt Skrig paa deres Bytte nedstyrtende Gribbe lade snart kun et afbleget Skelet tilbage.

Dog kun i høieste Nødtilfælde ville de Paa-

*) Af A. Bastian.

rørende beslutte sig til at stille sig fra deres Afdøde uden en Dødsfest, og Enhver anvender gjerne de endnu tilovers værende Midler paa at vise dem den sidste Ære. Det træffer sig endog, at forøvrigt velhavende Familier for bestandigt ødelægge sig ved den paa Begravelsen anvendte Pragt. Fortrinsviis høitidelige ere Liigbegrængelses-Ceremonierne for Medlemmerne af den kongelige Familie, for ædelbaarne Fyrster og høitstillede Præster, og de udfordre lange Forberedelser, saa at ofte et heelt Aar hengaaer dermed, i hvilken Tid Riget maa præserveres.

(Sluttes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Lieutenant, Muurmester C. H. Ette.

Cand. polit. Assistent H. A. Kjerrumgaard.

Murer Svendsens Datter Camilla Wilhelmine.

Muurmester Rasch's Enke Johanne Christiane.

Borger-Vennen.

Tre og firesindstyvende Aargang.

Nr. 31.

Lørdagen den 5te August 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultze.

Bekjendtgjørelse.

Afsvigte Torsdag den 20de Juli d. A. afholdtes den ved Generalforsamlings Beslutning af 15de December f. A. bestemte extraordinaire Repræsentantsamling, hvori de forskjellige Forslag, til hvis Drotelse en Committee har været nedsat, endeligen bleve afgjorte.

I denne Generalforsamling, hvori 41 Repræsentanter vare tilstede, vedtoges Følgende i Overensstemmelse med Committeeens og Administrationens Indstillinger:

1. Følgende Forslag forkastedes:

a) at Laanene enten bevilges heelt eller Intet.

- b) at der tages særdeles Hensyn til Ansøgninger, som ere anbefalede af Selskabets Repræsentanter;
- c) at det Misforhold, som finder Sted imellem Classificationerne, hæves ved en Omorganisation af Selskabet, hvorved muligen Classificationerne blive ophævede;
- d) at der arbeides hen til, at Selskabets Virksomhed udvides til Ydelse af Laan mod Rente;
- e) at Contingentfrihed for Pensionister udvides til ogsaa at gjælde for Gratialister (tilbagetaget af Forslagsstilleren);
- f) at Lovens § 16, hvorefter Ingen maa erholde nogen Slags Understøttelse, førend efterat have været Medlem i 3 Aar, forandres til: efterat have været Medlem i 5 Aar.

2. Følgende Forslag tiltraadtes:

- a) at der for Gratialerne gives et nøiagtigt Schema, saaledes som af Administrationen foreslaaet, dog med nogle faa Ændringer;
- b) at Ansøgningerne tilstilles Classificationerne saa tidligt som muligt;
- c) at en Liste over Pensionisterne aarligen indføres i Ugebladet;
- d) at det paalægges Bogholderen at paasee, at Schemaerne ere tilbørligen udfyldte;
- e) at der lægges Vægt paa de Søgendes Anciennitet i Selskabet, og at virkelig uforudsete Uheld ere indtraadte for Ansøgeren;

- f) at Pensionisternes Kaar underkastes, med passende Mellemrum, en Prøvelse af Administrationen;
- g) at det bringes til almindelig Kundskab, at rentefrie Laan kunne faaes fornemmeligen af dem, der ville begynde en selvstændig Virksomhed, navnlig ved at Lovenes § 1, a aftrykkes paa Schemaet for Laansøgere;
- h) at der aarligen, efterat Generalforsamlingen i Marts er afholdt, gives i de offentlige Tidender en Oversigt over Selskabets Virksomhed i Aarets Løb, og en kort Udsigt af Selskabets Regnskab, og særligt for Gibeschüh's Legat.

3. Følgende nye Forslag vedtoges:

- a) at Udgangspunktet for Fordelingen af Understøttelserne skulde være Antallet af de fra hver Classification indkomne Begjæringer;
- b) Hver Classification's Repræsentanter vælge en Formand, og afgive under hans Ledelse Erklæring over de til den henhørende Ansøgninger. Formanden har desuden det Hverv at forsvare Classificationernes Indstillinger i det under Lit. c, omtalte Møde;
- c) samtlige Classificationers Formænd træde derefter sammen ved et Møde med Administrationen, og deeltage i dette i en endelig Beslutning om Indstilling, efter Ret og Billighed, til Generalforsamlingen.

4. Slutteligen vedtoges følgende Reglement for Lønninger for Embedsmænd og Budde:

- a) Bogholder og Kasserer nyde hver en aarlig Gage af 500 Rd., med Alderstillæg 100 Rd. hvert 5te Aar indtil 700 Rd.;
- b) Buddene nyde hver en aarlig Gage af 200 Rd. med Alderstillæg 30 Rd. hvert 3die Aar indtil 350 Rd.

(Archivleie og Procenter for Budene uforandret.)

Hermed bortfalder Gratialer for Embedsmænd og Budde for Fremtiden, ligesom de personlige Tillæg efterhaanden bortfalde.

De af Buddene, der som en Følge af ovennævnte Bestemmelse vilde have erholdt Tillæg til deres nuhavende Løn inden den 1ste October d. A., erholde dette fra den 1ste October d. A., dog saaledes, at de 2de yngste Budde erholde Tillægget fra Januar d. A.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
den 25de Juli 1871.

B. Petersen. C. N. Laurrup. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

En Liigbegængelse i Bangkok.

(Fortfat).

En af disse omstændelige Opbrændingsfester, fortæller Bastian, fandt Sted, under hans Ophold i Bangkok, i Mai Maaned 1863 for en af Kongens Sønner, der var død 9 Maaneder i Forveien. I dette Diemed var den frie Plads imellem den første og den anden Konges Paladser efter sin hele Bidde forvandlet til en Teltstad og bedækket med en ubeskrivelig Mangfoldighed af udsmykkede Templer, spraglet bemalede Lysslotte, med Flag behængte Taarne, af Zirater bugnende Haller, Pagoder, Kjøsker og Pavilloner. Ved Loi, der var overstrøget med en muurlignende Maling, skjultes det indensfor opførte Stillads. Alle rede hele Veien, som førte derhen fra Staden, var bedækket med Skuepladse, hvorpaa deels chinefiske Familiestykker opførtes, deels Helte i skinnende Rustninger paa en grotesk Maade holdt deres Baabendands med Kæmper og Uhyrer. En Allee af keglesformede Pyramider førte til Indgangen af Hovedbygningen, i hvis midterste Søilehalle Sarkophagen var oprettet. Den steg i rigt forzirede Terrasser iveiret og bar paa sin Spidse under et conist Tag Ligets Urne, foran hvilken en kronet Figur i kongeligt Ornat knælede. Rundt omkring op til Væggene stode en utallig Mængde Glas, Uhre, Speile, Vaser af europæisk og chinefisk Manufactur imellem hinanden saa tæt sammen som muligt,

da det syntes kun at komme an paa, at ingen Plet lodes tom. Paa en Pille hang den Afdødes Portrait og paa en anden hans Necrolog. Prindsen, betitlet Kroma-mün-vitsanunat-nipathon, var født af den nuværende Konges første Kone, førend han traadte ind i Præstestabet. Alle hans andre Børn nedstamme fra de Ugtestaber, som han har indgaaet efter sin Thronbestigelse, og den ældste Søn af disse er bestemt til hans Efterfølger, med Forbehold af mulige Fordringer af den anden Konge eller hans Descendenter. Foran Sarkophagen sadde Brahmanerne, tilhøire for disse forskjellige Prindser, og tilvenstre dækkede et kostbart Forhæng den kongelige Throne. Desforuden vare endnu to Privatgemakker møblerede for Kongen og utilgængelige for det øvrige Publicum. Et af disse førte ind til Gavekammeret, hvori fire Rækker af fra nyt af opklædte Munke sadde med de dem overbragte Gaver foran sig. Ved den ene Ende af Linien stod den forgyldte Statue af en Præst med Almissebøssen i Armen, foran hvem en Krands af Uds brændte.

Kongen, der traadte ind omgiven af sine yngre Børn, bar et hvidt Skjær over sin sorte Klædning; ogsaa nogle af Fyrsterne vare mørktklædte, men forresten vare alle de Sorgende af den kongelige Familie klædte i Hvidt, som i Siam er Sorgens Farve. Kongen tog nogle af de opstillede Legetsøier ned, for at uddele dem til sine Børn, men syntes ellers at være ærgerlig tilmode og gav Befaling til at fængsle samtlige Tilskuere i et af Theatrene, fordi man ikke havde

viist ham den tilbørlige Respect, da han drog der forbi. Han satte sig derpaa ned ved Siden af Munkene og begyndte en Samtale med dem om den rette Maade at foranstalte Oversættelser paa, hvorunder han udbredte sig over de etymologiske Resultater af Sprogslægtstaberne. Han antændte derpaa nogle Lys og overgave dem som en Hyldest til Mændene af det gule Gebandt. Derpaa kastede den Afdødes ældste Datter sig ned paa sine Knæer og stødte nogle Gæster med Gaver hen for sig, indtil hun havde naaet de Munkes Sæde, for hvem de vare bestemte. Det var en ung Pige, hvis klare Teint ikke slet bestod Prøven med de hvide Stoffer, hvori hun var klædt, ved at blotte den ene Arm og en Deel af Overkroppen. For hurtigere at fordele Gaverne blandt Præsterne, kom en Hob smaae Drengte til Hjælp, deels Sønner af Kongen, deels af den Afdøde, hvis Hoveder vare ragede som Følge af Dødsfaldet. Efterat Kongen havde ladet sig overrække nogle Kurve med Lotosblomster og andre med Lotosrø, istemte Præsterne en recitativisk Chorsang, idet deres Ansigter skjultes bag de opløstede Bister.

Bed Siden af Centralbygningen stod en lignende mindre, hvorhen Riget under Opbrændingen skulde henflyttes. Alle Dørene bevogtedes af monstrøse Kæmpeskikkelser, og spvsfoldige Skjærme af Guld- og Sølvtsi stode opplantede i Colonner. I en Deel af Anlægget fandtes kunstige Klipper med Huler og Grotter eller smaae Søer med Huse af Papiermaché ved Bredderne

og Duffer i samme. Soldaterne vare trukne op i deres Uniformer, ligesom ogsaa Orchesterbanderne, men Bægterne i Kongens nærmeste Omgivelse bare Landser, og nogle af de i hvidt Sorgedragt klædte Tjenere havde rigt forzirede Sværd ved Siden.

Paa forskjellige Steder vare Bespiisningshuse opførte, der vare indrettede paa Fyrsters eller Fornemmes Bekostning, og hvor der holdtes aabent Taffel for disses Bekjendtere. I et af disse, hvor vi traadte ind, fandtes ogsaa Borde og Stole efter europæisk Mode. Vi begjærte Thee og Bagværk, men saae meget nærende Middagsspisninger, om hvilke de paa Hug sidende Siamesere havde dannet flere Kredse og lode sig det smage godt.

(Sluttes.)

F. B. Mansa.

Borger-Vennen.

Tre og firesindstyvende Aargang.

Nr. 32.

Løverdagen den 12te August 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

En Liigbegængelse i Bangkok.

(Sluttet.)

Da vi den følgende Dag atter gik hen til Festspladsen, var Urnen allerede bragt hen til Opbrændelses-Taarnet. Vi stode i en Kreds af flere Europæere paa Platformens Trin, hvor Kongens unge Sønner spøjte og legede med os, da en af de vogne Prindsesser, som maatte have forvildet sig i disse Bygningers labyrintiske Irgange, pludselig befandt sig midt iblandt os. Men hun tog en rask Beslutning og sprang med et Raadys Smidighed og Behændighed opad de høie Trapper, den hele Sværm af unge Hærsdamer fulgte deres Beherskerinde, og i et Nu var Alt forsvundet bag en blind Dør. Vor Nærværelse i denne Deel af

Unlæget syntes overhovedet at genere, og vi havde af Uvidenhed sandsynligviis taget Plads i Nærheden af Damernes Gemakker, som de Indsødte af god Leve- maade undgaae at foruleilige.

Kongen lod en Theebakke ombære med Lotteri- blade, d. v. s. sammenklæbde Frugtskaller, som ved at aabnes indeholdt et Papir med den vundne Gjen- stands Nummer. En af mine Gevinster var en med indarbeidede Blomster forziret Beteldaase, en anden en lille Kurv, en tredie et Haandklæde, om jeg husker ret. En Spas, Kongen ynder ved slige Festligheder, be- staer i at kaste Penge ud blandt Folket, for at faae det til at slaaes derom, eller i at uddele til sine Benner Citroner, som indeholde Guld- eller Solv- mønter. Denne Gang var han dog i en mørk Stemning, da samme Morgen hans fjæreste Datter, som altid havde ligget ham meest paa Hjertet, var bleven anfaldet af Cholera. Hun bukkede under alle- rede efter faa Timer, og, endnu førend Høitidelig- hederne ved Liigbegængelsen her vare endte, lode i Paladset Sørgeklager over et nyt Liig.

Da Aftenen nærmede sig, bleve brændende Kjerter og Kugler fordeelte blandt den Afdodes Benner. Kongen steg derpaa op til Platformen, hvorpaa den med brændbare Stoffer fyldte Urne stod, og satte den i Brand, medens Instrumentalmusikken faldt ind. Da Kongen var traadt tilbage, fulgte den hele Skare af Beslægtede og Benner, som den Ene efter den Anden gif forbi Riget og kastede deres brændende Lys paa

Baalet. Flammen luede op mellem Jerngitteret, som omgav Urnen, og en tæt Røg steg iveiret fra Biraken og Sandeltræet, som var sammenhobet over Liget. Denne Antændelse hedder Thavai Phra Phlæng eller Dffring til Ildguden, der ogsaa tilbedes som Phra Fai. Efterat de Beslægtede og fornemste Benner havde opfyldt deres sidste Pligt, blev den afdøde Prinds's hele Huusstand, hans Bestillingsmænd, hans Tjenere og Slaver indladte, alle med tætragede Hoveder og iførte hvide Klæder. Derpaa fulgte et langt Tog af i hvide Dvertøier hyllede Qvinder, ligeledes med ragede Hoveder. Det var den Afdødes Hustruer tilligemed deres Vedsagerinder og Slavinder; og under kun halvt tilbageholdte Sukke med røde taarefyldte Dine trængte de sig rask gjennem Mængden af Tilskuere, for at gaae ind i et bag Katafalken beliggende Rum, hvorfra snart en hjerteskærende Stønnen og Klage trængte frem. Da vi, for at vende hjem, forlode Dpbrændelses-Scenen, saae jeg ved Yderdøren en gammel og svag Kone staae, med raget Hoved og med hvide Klæder, ligesom de øvrige Sørgende. Hun græd bitterligt, et Billede af dybtfølt Jammer, og bedækkede med den ene Haand sit Ansigt, medens hun ved den anden holdt et nydeligt Barn, som med sine klare, smukke Dine halvt smilende saae op til hende, da det i sin Uskyldighed ikke forstod den Smerte, som maaskee for dets Skyld udpressede Taarer af dets ikke langt fra Graven staaende Bedstemoder, fordi hendes sidste og eneste Beskytter var gaaet heden.

En gammel Hotelregning.*)

Zoologen er istand til af en given Knoffel at construere det Dvorige dertil hørende og derefter at bestemme Dyrets Art. Jeg vil skrive en Mand's Livshistorie, om ogsaa Intet mere skulde være tilbage af ham end hans Regninger. Giv mig hans sidste — f. Ex. fra de sidste fem og tyve Aar — og jeg har hans Dagbog.

Jeg læste netop i mine egne, det vil sige i et vist Udsnit deraf: i Hotelregningerne fra mine Reiseaar, og de forte mig, om ogsaa Grindringen ikke indvævede Sit i Billedet, alle Vandringer og Omkøbstelser fra hin Tid tilbage. Behageligt indvirkede de alle, thi de vare jo betalte, men meget forskjelligt saae de ud.

Her en Regning: en Frokost med mange Anretninger, Middags- og Aftensmaaltider med Champagne spille deri en stor Rolle; jeg hører formelig Banknoterne knistre, som skulde udbetales. Gyldne Ungdom, solbestraalede Berden efter overstaaet Examen! Og nu der — hvilken Contrast! en fattig Pilgrims Lærepengge! Graat i Graat vaa en Studiereise Her en anden Pakke af en senere Dato: af, fra mine Hvedebrødsdage! Pariserregningerne ere selvforstaaeligt meget høie, derefter blive Regningerne beskednere, stedse

*) Efter det Tydske.

bestednere. Det synes næsten, som to Personer reiste billigere end en. Der er blandt andet en Note fra et Gjæstgiversted i Schweiz, og dertil knytter sig en Historie, som jeg vil fortælle.

Fem og tyve Aar er det siden. Min Kone og jeg befandt os, som sagt, paa en Reise efter vort Brøllup i Schweiz. Vor Bogn kjørte, fordi det gik steilt opad, meget langsomt, saa at vi foretrak at gaae tilfods til Gjæstgiverstedet, hvori vi vilde overnatte. Medens vi stege opad, indhentede vi en Herre med en lille Dreng, der aabenbart vare Tydskere ligesom vi. Jeg tiltalte den Ældre med et Par ligegyldige Ord, at Astenen var meget smuk, og at Udsigten deroppe vist vilde lønne sig. Den Fremmede svarede imidlertid saa ordknapt og forraadte saa tydeligt sin Utilbøielighed til at fortsætte Samtalen, at vi gik forbi ham. Han kunde omtrent være nogle og tredive Aar gammel og var af en fin Vegembsbygning med næsten qvindelige Ansigtstræk. Saa flygtigt jeg end betragtede ham, saa var dog et lille rødt Mærke under det venstre Øie mig paafaldende ligesom ogsaa en stor Lighed imellem ham og den omtrent sessaarige Dreng. Det var aabenbart Fader og Søn. Den Lille saae meget bleg ud og syntes at være træt, da Faderen havde taget ham paa sine Arme. Vi lode snart Begge bag os, og min Kone fandt det dog underligt, at de gjorde hele Veien tilfods, thi vi havde ikke seet nogen Bogn, som kunde tilhøre dem; hun beklagede den Lille, at han allerede

i saa ung en Alder maatte udholde saadanne Anstrengelser.

Da vi naaede vort Maal, havde vi imidlertid Jungen af dem mere i Hovedet, og efter et meget vel-smagende Aftensmaaltid, hvorved en vis kostelig Forelart — jeg seer den netop nu paa Regningen — spillede en stor Rolle, gif vi begge ud i det Frie og glædede os over Maanen, der steg op over Bjergets Kam. Men da vi derpaa vendte tilbage til Hotellet, for at drikke en Kop Thee, saae vi i Gjaesteværelset den omtalte Dreng sidde bly i et Hjørne. Bordet foran ham var dækket, men den Lille rørte ikke engang ved Brødet, men ventede aabenbar taalmodigt paa sin Faders Komme.

Hans store blaae Dine saae trætte og sorgmodige ud, hans blonde loffede Haar hang uredt ned over Panden, ingen kjærlig Haand havde bekymret sig om ham, og jeg saae Taarer i Dinene paa min Kone, medens hun tilhviskede mig: „Det stakkels Barn har vist ingen Moder.“

Vi bleve siddende ved Theen længere end nødvendigt. Det taalmodige Barn sad endnu bestandigt taust i sin mørke Krog; nu og da kastede han Dinene med et Udtryk af ængstelig Forventning hen mod Døren. En Time gif, og han, som vi holdt for hans Fader, kom endnu ikke.

„Jeg begriber det ikke,“ sagde min Kone i en uvillig Tone; naar Jungen bringer det stakkels Barn Noget at spise, saa vil jeg gjøre det!“

210

Jeg gjorde nogle Invendinger: „Min Skat, vi have ingen Ret dertil. Faderen faaer sig sandsynligviis en lille Luur paa sit Bærelse og vil i ethvert Tilfælde snart komme ned.“

„En Luur, ja tilviis!“ udbrod min Kone ganske ærgerlig, „medens Barnet hungrer! Jeg havde stor Lust til at erkjendige mig om Bærelsets Nummer for at vække Herren.“

I samme Dieblif hørte vi Hjul rulle og lystig Bjældeklang. Diligencen holdt for Døren. Frysende Passagerer — thi man maa ikke forglemme, at vi befandt os 7—8000 Fod over Havspeilet — kom ind i Bærelset og varmede sig ved Thee eller anden Drif efter deres Smag. Hestene bleve imidlertid skiftede, og snart gif det under Bidsteknald og Bjældeklang atter videre — til Italien.

Det blege Barn sad endnu rolig i den mørke Krog. Ofte faldt Hovedet mat ned paa Skulderen, og i nogle Dieblif havde Slummeren omfattet ham. Men stedse vaagnede han snart atter op og saae mod den uvenlige Dør, der, saa ofte den endog aabnede sig, ikke bragte ham Trøst.

Diligencen havde omtrent i tyve Minuter været borte, og min Kones Uro var stegen til det Høieste. Da traadte Bærten og den øverste Opvarter ind i Bærelset, saae paa den lille Dreng, talte derpaa ivrigt og hvissende med hinanden og rystede med Hovederne paa en hemmelighedsfuld Maade. Endelig nærmede Bærten sig vort Bord.

„Jeg beder tusinde Gange om Tilgivelse for mit Spørgsmaal, men veed Herren og Damen maaskee Noget angaaende den lille Herre derhenne?“

„Nei, Intet, uden at vi ved at stige herop indhentede ham og hans Fader.“

„Besyderligt. For nogle Timer siden kom Begge hertil. Faderen tog et Bærelse og bestilte Aftensmad. Han talte om, at hans Pasgods vilde indtræffe med Diligencen. Men det var ikke Tilfældet, Kondukteuren vidste ikke af noget Pasgods, som her skulde aflæsses.“

(Sluttes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Bogholder S. J. Hartmann.

Borger-Vennen.

Tre og firefindstyvende Aargang.

Nr. 33.

Løverdagen den 19de August 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

En gammel Hotelregning.

(Sluttet.)

„Maaskee er det en Misforstaaelse,“ indvendte jeg.

„Umuligt. Kontrolen er meget samvittighedsfuld.

Og hvor er Herren bleven af?“

„Er han da ikke paa sit Værelse?“

„Nei! Herren gif strax bort, efterat han havde bestilt Aftensmaden.“

Min Kone saae paa det forladte Barn. Det syntes at ane, at vi talte om det. Hun kunde ikke længere holde sig, men stod op og begav sig hen til den Lille. Han syntes i Begyndelsen sky, men hendes gode, kjærlige Ansigt beroligede ham.

„Du venter paa din Fader?“ spurgte jeg, idet jeg

tog Blads ved Siden af ham. Han mumlede „Ja“, og man saae en stum Kamp i hans Ansigtstræk, for ikke at bryde ud i Graad.

„Du er vel meget træt og sulten?“ spurgte min Kone og strøg hans Haar. „Veed Du ikke, hvor Din Fader er gaaet hen?“

„Nei, han har kun sagt, at han snart vilde være tilbage, og at vi da skulde have Noget at spise.“

Min Kone og Bærten søgte nu at formaae Drengen til at begynde Maaltidet, hans Fader maatte have gjort en Omvei eller paa anden Maade forsinket sig. Men forgjeves — ingen Bøn, intet Kjærtegn hjælp; han blev fast: „Jeg takker, jeg maa vente paa Fader.“ Min Kone frygtede tilsidst for at gjøre ham endnu ængsteligere, og forlod ham og satte sig atter hos mig; men hun stod paa, at vi bleve i Bærelset. Nedstemte bladede vi i Fremmedbogen.

Næsten endnu en Time var forløben. I den mørke Krog var der ikke længere stille. Den lille Helts Mod syntes borte; han sukede, som om hans Hjerte skulde briste. Da ilede min gode Kone atter hen til ham og sluttede ham i sine Arme.

„O Fader! Fader!“ raabte han i sin Sjeleangst, „hvor kan Du saa længe lade mig ene! O Fader, kom, kom!“

Gjennem hans Beeklager fornam jeg en Tummel ude i Forstuen, Kommendes Skridt og forskjellige Stemmer, som talede i Munden paa hinanden. Kort derefter lod Bærten sig see i Bærelset med et forfærdet

Ansigt og vinkede ad mig. Jeg begav mig strax ud og fandt Gaardsrummet fuldt af Folk.

Nogle Bønder vare nylig komne med det lem-læstede Liig af en Mand, som de havde fundet en Fjerdingvei borte ved Foden af en steil Klippeftraaning. Man drog Dækket fra den Døde, der laa paa Jorden i Gaarden, og strax gjenkjendte jeg den Fremmede, Barnets Fader. En kold Gysen betog mig, da pludseligt et lydeligt Skrig traf mit Øre.

I Døren rev Drengen sig løs fra min Kones Arm, som søgte at holde ham tilbage.

„Hvor er Fader? Jeg veed, han er her!“ Og idet han pludseligt holdt op med at græde, kastede han Dinene vildt omkring sig.

„Hvorfor siger I mig ikke, hvor Fader er? Di hvo ligger der paa Jorden?“ og førend man kunde forhindre det, styrtede Barnet sig over Liget og lagde sine Kinder paa de kolde, blege Læber, som ikke mere skulde kysse ham, ikke mere skulde tilhviſke ham et kjærligt Ord.

Omme Hænder løstede ham op og bragte ham til det Bærelse, som den Døde havde bestilt, for der at bringe ham til Ro. Han var pludseligt bleven ganske stille, græd ikke mere og talte ikke et Ord. Vi bleve hele Natten ved hans Seng og ligeledes den følgende Dag. En hidſig Feber havde angrebet Barnet. Lægen fra Dalen blev kaldet. Han gav intet Haab.

Inden den næste Morgenrøde kysſede Gletschernes Top, var det lille Hjerte brustet.

Snart derpaa — saavidt jeg erindrer i Mailand — læste jeg i en tydsk Tidende Stikbrevet efter en Mand med et rødt Mærke under det venstre Die; og efter min Tilbagekomst til Hjemmet erfarede jeg hele Historien. Ulykkelige Speculationer havde bragt en hidtil pletfri Mand i Armene paa Ddelæggelse og Forbrydelse. I Fristelsens Stund begik han et Falskneri. Det opdagedes, og han maatte flygte med sit moderløse Barn. Om han nu i et Anfald af Fortvivlelse selv havde styrtet sig ned fra Skranten, eller om han har gjort et tilfældigt Feiltrin — hvo kan eller vil afgjøre det. Fader og Søn bleve jordede i een og samme Grav paa den nærmeste Bjerglandsbyes Kirkegaard, vi satte et simpelt Kors derpaa, og min Kone smykkede det, førend vi reiste, med en Immortellekrands.

Et Kunststykke.*)

Francisco Continho var Sønnen af en meget riig Facendero eller Kaffeplanter i det Indre, som dog aldeles ikke kunde gjøre sig fortrolig med det afsluttede Liv herude og endelig sendtes af sine Forældre til en

*) Brasiliansk Skitse af Fr. Gerstäcker.

Onkel i Hovedstaden, for der at faae nogen Opdragelse. Herude var der slet ikke mere nogen Udkomme med ham.

Hans Onkel i Rio skulde imidlertid ikke opleve megen Glæde af ham; han var vel et smukt ungt Menneske og et pvvakt Hoved, men ikke til at formaa til at bestille Noget, men saa meget desto samvittighedsfuldere ved alle gale Streger, som udførtes i Rio, og saa drifligt og aabenlyst hengav han sig til sine slette Tilbøieligheder, at alle anstændige Familier snart forbøde ham Udgang til sig, eller undvege ham saa meget som muligt, og at Mødre ikke mindre omhyggeligt vogtede deres Døttre for ham, end den gamle Høne sine Kyllinger for den i Luften kredsende Høg.

Onkelen i Rio, en af Hovedstadens rigeste Kjobmænd, corresponderede endelig med sin Broder om den uforbederlige Neveu, og det blev besluttet at stille den vanartede og næsten forvildede unge Mand i et Par Aar under den strenge Opsigt af en tredie Broder i Lissabon, General Continho.

Francisco Continho indskibede sig virkelig paa den hver Maaned til Lissabon afgaaende franske Dampers, og Hovedstaden traf formelig friere sit Veir, da den unge Fredesforstyrret først svømmede ude paa det aabne Hav og lode Mile paa Mile imellem sig og Rio de Janeiro.

Der hengik nu tre hele Aar, og man havde næsten forglemt det vilde og uordenlige Menneske, —

eller dog i det mindste ventet aldrig at see ham mere i Brasilien.

Da udbredtes pludseligt det Rygte i Staden: Francisco Continho er vendt hjem med det sidste Dampskib! Paa Passageerlisten stod virkelig ogsaa hans fulde Navn; man kunde altsaa ikke mere tvivle derom. Naturligviis levede han atter saa noie op i Brasilianernes Sukommelse, som han havde været, da han tog Afsted, og man kan tænke sig, at Glæden over hans Tilbagekomst ikke var særdeles stor.

Vel hed det snart derpaa i Staden — maaskee udbredt af Familien selv — at Francisco var bleven et ganske andet Menneske og havde fra Grunden af forbedret sig — men man troede det dog ikke rigtigt, thi Aarene vare forløbne saa hurtigt, og Folkene ansaae en fuldstændig Forbedring hos et saa fordærvet ungt Menneske overhovedet som umulig.

Jøvrigt saae man i Begyndelsen Lidet til ham, og i de første Uger holdt han sig meest hjemme. I det høieste gjorde han sig et Spadsereridt i Stadens vidunderligt skønne Omegn paa en pragtfuld Hest, som han havde medbragt fra Europa. Men dette Liv maa vel i Længden have forekommet ham altfor eensformigt, og han begyndte lidt efter lidt at aflægge Besøg, for atter at knytte gamle Forbindelser. Bistnok skulde han derved snart nok gjøre den Erfaring, at man her endnu ikke havde forglemt hans tidligere Bandel, og at man desaaarsag ikke havde nogen Tillid til, at han saa snart og saa afgjort havde rystet den af

sig. Hos de fleste af Familierne fandt han aldrig Damerne hjemme, som han spurgte efter. De vare gaaede ud, eller i Kirke, eller paa Landet, eller oppe i San Pedro, kort overalt, kun netop ikke der, hvor han vilde have dem, og dette gjentog sig saa ofte, at han tilsidst blev ærgerlig derover og skrev reent ud til sin Fader, at Rio de Janeiro ikke var andet end en stor Landsby, og at han slet ikke tænkte paa længere at tilbringe sit Liv her. Han vilde reise tilbage til Lissabon eller Paris; for ham maatte Brasilien gjerne gaae Bopper i Bold.

Hans Forældre, som ikke ønskede paany at miste Sønnen, gjorde deres Bedste for at overtale ham, og han lod sig da ogsaa virkelig bevæge til endnu en Stund at see Tingene an og at fornye sine Forsøg paa atter at faae Fodfæste i Selskabet, men han havde desværre ingen bedre Lykke end tidligere, thi altfor snart fortalte man rundt om i Staden, at han paany begyndte sit gamle Liv — om ogsaa noget mere hemmeligt; om en Forbedring kunde der altsaa ikke være Tale. Dørene bleve lukkede for ham, og han erklærede nu sin Tante ganske bestemt, at han ikke længere vilde forblive i Hovedstaden.

Imidlertid kunde Onkelen, indstændigt opfordret dertil af Broderen, endnu stedse ikke vænne sig til den Tanke, atter at lade ham gaae fra sig, og besluttede sig derfor til at forsøge et „sidste Middel“, for at udsonne Francisco med Selskabet i Rio de Janeiro og at vise det, at han, skjøndt han maaskee i sin Ungdom

havde været en Deel forvildet, dog nu var bleven en dygtig Mand og vel fortjente atter at blive optagen i Selskabskredsene.

Han foranstaltede i sit smukke Huus, som umiddelbart i Stadens Nærhed overskuede den hele herlige By, et storartet Bal, hvortil de første Familier i Staden vare indbudte, og som de naturlignvis hverken kunde eller vilde affige. Der traf de ogsaa i Virkeligheden Nios hele Elite sammen, og hvad der af Glands og næsten seeagtigt Pragt, begunstiget af dette Klima, kunde opbydes, var i Gjerningen skeet.

(Sluttes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Bærtshuusholder A. Lund.

Cigarfabrikant S. Gleditsch.

Arbejdsmand C. Petersen.

Borger-Dennen.

Tre og firefindstyvende Aargang.

Nr. 34.

Lørdagen den 26de August 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulk.

Et Kunststykke.

(Fortsat).

Francisko var derved Elskværdigheden selv og syntes ganske at have glemt de tidligere, i saa stor Mængde modtagne Tilbageviisninger, men — det er den gamle Historie: giv en Hund et slemt Navn og Alverden løber bagefter den med Knipler, og Francisko var, trods sin Rigdom, hvad der vil sige meget, nu engang paa en Maade lyst i Band af de unge Damer. Om maaskee ogsaa Enkelte gjerne vilde have nærmet sig ham, holdt dog Frygten for de Andre dem tilbage, thi de vidste, hvor meget Alles Dine vogtede derpaa, og det blev desaaarsag stedse ved et tilbageholdent Forsøg.

Man turde naturligviis ikke være uartig mod Husets Neveu, men man flyede ham dog, hvor man kun nogenlunde kunde det, og lige saa naturligt mærkede den allerede mistroiske Francisko dette snart og drog sig endelig selv, mørk og hevnsnyfende, tilbage i en Binduesfordybning. Men han blev ikke der længe, men skred hen til Udgangen af Salen, hvor hans Onkel traf ham og bekymret tiltalte ham, fordi han troede, at Francisko vilde forlade Selskabet, og da var Bruddet blevet uheldbredeligt.

„Vær ikke bange, Onkel,“ sagde denne smilende, „hvorfor ogsaa? Jeg morer mig fortræffeligt, men jeg frygter for, at mange af de ærede Heriskaber, i det mindste alle de, som ikke deeltage i Dandsen, kjede sig, og jeg vilde dog gjerne ogsaa bidrage Noget til deres Underholdning; man troer ellers sandsfærdigt, at jeg til ingen Nytte i tre Aar havde bevæget mig paa Continentet.“

„Men hvad vil Du gjøre?“

„Lad mig om det,“ svarede Francisko leende, „jeg har en lille Overraskelse for Alle og giver Dig mit Ord for, at hele Staden, for hvilken jeg hidtil saa godt som slet ikke har eksisteret, imorgen ikke skal tale om Andet end om min ubetydelige Person. Men jeg behøver dertil nogle Forberedelser.“

Dermed gled han Onkelen ud af Hænderne.

Dandsen vedblev imidlertid; de unge Damer hviskede og spurgte hinanden fnisende, hvor dog den unge Continho saa pludseligt var bleven af? De frygtede

ham, men det vilde desuagtet have været dem fjærere, om han var bleven tilstede — en saa underlig Ting er et Pige-hjerte.

Læt til Salen grændsede et lille Kabinet, som ved et svært Silkeforhæng var adskilt derfra, og hvor Buffettet ved mindre Selskaber i Almindelighed var opstillet. Men idag var Pladsen ikke tilstrækkelig, og man havde derfor ladet det staae tomt, for senere der at anbringe nogle Spilleborde for ældre Herrer.

Der var Francisko, uden at bemærkes af Nogen, ivrigt beskæftiget med ved Hjælp af nogle Negre at anbringe et stort Bord og allehaande vidunderlige Apparater, som han havde medbragt fra Lisabon, men som han indtil denne Dag endnu ikke engang havde udpakket.

Forberedelserne varede imidlertid ikke uforholdsmæssigt længe, og netop var atter en af de der meget yndede Dandse, en Slags Fandango, tilende, da pludseligt et enkelt, paa en chinesisk Tam-Tam eller Gong-Gong udført Slag skraldede som et Kanon-skud igjennem Salen, medens i samme Dieblik det grønne Forhæng veg fra hinanden til begge Sider.

Damerne fore vel sammen af Skræk i det første Dieblik og rykkede en Smule tilbage fra den pludseligt aabnede Hæmmelighed, men ikke længe, thi i et Nu gjenkjendte de Francisko Continho, som i en spraglet, phantastisk Dragt stod som en virkelig Gøgler paa et med et stort hvidt Stykke Løi bedækket Fodstykke og midt i et Straalehav af antændte Lys var omgiven af

flere Borde, hvorpaa en Mængde skinnende, mærkværdigt formede Kar stode.

Nu vilde Alle see, hvad der foregik; Herrerne maatte naturligt give Damerne Plads, og nogle Minuter senere saae man Francisco — saa meget og paafaldende Senhoritaerne fra Rio indtil da havde skjet ham — omkredset af en Skare unge, blomstrende Piger, som syntes yderst spændte paa, hvad han vel vilde tage sig for.

Endelig lagde den første Storm sig, og Francisco begyndte med sin fuldtonende, melodiske Stemme:

„Mine ærede Herkaber, naar jeg i Aften tillader mig at vise Dem nogle usædvanlige Kunststykker fra den gamle Verden, saa seer dette tildeels for at more Dem, men tildeels ogsaa for at overbevise Dem om, at jeg dog ikke saa ganske unyttigt har bortodset min Tid i Europa, som man hist og her synes at troe.“

„Troer De paa Trylleri, mine smukke Damer? — Jeg vil forsøge at fremvise nogle Ting for Dem, som stærkt synes at grændse til Trolddom, og anmoder Dem venstabeligst om kun skarpt at see mig paa Fingrene. Som De seer, har jeg strøget mine Ærmer op og kan altsaa umuligt skjule Noget deri, — pas nu paa, jeg beder; Spillet begynder.“

Paa et Tegn af ham begyndte de allerede derpaa forberedede Musici at spille en lystig Bals. Imidlertid traf han nogle Forberedelser, idet han tog flere Kar frem og satte paa de for dem bestemte Steder. Derpaa kom de forskjellige, hos os allerede bekjendte

Kunststykker: at lave Punsch af Bomuld, den lille Fugl, Duer, Penges Forsvinden, Aabningen af Ringe og mangfoldige andre, men som da i Rio de Janeiro for største Delen endnu vare ubekjendte. Han selv udførte disse forskjellige Stykker med en virkelig beundringsværdig Behændighed — dertil havde han et afgjort Talent, og de brasilianske Damer vare i Gjerningen henrykkede.

Men Francisko smilede kun, naar atter et stormende Bisald brød løs, og gif fordringsløs over til et nyt overraskende og næsten gaadesuldt Kunststykke, indtil han endelig sagde:

„Men mine ærede Herffaber, Tiden løber; jeg seer, at der allerede gives Tegn til at anrette Aftensmaaltidet, og jeg ønskede under ingen Betingelser at fjede Dem. Saa beder jeg Dem endnu at maatte forevise Dem mit sidste og vanskeligste Experiment, og dermed ville vi slutte for i Aften. Lør jeg anmode Dem om, mine Damer, at betroe mig for et Dieblif nogle af Deres Smykker. — Sip! kom her!“ og idet han vinkede, bragte en af Huusflaverne, en bredskuldret Neger, en stor Messingmorter og satte den hen foran ham.

„Saa, Senhoritas,“ sagde Francisko da med et venligt Smil, idet han traadte ned og gif omkring med en lille Kurv i Haanden til Tilskuerne, „jeg beder Dem især om nogle Uhre — men Dameuhre. De maae ikke være for store — meget vel, mine Damer — ah, det er et prægtigt lille Chronometer — meget

smukt — kun ikke for meget, mine Damer, jeg beder — jeg har jo, troer jeg, hele Selskabets Uhre — ogsaa nogle Colliers og Kjeder ønsker jeg at have — saaledes — meget vel — meget vel. De begaver mig rigeligt.

Han havde i utrolig kort Tid fyldt hele Kurven med de værdifuldeste Smykker, thi netop i Rio drives der en uhyre Lugus med saadanne Ting. Ligesom han vilde stige op, bød endnu en lille, allerkjæreste ung Dame paa neppe tretten Aar med et venligt Smil ham sit Uhr. Francisko tog det, betragtede den unge Pige og derpaa sin Kurb og sagde, idet han gav Uhret tilbage:

„Jeg maa beklage, min kjære Frøken, ikke at kunne modtage det, thi for denne Gang frygter jeg for at være altfor rigeligt forsynet, saa at jeg vel endnu maa lade Noget blive tilbage. Næste Gang henvender jeg min Bøn først til Dem.“

Han steg atter op paa sit noget ophøiede Stade, og medens Alles Blikke vare fæstede paa ham, lagde han samtlige modtagne Gjenstande med den yderste Forsigtighed Stykke for Stykke ned i Morteren.

Alle vare nu spændte paa, hvad han vilde foretage dermed, og det syntes tillige næsten umuligt, at en Skuffelse kunde finde Sted, thi Morteren stod umiddelbart foran Tilskuerne, og man kunde tydeligt see, hvorledes han med to Fingre fattede enhver Gjenstand og lagde den ned. Til Overflod løftede han endnu, da han var færdig dermed, Morteren i Beiret

for at vise, at han ikke havde skjult et eneste Stykke bagved.

„Saa,“ sagde han nu, idet han tog den tunge Støder, som Negeren ligeledes bragte ham, „nu, mine ærede Herstaber, beder jeg Dem at passe meget nøie paa, thi nu kommer det afgjørende Dieblif!“ Og med det samme stødte han Morterstøderen uden Barmhjerlighed ned paa det kostbare Indhold, saa at man tydelig kunde høre Uhrglassene og de svagere Gjenstande klirre i det svære Kar.

Et Par Damer udstødte et sagte Skrig, thi Alt var gjort saa naturligt, at de allerede bleve bekymrede for deres Eiendom; men medens Francisko ufortrødent fortsatte sit Arbeide med Morteren, smilede han og sagde:

„Frygter ikke, mine Damer, alle disse nu ødelagte Gjenstande ville paa mit Trylleord atter ligge uforstyrrede for Deres Dine; — det er jo netop min Kunst; giver nu kun Agt!“

Vel i fem Minuter stødte han saaledes med al Magt i Morteren; endelig kastede han Støderen fra sig, rettede sig op og trak Beiret dybt.

„Saa, mine Damer,“ sagde han derpaa, idet han tog Morteren for at vende den om, „jeg haaber, at jeg dog denne Aften har beredet Dem en lille Fornøielse, og det var ikke mere end min Skyldighed, thi efter at jeg er vendt tilbage fra Udlandet, har jeg jo faaet en saa hjærlig og venstabelig Modtagelse af Dem alle. Derfor passer nu paa. — Derhos vendte

han det svære Kar om og rystede Indholdet, en Blanding af glindsende Gjenstande, hvis Form ikke mere var at kjende, ud paa et hvidt Stykke Løi foran sig.

Alle trængte sig nærmere, og et tydeligt, forstrækket „Åh“ undslap mange af de Skjønnes Læber, da de saae denne frygtelige Odelæggelse. Men Francisko smilede endnu bestandig, i Bevidstheden om sin Kunst.

(Sluttes.)

F. B. Mansa.

Borger-Vennen.

Tre og feresindstyvende Aargang.

Nr. 35.

Løverdagen den 2den September 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schult.

Et Kunststykke.

(Sluttet.)

„Forstrækkes ikke,” Senhoritas — „nu kommer Trylleordet, jeg beder, hester nu Deres Dine først paa Massen der, thi medens jeg udtaler det, skeer Forvandlingen for Deres Dine.“

Fra det ene Bord tog han nu en lille Stav, fattede den i sin høire Haand og reisende sig op til sin fulde Høide blev han staaende vel et halvt Minut i denne Stilling, medens Musikken paa et Tegn af ham atter faldt lystigt ind.

Paa engang hævede han langsomt den venstre Haand op mod sin Bænde; — med et stivt Blik mønstrede han Forsamlingen.

„Hellige Jomfru!“ udbrod han: „jeg har for-
glemmt Ordet!“ og som affindig styrtede hen mod
Baggrunden og forsvandt bag et Forhæng, der skjulte
en Tapetdør.

Tilskuerne bleve endnu længe ubevægelige i en
næsten pinlig Spænding; det var i ethvert Fald en
Spøg af ham — en ny Overraskelse, som nu fulgte
Slag i Slag. Musikken fortsattes imidlertid lystigt.

„Det er en ny Slethed af Continbo,“ skreg ynke-
ligt en gammel Dame, som søgte at trænge sig frem,
„han har knust mit prægtige Ubr i en Morter.“

Mange havde allerede frygtet dette, men Ingen
vovede at give Tanken Ord af Skræk for siden at
blive udleet, men nu var den stivkrampeligende Fø-
lelse exploderet, og med stive Blikke styrtede de Nær-
meste hen til de sammenhobede Ruiner af sønderbrudte
Diamanter, Glasstumper, Uhre, boiede og sønderstødte
Guldsmykker.

Den Storm, der nu brød løs — og det kostede i
Forveien megen Nøie endelig at bringe den støiende
Musik til Taushed — var ubeskrivelig, og de yngre
Herrer styrtede ud til forskjellige Sider, for at finde
Misgjerningsmanden; — men hvor var Francisco?

Husets Tjenere, der skarpt forhørtes, udsagde, at
han allerede tidligt om Morgenen havde ladet sin Kof-
fert bringe ombord i et lille Fartoi, som laa færdigt
til at afgaae ved Mundingen af Havnen og muligen
kun havde ventet paa ham. Men et Brev, der fandtes
i hans Kammer, og som han allerede havde skrevet om

Eftermiddagen, efterlod ingen Tvivl om, at han med fuld Hensigt havde udført denne Streg.

Alt, hvad man kunde erfare, var, at Skonnerten, som i Dagbrækningen havde forladt Reden, var bestemt til New-York, og saaledes havde Francisko Continho hævnnet sig paa Rio's Skjønne, der havde behandlet ham med Ringeagt.

En Skøiteløbers Eventyr i Norge og i Dresfund.*)

Er det allerede behageligt at kunne løbe paa Skøiter paa et lille Stykke Vand, naar Isen er god og nogle Benner dele Fornøielsen med os, saa forhoies den dog, naar den nydes f. Ex. paa en norsk Fjord eller paa en af de store Indsøer, hvorpaa Norge er saa riig. Man behøver ikke bestandigt at vende om, eller stedse at bevæge sig frem paa den selvsamme Grund, som en i Buur indespærret Bjørn, man behøver ikke at frygte for at blive løbet omfuld af en Mennekehob og at slaae sit Hoved fordærvet ved et

*) Chambers Journal. Fortællingen synes at være forfattet af en engelsk Student.

ubehændigt Stød af en Anden, og behøver ei heller at frygte for, at Isen skal gaae i Stykker.

Jeg tog altsaa Deel i et Skøiteløberparti, der bestod af sex eller syv norske Studenter. Vi havde til Hensigt at gaae ned ad Fjorden til en omtrent 5 norske Mile fra Christiania liggende By og derpaa ved Maanesskinnet paa Isen at vende tilbage. En henrivende Plan, istand til at bringe mangen Begynder's Mund til at løbe i Vand, da en Saadans Udflugter paa Skøiter som oftest af Nødvendighed ere indskrænkede til en lille Søes eller Parks Bredder eller maaskee til en lang og smal Kanal.

Det var en allerkjæreste Morgen, da vi brøde op. Himmelen var stærk azurblaa og kom i denne Farves Intensitet og Klarhed fuldkommen ved Siden af et sydligere Klimas, og med Isen kunde selv det meest fræsne Medlem af en Skøiteløber-Forening være tilfreds; dertil kom, at vor Farts Behagelighed ydermere forhøiedes ved Bevidstheden om, at Isen ikke var mindre en tre Fod tyk, og at der intetsteds gaves farlige Revner. Føier jeg hertil, at Fjorden i det mindste var en halv Mil bred, at den blev bredere, jo længere vi lode Staden bag os, og at vi, naar vi vilde, kunde gaae lige til det aabne Hav — en Afstand af næsten 20 Mile — saa vil man let erkjende, at det ikke manglede os paa Plads til fuldstændigt at udfolde vore Kræfter. Vi gjorde naturligviis ingen phantastiske Kunststykker, thi vi havde en lang Fart for os og maatte derfor holde til Maade med vor Kraft.

Hurtigt ilede vi fremad, hvortil en svag Brise fra Nord ydede os sin venlige Hjælp; hist og her gjorde vi Holdt, for at veyle nogle Ord med en eller anden Fisker, og camperede en Tidlang paa Isen under et paa Bæle udspændt Stykke Seildug. Fiskene syntes at være hungrige, hvad vi sluttede af den Mængde Hvidlinger og smaae Torst, som nogle af Fiskerne havde i deres Kurve. Bludseligt foer en „Jisbaad“ med et Iltogs Hurtighed os forbi. Jeg havde aldrig tilforn seet en saadan, og da ogsaa mange af vore Læsere uden Tvivl ingensinde have hørt Noget om slige Baade, saa vil jeg i al Korthed skildre den, som kom os forbi. Den var ganske bygget som en Sneeplog, d. v. s. den havde en trekantet Form og løb paa Skoiter. Den bar et stort firkantet Seil, en saakaldt Bredsof, som kunde inddrages, naar man lod Louget, som holdt det fast, falde. Dette er ogsaa i Gjerningen den eneste Maade, hvorpaa man kan bringe disse Baade til at standse, og derfor en Fart paa disse hyppigt farlig og dødbringende; thi skulde man uforvarende komme nær Isens Dphør, og Binden blæser skarpt, saa er den eneste Udfigt til Redning den, at man springer ud paa Isen og hellere udsætter sig for et Stød paa Hovedet eller en farlig Beskadigelse, end at slynges ud i det aabne Vand.

Efter en behagelig Fart paa tre eller fire Timer kom vi omtrent Kl. 1 skrupsultne til vort Bestemmelsessted. Hvor fortræffeligt smagte den varme Kaffe — hvor pikant var den røgede Lax, hvor velsmagende

Cigarren og hvor oplivende en Snaps Cognak! Saaledes forløb Tiden hurtigt, og med en modstræbende Følelse forlode vi Stationens varme Kammer, for atter at vove os ud paa den aabne Fjord. Vi tiltraadte derfor vor Hjemvei maaskee ikke ganske saa oprømte som vor Affart om Morgenens, thi Solen var sin Nedgang nær; Binden blæste os i Ansigtet, og vi vare noget stive. Desuagtet skrede vi glade frem i „halv Fart“, men bleve, da vi omtrent havde tilbagelagt den halve Bei, ubehageligt overraskede ved at bemærke, at en tyk Taage lidt efter lidt og ligesom lønligt sneg sig hen over Isen. Den kom stedse nærmere og nærmere, indtil vi tilsidst vare indhyllede i en uigjennemtrængelig Dunstkræds. Nu for første Gang opstod Tanken hos os, at vi befandt os i en slem Stilling. Hvilken Retning skulde vi slaae ind? Ingen Stjerne var mere at see paa Himmelen, hvorefter vi kunde have styret vor Bei; det hele Firmament var lukket for vort Blik. Hvad var der at gjøre? Klogest havde vi handlet, om vi vare vendte tilbage til Byen, for at tilbringe Natten der; men denne Tanke behagede os ikke, og vi besluttede at trodse vor Ulykkesstjerne.

Behøver jeg at sige, at vi snart vare lige saa vildfarende som en Jæger i en sporløs Prairi eller i en grændseløs Skov? Og dog kunde Noget tjene os som Fører — Binden; deraf at vi beholdt den paa en vis Side af vort Ansigt, troede vi tilforladeligt, at vi, hvis den ikke havde vendt sig siden i Morges,

vare forblevne i den rigtige Retning. Men hvorfor havde vi intet Kompas med os? Af hvorfor havde vi det ikke?

„Holder Eder tæt sammen,“ raabte vor Fører, da vi glæde hen den Ene efter den Anden, „og tænk paa Hullerne i Isen!“

Dette var endnu en Fare; thi de Abninger, som Fiskerne om Morgenens havde gjort, kunde endnu ikke være stærke nok til allerede henimod Natten at bære en Mand's Bægt. Endskjøndt de vel ikke vare saa store, at man kunde falde igjennem dem, saa kunde dog let et Beenbrud være Folgen af, at man uforvarende kom ned i en af dem. Imidlertid blev Taa-gen stedsse tættere, saa at vi tilsidst saae os nødsagede til at holde hverandre i Frakkesjoderne, omtrent saaledes som et Parti, der bestiger Montblanc, pleier at gjøre det. Allerede havde vi tilbragt fem Timer paa Isen, og maatte nu, hvis vi havde slaaet den rette Bei ind, have været hjemme. Men vi kunde ikke bemærke noget Tegn af Mennekkeliv i Nærheden, vi hørte ingen Lyd, skjøndt vi ofte gjorde Holdt og spidsede vore Drer, for at opfange en eller anden Fiskers eller et andet Mennekkes Stemme, der maaskee i den sene Stund vendte tilbage fra sit Dagværk. Vi hørte Intet — dødlignende, skjæbnsvanger Stilhed herskede rundtomkring.

„Vi ere vildfarende,“ sagde vor Fører; „kun Gud veed, hvor vi ere.“

Nu, at være paa Bildspor paa en aaben Fjord,

ved en Thermometerstand af 20° under Nul og under Paavirkningen af en skarp Nordenvind og derhos Følelsen af hiin lidt efter lidt sig udviklende Sovninghed, som, naar man giver efter, gaaer over i en Dødssovn — en saadan Stilling er i Sandhed ingenlunde behagelig. I Bevægelse maatte vi blive, ligegyldigt i hvilken Retning. Hvile vilde have været livsfarlig, og saa løbe vi fremad i det Haab, at vi endnu stedse fandt os paa den rette Bei. Pludseligt hørte vi Larmen af et fjernt Bandsfald; vi gjorde Holdt og raadsløge.

(Sluttes.)

J. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Skrædder P. J. Hansen.

Pensionist i Søetaten D. Larsen.

Borger-Vennen.

Tre og firefindstyvende Aargang.

Nr. 36.

Løverdagen den 9de September 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schults.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger herom modtages fra 15de til 30te September forstkommende, hver Søgnedag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde 25, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid og imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratifikation eller Pension.

Schemaet bliver at udfylde efter de forffjellige Rubrikfers Indhold, at attestere af troværdige Mænd og at bilægge med Bedkommendes Lovbog, samt iøvrigt at afgives med Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovens § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør ansees som en Gave for een Gang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovens § 4 har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at Schemaerne maae udfyldes med den største Nøiagtighed, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maae være forsynede med nye Attester, da Gjenparter af ældre, navnlig af Løgeattester, ikke kunne antages. — Mangel heraf, eller urigtige Angivelser, ville have Tilfidesættelse af Ansøgerne tilfølge.

Med Hensyn til Laan bemærkes, at Hensigten med disse, ifølge Lovens § 1 a, fornemmelig er, at forskaffe Næringsdrivende, hvad de maatte behøve for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at kongelige Embedsmænd og Andre, ikke til Næringsstanden hørende Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra slige Laan, men dog skulle staae tilbage

for lige trængende og værdige Medlemmer af Nærings-
standen.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 5te September 1871.

B. Petersen. C. N. Laurrup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

En Skøiteløbers Eventyr i Norge og i Dresfund.

(Sluttet.)

„Holdt! Jeg har det,“ sagde vor Fører; „det er...
fødsen, som vi høre, og dette er altsaa vigen.
Tilbage, tilbage, for Guds Skyld!“ thi han vidste, at
dette var det farligste Sted, hvorpaa man kan befinde
sig — det var i Gjerningen den frogne Overflade af
....elven, paa hvilken vi stode, hvis Strøm er saa
hurtig og rivende, at Isen der altid bliver usikker.
Frygten gav vore Fødder Binger, og vi standsede ikke,
førend Varmen af det nedstyrtende Vand fuldstændigt
var forsvunden fra vore Dren.

Et Gode havde imidlertid dette Mellemspil; det

satte os, som vi troede, i Stand til at finde Veien til Byen. Desværre var dette Haab dog ugrundet; thi efterat vi havde fortsat vort Løb endnu et Par Mile længere frem, kunde vi endnu ikke bemærke noget Tegns paa vort Hjem. Vor Stilling blev betænkelig. Det var allerede over Midnat, og vore befymrede Benner ventede os hjem. Jeg var saa træt og mat, at jeg neppe kunde røre mig. Jeg bad og bønfuldt, at man dog vilde lade mig lægge mig ned paa Isen, om ogsaa kun for et Dieblif. „Nei ikke et Secund!“ raabte vor Fører. „Træk ham op, træk ham op!“ thi jeg havde allerede kastet mig ned paa Isen. En Slurf Brændeviin gav mig nye Kræfter og reddede, som jeg troer, mit Liv.

Pludseligt fik vi gjennem Mørket Die paa et Antal mat brændende Lys. Var det Staden? Nei, thi de bevægede sig. Var det altsaa Lygtemænd? Nei, Gud være lovet, venlige Menneskeskikkelser befandt sig bag dem. Vi vare reddede! Hurra!“ skrege vi. — „Hurra!“ Lysene kom nærmere og nærmere, og efter nogle Minuter stode vi blandt en Skare Folk, som vore Benner i Staden havde bevæget til at ledsage sig, for at gjøre et Forsøg paa at redde de Savnede. Vi befandt os endnu 2 Mile fra Staden, og jeg troer, at, hvis de os opføgende Folk ikke heldigviis havde truffet os, vilde næste Morgen have fundet syv ihjel-frosne Liig paa Isen.

*

*

*

Det andet Eventyr, som jeg havde at bestaae, fandt Sted paa en Skoiteløbertur over Dresund, som adskiller Sverig fra Danmark. Jeg opholdt mig nemlig en Vinter i Kjøbenhavn og morede mig med at fjøre i Slæde og løbe paa Skoiter. Da jeg en Morgen gik langs ad Kysten, erfarede jeg af nogle Fiskere, at midtvejs imellem Staden og den svenske Kyst flere Ulker vare frosne ind i Isen med Fodderne, og til Beviis paa, at de ikke vilde binde mig Noget paa Urmet, viste de mig nogle af disse Fugle, som de havde bragt med sig. Jeg ilede derfor raff tilbage til Staden og samlede i den kortest mulige Tid et heelt Selskab, for at tage denne mærkværdige og usædvanlige Kjendsgjerning i Diesyn; vort Selskab blev saa talrigt, at vi vel ikke kunde have været mindre end hundrede Personer, da vi brøde op fra Kjøbenhavn.

Midtvejs mellem de ligeoverfor hinanden liggende Kyster er der en lille D (Hveen?), og omkring denne vare de stakkels Fugle frosne ind i Isen. Uden Overdrivelse var der flere Hundreder af dem: Ulker, Maager, Uender og Søfugle af alle Slags; de fleste af dem vare døde, men andre havde endnu saa meget Liv tilbage, at de vare i Stand til paa en Medlidenhed vækkende Maade at ryste Hovederne, ligesom de bønfuldt om, at man dog vilde befrie dem fra deres Jiskjæder. Jeg reddede en stakkels Strandmaage og skar den formelig ud af Isen, opvarmede den, saa godt jeg kunde, under min Frakke. Men den tosfede Fugl

fløi kun et kort Stykke bort, plumpede derpaa atter ned paa Isen og er uden Tvivl frosfen ihjel.

Nu var det noget ganske usædvanligt, at denne Deel af Havet var tilfrosfen, og da endnu Ingen af vort store Selskab paa Isen havde besøgt Sverig, og dette skuede saa lokkende og indbydende herover i en Afstand af kun $2\frac{1}{2}$ Meil, saa blev det besluttet at fortsætte vor Fart derhen.

Et stort Røre vakte det, da vi nærmede os Kysten, thi vi vare, som sagt, i Antal mindst hundrede. Ja, jeg troer, at de gode Svenskere i Begyndelsen vel have troet, at vi vare en Afdeling Fjender, der kom paa Skøiter for at angribe Staden Malmö og Fæstning. Puf! Puf! tordnede Kanonerne fra Malmöhuus; men dette betød naturligviis kun en venstabelig Hilsen, thi da vi naaede Kysten, kom Ingen ringere os imøde end Stadens Borgemeister, som opfordrede os Alle som En at komme hjem til sig, hvor i al Hurtighed en extemporeret Banket tilberedtes, og hvor vi i en utrolig kort Tid indtog et fortræffeligt svensk Maaltid, tomte Champagneglas og holdt en Mængde Skaaltaler, hvoraf jeg kun nu og da forstod et Par Ord, som dog fuldstændigt vare tilstrækkelige til at overtøde mig om, at Svenskerne vare muntre Selskabsbrødre, og at de betragtede dette eksempellose Besøg fra Nabolandet Danmark som en meget stor Høflighed.

Biseligt og gjerne modtog de ni Tiendedele af Gæsterne Borgemeisterens gjæstevenskabelige Indbydelse til at tilbringe Natten i Malmö; naturligviis kunde han

ikke selv huse Alle, men hurtigt sørgedes der for Nattequarteer, thi enhver Familiefader i Staden ansaae det for en Ære at modtage to eller tre af de Besøgende; men taabeligt og dumt besluttede den øvrige Tiendedeel, hvortil jeg, Isen som jeg var, ligeledes hørte, endnu samme Nat at vende tilbage til den danske Kyst. Forgjæves gjorde vor Bært Forestillinger derimod; — vi vilde gaae, og vi gif. Og saaledes tiltraadte vi da Hjemturen, under en anden Salve fra Fæstningen, som vi besvarede ved at vinke med vore Lommetørklæder og med Glædeskrig. Vinden var i Begyndelsen sydsøstlig, og vi fandt det derfor lettere at indslaae vor Bei i Retningen mod Helsingør end at gaae directe til Kjøbenhavn. Da vi maaskee havde tilbagelagt de fire Femtedele af vort Løb og kun vare nogle faa Mile fra Helsingør, slog Vinden pludseligt om og blev vestlig. Nu havde vi et haardt Arbeide, thi snart begyndte en regelmæssig Kuling at blæse, en Sneestorm brød løs, og den flygende Sne betog os næsten al Udsigt. Pludseligt hørte vi i vestlig Retning et Skrald, som jeg aldrig vil glemme; Isen brød op. En nordvestlig Vind fører, som jeg maa bemærke, meget Saltvand ind i Drefund, og naar den blæser stærkt, bryder Isen i det smalle Sund rasht op. Nu gjaldt det om at redde Livet. Vi kunde tydeligt føle, hvorledes Isen bevægede sig bølgeformigt under vore Fødder, og i en kun ringe Afstand fra os til Høire saa vi Bolgerne styrte frem over Isen og knuse den i tusinde Stykker.

Vi vare endnu bestandigt en Fjerdingvei fra Landet, og det var et Spørgsmaal, om vi vilde være i Stand til betids nok at naae det. O, aldrig skal jeg forglemme disse Diebliffe — aldrig, hvorledes Isen bølgede op og ned under vore Fødder, aldrig den Frygt, som havde grebet os, at den hvert Diebliff kunde sønderbrydes.

(Sluttes.)

F. B. Mansa.

Borger-Vennen.

Tre og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 37.

Løverdagen den 16de September 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger herom modtages fra 15de til 30te September forstkommende, hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde 25, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid og imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratifikation eller Pension.

Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, at attestere af troværdige Mænd og at bilægge med Bedkommendes Lovbog, samt iøvrigt at afgives med Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovens § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør ansees som en Gave for een Gang, hvorpaa den Sogende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovens § 4 har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt, henledes de Sogendes Opmærksomhed paa, at Schemaerne maae udfyldes med den største Nøiagtighed, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maae være forsynede med nye Attester, da Gjenparter af ældre, navnlig af Lægeattester, ikke kunne antages. — Mangel heraf, eller urigtige Angivelser, ville have Tilfødsættelse af Ansøgerne tilfølg.

Med Hensyn til Laan bemærkes, at Hensigten med disse, ifølge Lovens § 1 a, fornemmelig er, at forskaffe Næringsdrivende, hvad de maatte behøve for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at kongelige Embedsmænd og Andre, ikke til Næringsstanden hørende Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra sliqe Laan, men dog skulle staae tilbage

for lige trængende og værdige Medlemmer af Nærings-
standen.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 5te September 1871.

B. Petersen. C. N. Lantrop. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

En Skøiteløbers Eventyr i Norge og i Dresfund.

(Sluttet.)

For endnu at forøge vore Belymringer, faldt En af os i Besvimelse i det Dieblif, da ethvert Minut var af den yderste Bigtighed. Bum! Bum! tordnede Kanonerne fra Kronborg: et venligt Signal for Enhver, der maatte befinde sig ude paa Isen, om at ile med at naae Land. For os var det som en Lyd, der kaldte os til Døden. Med store Anstren- gelser lykkedes det os at bringe vor Staldbroder paa Benene, og derpaa at flyde ham langsomt henimod Kysten, idet En understøttede ham paa den ene, en Anden paa den anden Side. Fem Minuter senere

vilde vi Alle have været fortabte, thi ligesom vi betraadte Landjorden, bristede Isen med en frygtelig lavineagtig Larm, og Bolgerne styrtede rasende hen over den, som af Brede over, at vi vare undslupne. Vi bragte den arme Fyr ind i et Værtshuus, hvor han en Tidlang laa i en hoist kritisk Tilstand, medens vi saa hurtigt som muligt søgte at naae Staden, for at sætte hans Benner i Kundskab om den sørgelige Begivenhed, men fulde af Glæde og af Taknemmelighed mod Gud over at vi vare undslupne Faren. Tre Dage senere vendte vore Benner i en Dampbaad tilbage fra Malmø, thi de vare naturligviis paa Grund af Isgangen holdte tilbage som Fanger, men følte sig behageligt overraskede, da de atter fandt os sunde og i god Behold.

Middel til at fremskynde aspillet Frugts Modning.*)

En af mine Benner sendte mig forrige Aar en Kasse fuld af Colmarpærer, som vare indpakkede i

*) Monathschrift für Pomologie.

Papiraffald og hver enkelt omgivet med Papir. Transporten varede omtrent otte Dage. Dog bleve Frugterne ikke udpakkede, da jeg ikke var hjemme; først efter andre otte Dage kom de for Dagslyset. Allerede under Udpakningen fandt jeg mange, især de ormsstufne, noget modne af et guulagtigt Udseende, hvad der forundrede mig, fordi Uffenderen havde skrevet: „først at nyde efter Nytaar henimod Paaske.“ Fjorten Dage senere, efterat de havde ligget i et luftigt Frugtkammer, kunde den største Deel nydes og vare fuldkommen modne, og allerede den 12te November maatte jeg fraskille nogle som overmodne; i December vare de alle forbi! Da jeg henimod Fastelavn var kommen til min Ben, fandt jeg til min største Forbauselse, at alle hans Colmarpærer endnu laae grønne og haarde paa Straa; det var saaledes klart, at Indpakning i Papir maatte have bevirket denne hurtige Modenhed. Dette Bink af Erfaringen benyttte vi nu paa den meest udstrakte Maade. Allerede i Juli kunde vi vente Besøg, og da Fersknerne til den Tid endnu ikke kunde være modne, plukkede vi de største af, pakkede dem ind i Papir, hver Frugt for sig, og lagde dem i en Komodeskuffe. I en Tid af ti Dage vare alle fuldkommen modne, bløde og bedre end de, der senere modnedes paa Træet. St. Germainpærene ville vi nu kunne spise fra November til Paaske, idet vi fra 14 til 14 Dage behandle et Antal paa den angivne Maade. Denne Fordeel bliver saa meget større, fordi disse Frugter, naar de engang ere bløde,

alle maae benyttes eller spises paa engang, hvad der ikke altid er fordeelig, da Nydelsen kun varer knap 3 Uger, medens den paa den angivne Maade kan forlænges til 12 eller flere Uger. (Her i Danmark, hvor Fersknerne i Almindelighed i Friland først modnes, naar Frosten begynder at indfinde sig i Slutningen af September og Begyndelsen af October og da tabe deres Belsmag, idet de blive melede, vil det derfor være rettest at afpille Frugten noget forinden og behandle den paa den ovenfor antydede Maade).

Legnebogen.*)

Gives der i hele Naturen nogen livligere, hyggeligere, fredeligere Lyd, end en munter, hjertelig Latter fra en ung, vilter og livsglad Piges uskyldige, rosenrøde Læber? Jeg tvivler høielig derom, og saa begjærlig end vor, derpaa sig forstaaende Tids fine Dre viser sig baade efter Lyd og Ulyd, ligesom den almindeligt feirede Halvgudinde Jenny Linds himmelske Mund ned til de barbariske Kommandoord, som frempresses af Heltebrystet paa Exerceerpladsen, vover

*) En Fortælling af W. v. Braun. Efter det Svenske.

jeg dog at paaftaae, at man, uden at gjøre sig hverken Beføstning eller Besvær, naarsomhelst kan faae mere oplivende og hjertegribende, maaskee rettere hjerteknibende Toner at høre, om man blot har den ustatteerlige Lykke at kunne omgaaes med en lille skjelmst og munter Tryllerinde. Og saa ulykkelig at savne en saa behagelig Omgang er vel Ingen, da, som man veed, vort fjære Fædreland er lige saa rigt paa smukke og muntre Piger, som paa Jern, og skulde med Fordeel, ja uden at blotte sig for meget, kunne udføre af den første Vare, ligesom af den sidste.

En saadan munter og hjertelig Latter, som ovenfor nævnt, hørtes en smuk Sommeraften i Nærheden af den bratte Omdreining af en Vandvei, som slyngede sig udenom en lang, rigt med Løvskov bevoxet Bakke, ved hvis Side en yndig Indsø udbredte sin klare Glade. De smaae Sangfugle, hvoraf Træerne vrimlede, vare ifærd med som de kunde bedst at assynge deres Aftenpsalme, men langt fra at lade sig skræmme af den fremmede Lyd, anstrengede de tverimod endnu mere deres rene Struber til en munter og høitlydende Rapestrid; thi deres lykkelige Instinkt sagde dem, at de unge Bøvner, som nu nærmede sig, vare lige saa glade og lykkelige som de selv, og at de vistnok ikke skulde være tilfands at tilføie dem noget Ondt. Saa Diebliffe derefter skimtedes imellem Bladene paa en tæt ved Veien staaende Hæselbust tvende . . . Krager. Krager? sy! hvad skal vel dette betyde!" — hører jeg ved dette Ord mine elskværdige Læserinder at

udraabe, men naar jeg nu siger, at de Krager, hvorum her er Spørgsmaalet, hverken vare sorte eller graae, hverken havde Næb eller Kløer, men ganske ligefrem vare gjorte af rosenrødt Læst, haaber jeg at vare tilstrækkelig forstaaet. Eller falder man ikke nogle nætte, solskærmende Sommerhovedtøier for Krager? Jeg troer idetmindste, at det forholder sig saaledes. Men vare Kragerne nætte, smukke og rosenfarvede, bleve de dog langt overtrufne af de henrivende Ansigter, som de omsluttede, og som just fremstillede sig for min dydsirede Sangmø, der havde stillet sig i Baggrunden, for at udlure et eller andet Eventyr, hvorum siden en Vise kunde gøres eller en Feuilletonartikel fabrikeres.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Snedker W. Rust.

— W. Dahlbom.

— F. Westphal.

— G. Flygenring.

Borger-Vennen.

Tre og firefindstyvende Aargang.

Nr. 38.

Løverdagen den 23de September 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger herom modtages fra 15de til 30te September forstkommende, hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde 25, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid og imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratifikation eller Pension.

Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikfers Indhold, at attestere af troværdige Mænd og at bilægge med Bedkommendes Lovbog, samt iøvrigt at afgives med Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovens § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør ansees som en Gave for een Gang, hvorpaa den Sogende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovens § 4 har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt, henledes de Sogendes Opmærksomhed paa, at Schemaerne maae udfyldes med den største Nøiagtighed, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maae være forsynede med nye Attester, da Gjenparter af ældre, navnlig af Lægeattester, ikke kunne antages. — Mangel heraf, eller urigtige Angivelser, ville have Tilfidesættelse af Ansøgerne tilfølge.

Med Hensyn til Laan bemærkes, at Hensigten med disse, ifølge Lovens § 1 a, fornemmelig er, at forskaffe Næringsdrivende, hvad de maatte behøve for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at kongelige Embedsmænd og Andre, ikke til Næringsstanden henhørende Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra sige Laan, men dog skulle staae tilbage

for lige trængende og værdige Medlemmer af Nærings-
standen.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
den 5te September 1871.

B. Petersen. C. N. Laurup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Tegnebogen.

(Fortsat).

Omstændeligt og smaaligt at beskrive smukke Fruen-
timmeransigter, med Phantasiens Tommestok at ud-
maale Længden og Bredden af Panden, Næsen, Mun-
den, Dinene, Ørerne, Hagen og Kinderne, at gaae
videre ned til den blændende Alabasterhals . . . er et
baade besværligt og utaknemmeligt Arbeide: besværligt,
da det, for at benytte Vidners Ord, ingenslunde er
godt

paa en Træstol sidde

og digte om saa meget Skjønt,

hvoraf man dog aldrig selv kan komme i en høist for-
ønsket Nydelse, medens Fleertallet af Læsere i Almin-

delighed have Hastværk og sjelden give sig Tid at gjennemgaae den nøiagtige Fortegnelse paa diverse Fuldkommenheder, som Forfatteren opregner i den enfoldige Tro, at Læserne skulle see med hans partiske Dine. Denne Histories Fortæller lader sig saaledes nøie med den simple Forklaring, at begge Damerne, som nys traadte frem paa Scenen, befandt sig i Kvindens herligste Blomstringsalder og derhos vare „ganske overordenlig“ smukke, uagtet en væsentlig Ulighed herskede imellem deres Skjønhed. Den Ene, noget høiere og smækkere, var nemlig blond; den Anden brunet og i rig Besiddelse af dette sprudlende Liv og disse fyldige, fortryllende Former, som ere egne for Brunetter.

„Åh, Du søde, elskværdige Fjante, som saaledes kan lee!“ sagde Blondinen og fæstede sit klare, lidt tungsindige Blik paa Brunettens skjelmste, glædestraalende Ansigt.

„Hvad kan jeg vel Andet?“ svarede denne, efterat det endelig med en Anstrengelse, som bragte Læseren frem i hendes mørke, fyrige Dine, var lykkedes hende at standse Udbruddet af sin Lattermildhed — „hvad kan jeg vel Andet, da Du, min gode Agnes, saa varmt og sværmende, som en Hyrdinde i Schlaraffenland, taler til Fordeel for en afflediget Frier? „Leg ei med den hellige Ild“, sagde Du, med Din barnlige Uagtsomhed kan Du tænke et Baal, hvorpaa I begge tilsidst ville fortæres“. Åh hvilken grædevorn Roman har Du vel taget denne sublime Talemaade?

Men, alvorligt talt, er jeg da saa fængbar af mig, som Du synes at troe, da Du fremførte dette ubygge- lige Binf om min gruopvækkende Skjebne tilsidst at opbrændes paa et Baal? Ha, ha, ha! Har jeg ikke, tvertimod, allerede siden mit sextende Aar viist mig at være brandfri som en Pengeliste, endskjøndt jeg uop- hørligt har været udsat for en Sværm af disse paa- trængende og ufordragelige Mordbrændere, som man sædvanligt kalder Brødfriere? Og troer Du desuden, at en saadan Gistap som Kammerherre Nøglehjem, den sidste og besværligste af dem alle, skulde kunne brænde op? Det er jo en fysisk Umulighed, min gode Veninde, og saaledes kan Du være fuldkommen rolig for os begge."

"Men han elsker Dig saa uudsigeligt, gode Hortensia!" sagde Blondinen, idet hun kastede et mildt be- breidende Blik paa sin Veninde; „hvad Du kalder Kulde er ikke Andet end et beskedent elskende Sinds Frygt for at blive misforstaaet eller bespottet af Dig...."

„Kammerherre Nøglehjem beskeden!" udraabte Brun- netten, eller Hortensia, som vi herefter ville kalde hende, „nei, nu begynder Du at blive saa morsom, at man kan lee sig tildøde. Hvor kan Du troe, at der nogenfinde er fundet en beskeden Kammerherre, og hvad Nøglehjems Beskedenhed særligt angaaer, kan man, uden i nogen Maade at gjøre Manden Uret, foran samme sætte et stort U, ligesaa stort som hans egen enfoldige og gabende Mund."

„Du elste, som vil latterliggjøre Alt, selv Kjærligheden, denne den helligste, sømteste, meest opløstende Følelse, der rører sig i Menneskets Bryst! Men Du har endnu aldrig elsket, Ulykkelige, og jeg beklager Dig; thi for Dig er endnu Livets skjønneste Gaade uløst. Ak! naar jeg blot tænker paa min fraværende Rudolf, denne min Sjæls inderligt og evigt Elskede, betager en Følelse af saa navnløs Glæde mig, at det forekommer mig som bares jeg paa usynlige Binger mod de salige Egne....“

Men her afbrødes Sværmerinden af en saa hjertelig og vedholdende Latter, at hun nødsagedes til at standse sin nylig begyndte Fart til Himlen. Krænket vendte hun sig bort, og hendes store blaae Dine fyldtes med Taarer; men i samme Dieblik blev ogsaa Hortensias Munterhed taus. Med det venligste, uimodstaeligste Smil slog hun sin runde Arm om Benindens Hals og kyssede saa længe og sømt hendes i Begyndelsen noget modstræbende Mund, at den til Slutningen trak sig til et mildt tilgivende Smil.

„Na, jeg vidste vel, at Du ikke længe kunde være vred paa Din egen Hortensia, hvor stor Bildbasse hun end er!“ udbrod den muntre Pige og klappede i sine smaae, hvide Hænder. „Men sæt Dig nu her ved min Side paa vor sædvanlige gamle Hvilesteen, saa vil jeg, for at gjøre min Feil god, aflægge Dig et lille Skriftemaal. Du seer paa mig med store Dine og troer vist, at jeg har en Kjærlighedsaffaire at betro Dig, men saa vidt er det ikke kommet, thi

for mig, Ulykkelige, er „Livets skjønneste Gaade endnu ikke løst“. Nei, tilgiv mig nu atter, at jeg benytter Dine Ord, men de klingede saa hjerteligt morsomme i mine uindviede Drer. See saa, nu vil jeg være alvorlig, ligesom i Opdragelsesstolen som Du mindes, den gamle franske Sproglærer i det sidste Qvarteer af Underviisningen. Nu vel, Du er selv en lykkelig, elskende og elsket Fæstemø, Du drømmer bestandigt om idel Lyksalighed, som ei heller Noget fortjener i høiere Grad end Du, gode, sværmende Pige! og da jeg med fuld Sikkerhed troer at vide, at jeg er Din bedste Ven, næst efter ham, Gud bevares! saa finder jeg det ikke besynderligt, at Du vil unde mig samme Lykke, hvoraf Du er i saa rig Besiddelse — ja, at Du nu og da vil paatvinge mig den samme. Vi harmonere i Alt, uden naar vi komme paa det ulykkelige Kapitel om Kjærlighed, om hvilken vi nærer temmelig modsatte Anskuelser, men Du tager i høieste Maal Feil, om Du, dømmende mig efter mine ofte uoverlagte og skjæmtende Udtryk, troer at ikke ogsaa mit lille Hjerte kan rumme en varmere Følelse for Noget af „det modsatte Kjon“, som Tanten i Irwings Alhambra udtrykker sig. Du veed bedst, at jeg ikke er fremmed for Benskab, og hvert Hjerte, der kan nære Benskab, er ogsaa tilgængeligt for Kjærlighed. Denne lille Befjendelse kan jeg gjerne gjøre, thi den bliver jo „mellem os Piger“, som man siger. Jo jeg føler“ — og herved antog hendes nye smilende og skalkagtige Ansigt

et alvorligt, næsten høitideligt Udtryk, idet det tillige farvedes af den blufærdigste, jomfruelige Purpur-rødme — „jeg føler, at jeg skulde være i Stand til at elske inderligt, varmt og trofast, endstjøndt jeg endnu ikke har seet nogen Mand, som kunde forstyrre min Sindsro. Seer Du, jeg vil elske aldeles paa min egen Maneer.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Høker C. Nielsen.

Skibsfører K. P. Gylding.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 39.

Løverdagen den 30te September 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schults.

Tegnebogen.

(Fortsat).

Jeg vil, at Kjærligheden skal vaagne ved det første Syn, lysnart og ved et Trylleslag, ligesom imellem Romeo og Julia, thi jeg troer fuldt og fast paa det første Indtryk's Styrke og Varighed. Du seer saaledes, at ogsaa jeg har mine sværmeriske Ideer, og Gud maa vide, om ikke min Maade at faae min Skjebne afgjort paa er den klogeste, da det nu engang for alle af Skaberen er bestemt, at Kvinden skal forsøde Mandens Dage. Eller er det ei, oprigtigt sagt, langt værre at veie Fortjenester og Mangler mod hinanden paa Beregningens lumpne Vægtstkaal, at lade

Forstanden uophørligt gaae paa Accord med Hjertet og tilsidst, ligesom en beleiret Fæstning, at bestemme sig for et af de tvende eneste Vilkaar, som gives: at overgive sig eller afflaae Stormen ved et rasft Udfald. Og hvad er vel den Kjærlighed, som kommer lidt efter lidt? ene og alene en søvniq, halvvaagen Følelse, som man under Tilbederens Dine har arbeidet sig op til, ligesom paa et Dagværk; thi Nattens Ro har den naturligviis ikke kunnet forstyrre. Nei, jeg gjentager endnu engang, at mit Hjerte ved det første Syn skal sige mig: ham og ingen Anden! Skulde denne Han ikke være „a prendre“, eller ikke paa sin Side finde Behag i mig, saa vil jeg dog, saa fortrædeligt det end kan være, blive det første Indtryk tro og med Guds Hjelp leve og dø som Ungmø. Her har du nu, gode Agnes, min Bekjendelse. Hvad siger Du i Din Belviished derom?”

„At den er høist eiendommelig og besynderlig, ligesom alle de Ideer, der stige op i det lille capriciose Hoved. Men til en vis Grad bifalder jeg Dine Anskuelser om det første Indtryks Magt. O, min Bende, da jeg første Gang saae ind i min elskede Rudolfs flammende Dine, der saa inderligt og udtryksfuldt vare fæstede paa mig, da gennemkrydsedes mit høit bankende Hjerte af tusinde modstræbende....“ Her standsede den veltalende Fæstemø brat, thi hun mærkede nogle ufrivillige Trækninger paa Hortensias Læber, som bebudede et sig nærmende Udbrud. Hur-

21.
tigt dreiede hun sit rødmende Ansigt til Siden og sagde efter nogle Diebliffes forlegne Løushed:

„Men sig mig først, hvorledes den misundelsesværdige Mand bør være beskaffen, som en, to, tre skulde kunne vinde Din Kjærlighed?“

„Det har jeg endnu ikke saa noie opgjort med mig selv, og det er tidnok, thi kommer Tid, kommer Raad. Men en lille Smule kunne vi dog drøfte denne Sag, da vi ikke have Andet at gjøre. Først og fremmest bør han see nogenledes godt ud, thi da jeg har den Lykke eller Ulykke, hvad man nu vil kalde det, at være rig, vil jeg idetmindste have Noget for mine Penge, som kan sees af Enhver. Dernæst skal han være munter, livlig og af et let Sind, saa at han tager Alting, selv den tyngende Ægtestand, let og ikke viser mig en rynket Pande, som jeg frygter mere end Døden. Endelig skal han være godmodig (endstjøndt det ingenlunde skader, om han engang imellem skulde vise sig lidt opfarende), saa at jeg maa kunne elske ham af Hjertets Vyst, som mit Alt, da jeg hverken har Forældre eller Sødskende i Live.“

„Tal ikke saa, elskede Hortensia!“ sagde Blondinen bebreidende, „er ikke min Fader ogsaa Din og er ikke jeg Din Søster?“

„Din Fader, gode Agnes, er en fortræffelig Mand og den bedste blandt Formyndere, thi han har engang for alle erklæret, at han aldrig tænker paa at blande sig i mit Hjertes private Affairer, hvis jeg skulde faae saadanne, — han elsker mig lige saa meget

som sine egne Børn, og Du har allerede fra Barn-
dommen af været mig den trofasteste Søster, men lige
saa høit som Du stiller Din virkelige Elsker over
alt Andet paa Jorden, lige saa høit faaer jeg vel Lov
til at stille min indbildte, hvem jeg gjerne vil til-
give en halv Snees menneskelige Svagheder, naar han
blot besidder de Egenskaber, jeg nys opregnede. Men,
min Gud! hvad er det, som ligger og skinner der paa
Beien?" Den livlige Pige stod op, ilede til den anden
Side af Vandveien og kom strax tilbage, holdende en
med en Klemme forsynet rød Saffians-Tegnebog i
Haanden.

"Et Fund, Agnes! et Fund!" raabte hun, dand-
sende af Glæde; men pludseligt førte det gode Hjerte
hende til Estertanke, og hun tilføiede med en betyde-
ligt nedstemt Tone: „men det er jo meget slemt for
den, som har tabt denne Tegnebog. Jeg tænker mig
hvor ængstelig han maa blive, naar han mærker sit
Tab. Dog, Gud skee Lov, at den er falden i gode
Hænder! Troer Du, at vi kunne aabne den?"

"Ja vist kunne vi det. Det er jo den eneste
mulige Maade at udfinde Eiermanden paa."

"Du har Ret. Hvor det skal blive morsomt!"
jubledede Hortensia, satte sig ved sin mindre nysgjerrige
Venindes Side, tog Klemmeren bort og aabuede den
hemmelighedsfulde Tegnebog. „Lad os nu undersøge
den med stor Nøiagtighed, saa at ingen Veilighed til
at finde den rette Eiermand maa undgaae os. See
her, til en Begyndelse, en Bankoseddell paa ti Rigs-

daler, en ditto paa to, tre ditto paa tredive Skilling. Videre en Tolvskilling, to Otteskilling og en Fjortensilling i Kobber (det skulde undre mig, om den gaaer endnu). Men see her endnu en Bankoseddell paa to Rigsdaler med en Papisstrimmel omkring, hvorpaa der staaer skrevet: Til min gamle Amme i U***. (Hvilken smuk Haandskrift den Mand skriver, og hvilket godt Hjerte han har! Hvor det dog er ædelt saaledes at tænke paa sin gamle Amme! I Morgen vil jeg sende min Amme ti Rigsdaler, skjøndt hun fik Penge af mig forrige Uge.) Jeg kan just ikke sige, at denne Reiseskasse er saa særdeles rig... men hjælp mig nu at udregne, hvad det udgjør i det Hele, i Rigsgjeld nemlig, thi vi Fruentimmer forstaae os ei meget paa Banco. Ti Banco, det er femten, to dertil, det er atten, tre Rigsdalerscedler dertil, det er enogtyve — en Tolvskilling og to Otteskilling gjøre en Rigsdaler — hvad en Fjortensilling i Kobber kan beløbe sig til, veed jeg slet ikke. Saaledes Summa Summarum toogtyve Rigsdaler og fjorten Skilling i Kobber, foruden de to Rigsdaler i Banco til den gamle Amme. Husk, Agnes! toogtyve i Banco og fjorten Skilling i Kobber, foruden de to Bancodaler. Nu følger en Fortegnelse paa modtagne Effecter, men Gud bevares! hvad seer jeg! Fortegnelsen er forsynet med tvende Mottoer, en paa Latin: omnia mea mecum porto, og en af den muntre Bellman: „Fattigdommen ved sin Krykke forlader let sit tomme Huus.“ Det var da det Ravgaleste jeg har seet! At skrive en Motto paa en For-

tegnelse over Klædningsstykker! Ha! ha! ha! (Det maa være en morsom og munter Mand, denne Rejsende.)“

Agnes lo ogsaa ret hjerteligt, men spurgte derpaa, „jeg gad nok vide, hvad det Latin betyder?“

„Jo, seer Du, det kan jeg sige Dig. Jeg læste for en Tid siden, at en af Grækenlands syv Bise engang havde ladet denne Uttring falde, som er udtolket: Alt, hvad jeg eier, bærer jeg med mig. Man kan en Smule Latin, troer jeg! Men nu skulle vi vel see, hvad Fortegnelsen videre indeholder. Hør! 1) En femaarig Uniformsfrakke — (Uha! det er altsaa en Officeer, det var jo aldeles prægtigt!) 2) To Par treaarige ditto Underkl. . . . (dem kunne vi springe over!) Men det er jo altfor naragtigt at angive Klædningsstykkernes Alder, ligesom de vare Heste). 3) En ditto Surtout, født i Mar. 4) ditto ditto, blesseret og sat paa Pension. 5) 69¹/₂ Fadermordere. 6) 5 fine og 4 grovere Skjorter, alle hele for Tiden. (Men den Rejsende er jo altfor lystig! 69¹/₂ Fadermordere og ni lappede Skjorter — ha! h! ha!)“

„Al! nu kan det vel være nok med dette. Gaae nu videre!“ bad Agnes.

„Som Du vil. See her endnu en Fortegnelse over modtagne Bøger, ogsaa denne med et Motto og det af Havamaal: „Vidt nok veed den, som Intet veed.“ Lad os see hvilke Bøger han kan have: Bibelen, Psalmebogen, Exerceer- og Tjenestereglementer,

Bellmans samlede Arbejder, Holbergs Comedier, Oeuvres complètes de Béranger, Min Søn paa Galeien, Vitalis' Digte, Forsells Statistik og Fryxells Fortællinger af den svenske Historie. (I Sandhed en besynderlig Sammenstilling af Bøger, men den viser dog, at Manden har en god Smag.)

„Men skynd Dig nu!“ sagde Agnes. „Solen er snart i Nedgang og vi maae vende hjem. Findes der ikke noget Brev, som kan oplyse os om Eiermandens Navn?“

„Nei, virkelig ikke. Nu har jeg ransaget Alt, undtagen disse smaa sammenlagte Papirstumper. Lad os see, hvad de kunne indeholde, . . . naturligviis for at lede os paa Spor. Veed Du, Agnes, han er Poet, Du! Poet! Seer Du Versene ere skrevne med Blyant og overstregede og forandrede; de maae saaledes være af ham selv.“

„Lad os da for Altting afstaae fra at læse dem!“ bad den forsigtige Agnes, „jeg har stor Respect for al Lieutenants-Poesi — den er altfor selvraadig.“

Uden at agte paa Venindens Raad udfoldede Hortensia en Papirstump og begyndte at læse følgende lille Stykke, kaldet

Besøget:

En regnfuld Aften paa min Stol jeg sad,
Jeg tænkte hid og did, jeg veed ei hvad,
Men meest dog paa at faae i Hast en Borgen;
Da kom en sortklædt Frue. . . .

„For Alting hold op!“ afbrød hende den fintfølende Agnes og skjulte Ansigtet i sit Lommeørklæde. Men Hortensia vedblev:

... det var ... Sorgen.

„Ja saa, var det ifkun Sorgen,“ sagde Agnes, meget lettet.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Grosserer J. P. Smith.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 40.

Løverdagen den 7de October 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultze.

Legnebogen.

(Fortsat).

Som en beleven, artig Cavaleer
Jeg hende høfligt ned at sidde be'er.
Den sorte Frue synes det at lide,
Sig sætter skyndsomt tæt op til min Side.
„Hy! hvor upassende!“ sulkede Agnes.
Og under hendes lange, tætte Slør
Der lod en Røst til mig: „Jeg glædes vor,
Jeg længe Dig har søgt i Nord, i Syden,
Men lig en Egv Du smuttet bort ad Gyden.“

„Hvilken lav Vignelse!“ bemærkede den flutsolende
Agnes.

Hortensia, døv for sin følelsesfulde Benindes
Kritik, læste smilende videre:

„Der aldrig var en Daare stor som Du!
Hvad gjor vel Dig, min Ven, saa glad af Hu?
Din Kost er Sultekost, Din Von er mager,
Dg trevent gaaer Alt, hvad Du foretager.“

„Ikke mere end han fortjener, denne Hr. Poet,“
faldt den fintsolende og ubarmhjertige Agnes hende i
Talen.

„Men dog Du leved' flot i Leg og Tant
„Dg Bellman's fæle Biser skjonne fandt.
„(Den Bellman, som jeg hader meer end Døden,
„Kordi han ei lod kue sig af Nøden!)“

„Rigtigt! Hvilken Dame af god Opdragelse kan
vel engang ville høre tale om den hæslige Bellman!“
sagde den fintsolende Agnes.

„Men nu min Dreng, nu har Du raset ud,
„Du som min egen følge nu mit Bud;
„Kom i min Gavn! Der skal Du Blissdom lære:
„At Livets Gaade byder Sorgen nære.“

„Naa, denne sidste Linie gif an, var tildeels
endog smuk,“ sagde den omtsolende Agnes; „men hvor
upassende, at lægge i den ædle Sorgs Mund et saa
plat Udtryk som min Dreng! sy!“

„Men Du kan ogsaa være dygtigt vanskelig, naar
Du har sat Dig for at dadle Noget, som ikke stemmer
overens med Dine grædevoerne Anskuelser!“ udbrød
Hortensia, som ikke længere formaaede at vedligeholde
sin bidtil udviste No. „Forstaaer Du ikke, at Digtet

er holdt i en skjæmtende Tone, som paa ingen Maade taber ved et eller andet hverdagsagtigt Ord. Men Du har alene Sands og Følelse for sukkende og grædende Digtere, og dem tilgiver Du mere end gjerne enhver Plathed, som et „saaret Hjerte“ kan frempine. Eftersom Du just har opholdt Dig over Udtrykket „min Dreng“, saa vil jeg erindre Dig om følgende opbyggelige Tirade hos Din Yndlingsdigter, og nu declamerede hun med grædende Stemme:

I min Dreng ret altid jeg Himlen skuer
Og i Himlen jeg skuer Drengen atter.

„Synes Du vel, at „Himmeldrengen“ her tager sig bedre ud? Ha! ha! ha!“

„Skaan Bettiger! Skaan min Afgud,“ udbrød den velopdragne Agnes med sammensfoldede Hænder, „og jeg skal aldrig sige et Ord mere om Din Landveiskrimer.“

„Naa, det var heldigt at erholde Fred paa saa gode Betingelser,“ sagde den let forsonede Hortensia og fortsatte sin saa ofte afbrudte Dylæxning:

„Tilgiv mig“ — var mit Svar — „jeg ikke veed En Ting meer brydsom end en Hem'lighed. Behold den selv, slut den i Kurven inde, Som her jeg gir Dem sørgende Beninde.“

Vien nu man skulde seet, hvor hun blev vred! — „Hvor utafnemligt!“ — skreg Ulvinden led — „Du vover tirre mig“!... Jeg gir Dig Hænden“ — Og slug Medusen løb mod Døren Bænden.“

Imedens Hortensia lo over denne uventede Slutningsvending, udbrød den følsomme Agnes, glemmende sit nysafgivne Løfte: „at falde den forædlende, den himmelsendte Sorg for en Medusa, o! det er affskyeligt — at lade hende skrige som en Ulvinde, det er gemeent — at lade hende bande ovenikjøbet, det er mere end ugudeligt. Hvilken lav Sjæl maa ikke den Rimsmed have!“

„En glad Sjæl kan ikke være lav,“ svarede Hortensia med usædvanlig Alvor. „Lad være, at denne lille poetiske Udgydelse er en Ubetydelighed og desuden er lidt grov i sit Tilsnit, men viser den dog ikke, at en Mand med „Courage“ har forfattet den, en Mand, som har for Skik aldrig at flynke over Skjebnen, hvor meget den end er gaaet ham imod, men heller slaaer Sorgen fra sig, som det anstaaer en livsglad Philosoph. Jeg hoiagter en saadan Tænkemaade og jeg deler den ogsaa. Om Noget er ugudeligt, saa er det det, ligesom Du, at gjøre en Guddommelighed af Sorgen, thi det staaer i aabenbar Strid med Skabersens Mening. Han vil see Alle glade, Alle lykkelige, Alle i fuld Nydelse af den Herlighed, han har stroet omkring os. At være livsglad, det er at være lykkelig, thi det forudsætter en god Samvittighed, uden hvilken ingen Lykke gives, og at slemte med Sorgen er vel mange Gange klogere, end at hænge efter den, mere vedholdende end den lede Frister efter Sjelen. Leve derfor Glæden og de, som besynge den.“

Den ellers saa viltre Pige talte her med en saa-

dan Varme, en saadan Jnderlighed, at Glæden vel sjelden eller aldrig har havt en mere fortryllende og uimodstaaelig Sagføreriske. Selv den melancholiske Agnes syntes overbevist om Sandheden af hvad hun nys havde faaet at høre, thi hun fastede sig fjærtegnende i Hortensias Arme og udvidkede med Nys det lille Træk af Stolthed, som endnu hvilede paa den elskelige Talerindes Læber.

Med Armene slyngede om hinandens Liv men uden at yttre Noget videre, fjernede begge Pigerne sig nu fra Skuepladsen og styrede Coursen mod det nærliggende Hjem. Just som de forsvandt bag Beiens Omdreining, blinkede Noget. Det var Solens sidste Straaler, som legede med Staalklemmeren i Hortensias lille Haand.

Vi henstytte os nu, kjære Læsere, halvanden Mil fra det yndige Sted, hvor vi nys i et saa elskværdigt Selskab have opholdt os en Stund, til Slagsmaale Gjæstgivergaard, hvor sandsynligviis Scener af en mindre idyllisk Bestaaffenhed vente os.

Slagsmaale Gjæstgivergaard stod i et særdeles ilde Rygte rundtom i Egnen, ligesom Gjæstgiveren selv, Herr Kagsted, en stor Ynder og Patron af disse tappre Ratteriddere, som væbnede med de saa moderne Vaaben: Knive, Dirke og Kобеен drage ud i Ledingsfærd mod alle ærlige Folk i Samfundet og paa den letteste Maade af Verden, og som oftest ustraffede, til-

fredsfulde deres diverse Fornødenheder. Herr Raagsted var nemlig en almindeligt fjendt Hæler, skjøndt han altid af den fortræffelige Lovgivning (Bud bevares) blev frelst fra at gjøre et intimere Bekjendtskab med den første Etavelse af sit Navn, og ingen ædelt sværmende Philanthrop kunde være omhyggeligere end Herr Raagsted, for at holde Egnens langfingrede Sønner Nyggen fri. Ja han var saa forelsket i sine huusvilde og af Retfærdighedens nysgjerrige Tjenere eftersporede Skjodeborn, at han som oftest, i Forens Stund og mod en lille smuk Deuceur af noget blankt skinnende Kirkesølv, for dem aabnede sit eget hæderlige Huus, hvor de om Dagen, overeensstemmende med den nyeste Methode, holdtes i Gelle, men om Natten atter overgaves til den ædle Frihed, som de saa godt forstode at benytte til smaae hyggelige Udflugter i Egnen. Til dette kom ogsaa, at Herr Raagsted havde en meget stærk og aldeles fortræffelig Brændeviin, forsat med Kommen, som han holdt tilgode for sine Kunder mod „en betydeligt nedsat Priis“, hvad der gjorde, at han, til alle Smaafrocs Harm og billige Fortrydelse, drog alle Elstere af Kommenaquavit i hele Menigheden til sig. Det er saaledes næsten oversflodigt at nævne, at der herskede den livligste Trafik i Herr Raagsteds Huus fra Morgen til Morgen, men den Aften, da vor Fortælling tager sin Begyndelse, var den dog aldeles ualmindelig, estertom en stor Auction havde fundet Sted i Nabolaget, og de Auctionen besøgende Bønder, naturligtvis ene af Omhed over deres Heste, der

af egen Tilbøielighed havde gjort Holdt, „taltes ved“ i Slagsmaale, for at faae sig en god Kommensnaps og muligviis ogsaa en god Dragt Brygl.

Der gives saa Steder paa Jorden, ja, rimeligviis ogsaa under Jorden, som for Betragterens Dine fremstille Scener af en vildere, raære og bedrøveligere Art, end en svensk privilegeret Bondetro, og enhver oprigtig Ven af Almuen maa „sove eller løbe“, om han vil fremture i sin forud fattede Dvertydning om Bondens Fortræffelighed. Naar man træder ind i det store, stinkende Brændeviinsudskænkings-Magazin, ellers Krostuer kaldet, hvilken forfærdelig Støi, hvilke gyselige Eder møde da ikke Guds Dren! især paa en Dag, da der har været Auction i Nabolauget, I en Krog staaer en ravende Gruppe beskæftiget med at bytte Ubre, for hvilken Handel Almuens Sønner have en lige saa fordærvelig som almindelig Passion, skjøndt den er aldeles ubekjendt for dem af vore Philanthroper, som aldrig have været udenfor Hovedstadens Porte. Man skulde vel kunne synes, at en saadan Lusthandel er Noget ganske uskyldigt, men det forholder sig ikke saa, naar man tager i Betragtning alle de unødvendige Eder, som derved udveyles, de mange Bøgle Brændeviin, som derved „spenderes“, de Slagsmaal, som derved opstaae og hvorved der ofte gribes til Kniiven, som ultima ratio. Desuden er denne Byttehandel, mere end nogen anden, anlagt paa at bedrage hinanden gjensidigt, og sædvanligviis bliver den meest Drukne den tabende. Jeg har hørt en Bonde om-

tales, som efter at have byttet Uhre en heel Dag igjennem, tilsidst fik just det samme Uhr tilbage, hvormed han havde begyndt Commersen, og som nu havde kostet ham: først et morbanket Legeme og dernæst, hvad værre var, Beløbet for en samme Dag solgt Ko. Er dette ikke en Handel at arbeide sig frem med?

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Skomagermester A. D. Fosø.

— M. G. Jensen.

Reebslagermester H. N. E. Petersen.

Borger-Vennen.

Tre og firefindstyvende Aargang.

Nr. 41.

Løverdagen den 14de October 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schult.

Tegnebogen.

(Fortsat).

I en anden Krog — det er i Slagsmaale Krostue vi befinde os — er en større Gruppe forsamlet om tvende vældige Hestprangere, som gjensidigen anklage hinanden for bedrageligt Hestesalg paa forrige Marked. Det er forunderligt, hvor Hestes Alder snart kan fordobles! De staffles, af en Dosis Medicin opmuntrede Dg, som tre Uger forud med svære, hellige Eder forsikkredes kun at være i tolvte Aar, talte nu deres modige fire og tyve Bintre, og det ene af dem havde desuden allerede lidt Spiltougsdøden og var derved lykkeligviis blevet befriet fra videre Markedstog.

Prangeren med den døde Hest var som Følge deraf aldeles rasende og han udgød paa sin værdige Confrater i rigt Maal alt det Bederstyggelige, som fogte i hans Brede's Kar. Men denne, som var særdeles tilfreds med sin Handel og derfor mindre end sædvanlig modtagelig for Fornærmelser, søgte at tale i en forsonligere Tone og gif tilsidst saa langt i sin Liberalitet, at han indbød sin Modstander tilligemed de nærmest Omstaaende paa en Kande af Herr Ragssted's Kommenbrændeviin, som et taknemmeligt Forsoningsoffer. Ved dette behagelige Forslag taug Prangeren med den døde Hest øieblikkeligt, stak med et satanisk Blik den tunge Blypidst under Frakken og gif hen til Disten, bagved hvilken Herr Ragssted, en lille fyldig Mand med en stor kobberrød Næse og smaae lurende Slangesøine, hurtigt som et Egern bevægede sig imellem Blikmaal og Glas. Forsoningsglasset tømtes under høitidelige Eder, derpaa eet til, saa endnu eet, men just som Prangeren med den levende Hest bukkede sig fremad, for at fylde det fjerde, blev hans Hoved bagfra truffet af et kraftigt Slag af Prangeren med den døde Hests Blypidst, saa at han øiebliklig styrtede ned paa Gulvet. Ussindig af Drukkenskab og Brede kastede Riddingen sig over den saa lumst Slagne, uden at hindres deri af de Omkringstaaende som viste en mærkværdig, men desværre meget sædvanlig Uegtydighed, og det er høist tvivlsomt om Prangeren med den levende Hest var kommen derfra med Livet, hvis ikke en kæmpestor, kraftfuld Mand med lange

forte Moustacher i det Samme var traadt ind og hastigt som Tanken med den ene Haand havde grebet Voldsmanden i Struben, medens han med den anden bemægtigede sig den hvinende Pidsk.

„Skammer I Jer ikke,“ raabte den kæmpestærke Mand, som var en Rejsende, „skammer I Jer ikke, I Lomler, som staae her med Armene over Kors og gabe, da et Mennekses Liv er i Fare.“

„Det rager ikke os,“ sagde En.

„Hvad gaaer det Dig an,“ spurgte en Anden.

„Lommel! ja det kan Du selv være,“ sagde en Tredie.

For at gjøre sine Ord endnu eftertryffeliger, havde den sidste værdige Taler strakt sin smudsige knyttede Næve mod vor Rejsende, men det bekom ham saa ilde, at Næven i det Samme blev truffen af Blypidskken med en saadan Kraft, at Taleren aldeles tabte Concepterne og begyndte hylende at springe om paa eet Been.

Men nu brød Stormen løs over vor ulykkelige Rejsende. Den samme halvdrukne Hob, som nys med den største Koldblodighed af Verden havde seet paa et nedrigt og forsættlig Anfald bagfra paa en Drikkebroder og Kammerat, geraadede strax i det yderste Maseri, da „En fra Kjøbstaden“ vovede at vise en uforstammet Næsvished tilrette. Uden engang at tænke paa det Smukke i den Rejsendes Handling, med egen Fare at forhindre et Mord, skarede Bønderne sig om ham, som nu saae sig nødt til at slippe Prangeren med den døde

Hest og istedetfor at ruste sig til eget Forsvar. Snar-
raadig af Naturen og begavet med et uroffeligt Mod,
stillede han sig med Ryggen mod Diffen, holdende den
erobrede Blypidst i Haanden. „Gjæstgiver! kom hid!“
raabte han med en Tordenstemme; men Herr Ragsted
var en forsigtig General og var allerede ved Slags-
maalet's Begyndelse forsvunden. Bondehoben, som var
bleven forøget med Uhrbytterne, kom ham imidlertid
nærmere og nærmere paa Livet, og den Ene syntes
blot at vente paa den Anden, for at angribe. Ind-
seende det Mislige i sin Stilling og hvor liden Gre-
der var at vinde i en saadan Bataille, besluttede han
hurtigt at forebygge samme heelt og holdent, og dette
paa den morsomste Maade. Han havde nemlig et
stort mimisk Talent og var en Mester i at synge Bell-
mans berøgtede „Tegelwise.“ Nu fordreiede han sit
smukke Ansigt paa en saa gruopvækkende Maade, at
Bønderne forbausede droge sig tilbage, og han skreg
vildt: „Tag Jer iagt, godt Folk! tag Jer iagt! Jeg
bliver gal og æder Jer op Alle tilsammen!“ Og nu
begyndte en Grynten, saa naturlig, saa forfærdelig
og saa vedholdende, som tyve „Firkøddede“ havde været
inde paa Kroen. Med rullende Dine og fraadende
Mund sprang han midt ind i Hoben, som betagen af
den grændseløseste Forstrækkelse og udstødende Rædsels-
skrig styrtede ud af Døren i en saadan Fart, at Væ-
relset, med Undtagelse af den Gryntende selv og den
slagne Hestepranger, paa saa Dieblikke blev ganske
menneketomt. Seende over sit lystige Paasund, tog

han en Stol og satte sig midt paa Gulvet, endnu af og til udstødende en af disse Lyd, hvormed han havde jaget sine Modstandere paa Flugt.*)

Den Reifende havde faaledes fiddet i fuld og uimodsagt Befiddelse af Kamppladsen allerede i et Par Minuter, da en Dør bag ved Disfen aabnedes paa Klem og en rød Næse kom tilfyne. Næsen var Herr Ragsted's. „Er det sandt, at min høistærede Herre er bleven gal?“ spurgte derpaa en smilende, rusten Stemme.

„Ja, det begynder nu at gaae over,“ svarede den Reifende, „og naar jeg blot ikke bliver opirret, bliver jeg snart aldeles rask. Men er I Gjæstgiveren, faa kom ind, det er ikke farligt.“

Herr Ragsted listede sig forsigtigt ind, men lod Døren staae aaben, for at have Retraiten fri, hvis nogen Fare skulde opstaae. Med Armene støttende sig paa Disfen, begyndte han at betragte den Reifende og blev derved meget roligere, da han fandt at denne saae ud som andre Folk, ja endog lidt bedre.

I holder en god Orden her, sagde den Reifende, meget fornuftigt, men vær overbeviist om, at jeg skal anmeldte Jer, gamle Skjelm, paa vedkommende Sted. Om jeg ikke var kommen til, var sikkert den Staffel, som stønner derhenne, bleven slaaet ihjel i Jert eget

*) Hvad her er fortalt om den Reifendes saa eiendommelige Maade at forsvare sig paa, er grundet paa en virkelig Tildragelse.

Huus. Hjælp ham nu paa Benene, eller jeg skal lære Jer det."

"Strax, min høistærede Herre!" sagde Herr Ragsted smilende, men blev lige ubevægelig staaende bagved sin Forstandsning.

"Ja saa! J vil da gjøre mig gal igjen," raabte den Reifende og begyndte at lade Dinene rulle.

Endffjøndt forhærdet i Forbrydelsen var Herr Ragsted lige saa overtroiff og let til at skræmmes, som de nys udjagne Gjæster, hvorfor han ogsaa strax flygtede gennem den aabentstaaende Dør, som han til ydermere Sikkerhed lukkede i Laas efter sig.

"Jeg faaer da vel selv at skjotte Patienten, saa modbydelig han end forekommer mig," mumlede den Reifende, som nu gik frem og løftede den Lemlæstede op i en laset Sofa, hvor han, saa godt det lod sig gjøre, med et Haandklæde forbandt et dybt Saar i hans Hoved. Derpaa tog han et Fad med Band og fastede det uden Complimenter i Prangerens blodige Ansigt, for at bringe ham til Bevidsthed igjen, hvilket ogsaa lykkedes, thi Denne slog sine af Fuldstaab og Smerte forvildede Dine op og besvarede den Reifendes Spørgsmaal om, hvad der egentlig fattedes ham, med:

"Brændeviin."

"Da bliver Gjæstgiveren Din bedste Læge, Fyldbøtte!" sagde den Reifende, men i det Samme flirrede en Binduesrude, og da han vendte sig om, saae han en Bøsssepibe strakt frem gennem det sønderflaaede

Bindue, som formørkedes af en Mængde langhaarede, gabende Hoveder.

„Hvis I æder Ham op derinde, skal jeg undlive Jer paa Stedet,“ sagde en grovlemmet Bonde med et enfoldigt Ansigt og lagde med det Samme an.

„Er Du rent forrykt, Menneſte!“ raabte vor Reifende. „Jeg har jo blot løftet den lemlæſtede Uſling op i Sofaen og er den Gneſte, ſom bryder ſig om ham. Bort derfor med Bøſſen.“

Men Bonden vedblev at holde Bøſſen i Anlæg og ſagde til de Omkringſtaaende: „Tykkes I ikke ſom jeg, at den Galne allerede har ædt det halve Hoved op? Jeg ſeer fuldt med Blod, og det lyſer ſaa hvidt mellem Haarene, ſaa at jeg endog troer, at han har gnavet Hovedhuden af lige til den hvide Hjernekiſte.“

„Ja ſaa Skam tykkes vi ſaa.“

„Jeg er ſærdig at tro, at det har ſin Rigtighed.“

„Det vil jeg ſvæрге paa!“ ſkraldede det fra en Snees Væber.

„Saa ſkyder jeg, for det kan da ikke koſte mere end en Markſpenge at undlive ſaadan en Menneſteæder,“ ſagde den mandhaſtige Skytte, idet han langſomt tog Sigte, og ſandsynligviis havde denne Hiſtorie ſaaet en høiſt bedrovelig Udgang, naar ikke i det Samme Prangeren med den levende Heſt, kjed af længere at ligge ſtille, hurtigt havde reiſt ſig op og rævet lige hen til Binduet, hvorfra Faren truede.

„Nei! Joſſes! lever Du endnu, Anders i Tyvetorp!“ raabte den mandhaſtige Skytte og ſænkede

Bøssen, „jeg troede Dig død og halvt ædt op af den Galne.“

„Var det ham, som slog mig bagfra, saa jeg daanede?“ spurgte Anders i Tyvetorp med gnistrende Dine.

„Nei det var det da ikke,“ raabte flere Stemmer paa engang, „for det var Rakker-Svend, som dængede Dig til, da Du begyndte paa Brændevinen.“

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Detailhandlerste, Enkemadame B. Hansen.

Bærtshuusholder K. Larsen.

Borger-Vennen.

Tre og firefindstyvende Aargang.

Nr. 42.

Løverdagen den 21de October 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultze.

Tegnebogen.

(Fortsat).

„Da skal jeg slaae Rakker-Svend ihjel, og det endnu i Qvæld,“ brølede Anders i Lyvetorp, og med dette hyggelige Forsæt løb han som en Rasende mod Døren.

Alle disse Begivenheder vare passerede i en langt kortere Tid, end der behøves for at beskrive dem; men efter den sidste Fare begyndte vor Reisende, næsten for seent, at indsee, at han var gaaet noget for vidt i sine Løier, da han optraadte som Menneſkeæder overfor en uvidende, beruset Hob, der altid er saa tilbøielig til at troe paa det Unaturlige eller Umulige. Han

vendte sig derfor til Skytten, som endnu stod udenfor Binduet, og sagde: „Du seer stikkelig og godmodig ud, men hvor kan Du være saa enfoldig at troe, at jeg skulde kunne æde Folk?“

„Ja, jeg saaer vel troe det, naar J siger det,“ svarede Manden med Bøssen. „Men det var jo Jer selv, som sagde det, og saa saaer J lige godt sæl ud derinde.“

„Det var en Rødløgn, kan Du vel begribe, da jeg var omringet af en Snees fulde Menneſker, som i deres Arrighed havde kunnet myrde mig; men Du, Farlille, var ikke blandt dem, det saaer jeg.“

„Nei! det holder jeg mig for god til; thi jeg er en ærlig Huusmand; men de Andre vare ikke andet end bare Skarnsfolk og løst Paf, som, Gud naade os, holder til her i Eggen, men alligevel kunde jeg ikke have Hjerte til at see paa, hvorledes de ædes op, og da jeg havde Bøssen med mig, saa tænkte jeg at benytte den, om det skulde behøves.“

„Det var vel baade for Dig og mig, at Du ikke gjorde det. Jeg er en Reifende, og J maa vel vide, at jeg, som saadan, nyder Beskyttelse af Lov og Forsatning. J andet Fald klager jeg til Landskhovdingen, som jeg meget godt kjender.“

„Ja saa, er J en Reifende og kjender den naadige Landskhovding?“ sagde Bonden og tog Hatten af. „Jeg troede, Gud straffe mig! med Respekt at sige, at J var En af de hersens Fyre, som arbeide ved Kanalen, og som ogsaa have Skjæg og løbe bort og gjøre

Ufred i Bygderne, og som opføre sig som rasende Mennesker."

"Jeg takker for Complimenten!" sagde den Rejsende smilende. "Men hør nu, Farlille! jeg vil tilgive Dig, at Du har villet skyde mig, naar Du blot vil være saa god at hjælpe mig til at komme tilrette med Gjæstgiveren, saa at jeg kan komme herfra. Det er allerede mørkt og jeg har Hastværk."

"Men er det da sandt, at J ikke er galen? "Jeg er endnu i denne Stund ligesom lidt betuttet, for jeg har aldrig hørt eller seet noget Saadant i mine Levedage. Eller J Karle?" sagde han og vendte sig til de Omkringstaaende.

"Nei, aldrig i vore Levedage!" raabte disse.

"Lad Eder aldrig, godt Folk, forlede af Lettroenhed," sagde den Rejsende, "thi det kan ofte foraarsage store Forbrydelser. Tænk om J nu havde skudt mig, blot fordi jeg kan efterligne et Sviin, ligesom jeg nu vil efterligne en Hest," og hermed begyndte han at vrinske af fuld Hals, nogle Gange, og dette saa naturligt, at de forbausede Tilhørere begyndte at trække sig tilbage, ligesom de havde frygtet for, at en virkelig Hest skulde springe paa dem. — "Gaae J derfor smukt, Hver og En til Sit og lader mig være i Fred, thi jeg er en Karl, som ikke lader mig skræmme."

"Det var en Stadskarl," sagde Skytten. "See til J piller af, som han har sagt, thi den, som kommer ham for nær, faaer med mig at gjøre, og jeg er

ikke bange for det halve Sogn, det veed J, om jeg end, som man siger, er lidt ensfoldig af mig."

Hoben adlød leende Opfordringen og begyndte at stilles ad. Saa let er den raa Masse beredt til at gaae over fra Raseri og Overtro til sin sædvanlige Ro, naar den blot giver sig Tid til at høre paa et fornuftigt Ord.

Kort derefter traadte Hr. Kagsted ind, som nu havde taget Mod til sig, da han havde faaet at høre, at den Reisende ikke var gal.

"Her er jo Skydshest at faae?" spurgte den Reisende og kastede et truende Blik paa Gjæstgiverens Banditphysiognomi.

"Ja, høivelbaarne Herre, det er sikkert," smilede Herr Kagsted.

"Lad da strax spænde for, men kom først med Dagbogen, thi jeg maa klage over alle de Uordener, som jeg har seet i denne usle Rede. Sid med Dagbogen, Karl!" raabte han, da Herr Kagsted, som havde god Grund til at undgaae yderligere Klagemaal, endnu dvælede.

Da Herr Kagsted fandt, at her ikke gaves nogen Udflugt, tog han Dagbogen ned fra en Hylde, tilligemed Pen og Blæk, og nærmede sig den Reisende med skjælvende Trin. "Det er høivelbaarne Herres Rettighed at klage, det er sikkert," sagde han (det er sikkert var nemlig Herr Kagsteds Indlingsudtryk, endstjændt Intet kunde være mindre sikkert end hans Ord og Bopæl). "Men at jeg er aldeles uskyldig for Gud og

min Samvittighed, det er ogsaa sikkert, og hvis høi-velbaarne Herre i alt Fald skulde med Klagemaal ville „stikanere“ en hæderlig Mand, saa tager jeg mig den Frihed i største Nidmyghed at „protestere“ efter min høi-velbaarne Herres Pas, thi at dette er min Rettighed, det er sikkert.“

„Ja, det er Jer Rettighed, det er sikkert,“ efter- abede den Reisende ham; „men det forekommer mig alligevel ret besynderligt, at en saadan Kontrabands- Skabillkenhoved, som I er, skal spørge hæderlige Folk efter deres Pas. Tag mig imidlertid den gule Læder- portefeuille, som jeg ved min Indtræden i denne Mor- derhule satte fra mig paa et Bord derhenne; i den findes mit Pas blandt mine andre Papirer.“

Herr Ragssted gik, men efter nogen Søgen, sagde han: „Pottesøllen findes ikke her, det er sikkert.“

„Da skal Du svare mig til den, Du gamle Skjælm! raabte den Reisende og foer heftigt op imod ham; „hvis ikke skal jeg skaffe Dig paa Ragen, som saa længe har ventet paa sin bedste Brydelse.“

„Høi-velbaarne Herre behager at titulere mig med Du, det er sikkert,“ svarede Herr Ragssted, ikke lidet stødt; „men en Anden kan være lige saa god som en Anden, det er sikkert, og Alle, selv den naadige Lands- høvding, kalder mig for Herre, det er sikkert; thi jeg er født af hæderlige Forældre, og jeg har nydt en omhyggelig Execution, det er sikkert. Hvad det an- gaar at komme paa Ragen, saa pretenderer jeg, at min nye Broder skjotter sig selv, det er....“

„Sikkert,“ vilde naturligviis Herr Kagsted sige, men dette Ord naaede ikke over hans Læber, da disse tilluffedes af et saa kraftigt anbragt Munddass, at Tænderne flappede og Herr Kagsted sank til Gulvet, som en Silén.

Da der savnedes Vidner til det anførte Munddass og Herr Kagsted af lang Erfaring vidste, hvor let man kommer galt fra det af Mangel paa saadanne, reiste han sig med paatagen Ro, men indvendigt klagende af Raseri og Harm. Længst gik han, for at stille sig bagved den beskyttende Diss og antænde en bedrøveligt lysende Praas, der var anbragt i en Flaskehals. Da nu den Reisende atter mindede om sin Portefeuille, svarede Herr Kagsted, som var meget bevandret i Loven, ligesom i Fransk, idet han tørrede sin blødende Mund: „Eige saa sikkert som jeg nu bløder efter Herrens ugentile uliberale Attention mod min personlige Syretet, ligesaa sikkert er det ogsaa, at jeg aldrig har modtaget, eller engang obsalveret Herrens Pottesøl, det er vist og sikkert, og da jeg, Gud ske Lov! lever i et frit og konstituttonelt Land og i en oplyst Tidsalder, kan jeg umuligt af nogen blandt Despotismens Dye- eller Ro-ryfeer dømmes til Skadeserstatning, og endnu mindre til Ragen, det er sikkert.“

Da den Reisende ved sig selv maatte erkjende, at der fandtes en vis Grad af Sandhed i den gamle udstuderte Skjælms Rotvælsk, besluttede han at tale i en søieligere Tone, men just som han stod i Begreb med at udføre dette, kom den Dreng, som havde skydset ham

til Slagsmaale, ind med Badsækken og forlangte, skjælvende, sine Skydspenge, idet han frygtede for, at den Reisende endnu engang kunde blive gal. „Ja, dem skal Du faae og gode Drillepenge ovenijobet, min raske Dreng,“ sagde denne venligt og førte Haanden til Brystlommen i sin Blouse, hvor Tegnebogen var forvaret.

Men det stod skrevet i Skjebnens Bog, at denne Dag skulde være fuld af Uregreiser og Tab for vor stakkels ulykkelige Reisende. Han søgte og søgte i Blouselommen, i Frakkelommen, kort sagt, i alle mulige Lommer, men Tegnebogen var og blev borte.

„Førdømt! jeg har tabt min Tegnebog!“ raabte vor Helt, som nu blegnede første Gang i sit Liv, og dette var ei heller underligt, naar man betænker, at han befandt sig baade uden Pas og uden Contanter paa et vildt fremmed Sted og ovenijobet i et saadant Rakkerhul som Slagsmaale Gjæstgivergaard.

Bed dette sørgelige Udraab spidsede Herr Ragsted sine lange Dren, og et uhyggeligt Griin af Skadefryd fløi over hans gemeene Ansigt, idet han sagte sagde ved sig selv: „aha! Du Storpraler, som har vovet at falde mig for Du og slaae mig! Nu har jeg Haand i Hanke med Dig, det er sikkert. Jeg vil strax sende Bud til vor nye Sognefoged, han skal tage Dig fat som Løsgænger, og jeg saaer Berømmelse for den Orden, jeg holder, det er sikkert, thi vor nye Sognefoged synes at være en rigtig Djævel af en Embedsmand, som ikke lægger Fingrene imellem, hverken hos den Høie eller

den Gave, det er sikkert. Og Potteføllen med Passet i, den tog min Hustru saa behændigt — jeg mærkede det nok. Saaledes er Alt i god Orden, det er sikkert“.

Under denne Herr Kragsteds opbyggelige Monolog sad den Reisende med nedbøiet Hoved og i dybe Tanker, men hurtigt reiste han sig og udraabte: „ha! nu erindrer jeg det! Jeg maa have tabt Tegnebogen, da jeg gav det fattige Fruentimmer med det lille Barn, paa den anden Side af Bakken, en Gave. Du husker det jo, Dreng?“

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Juveler Ib. Bøttre.

Marschandiser Holtes Datter, Augusta.

Borger-Vennen.

Tre og firefindstyvende Aargang.

Nr. 43.

Løverdagen den 28de October 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schults.

Tegnebogen.

(Fortsat).

„Ja vel husker jeg, at Herren tog en rød Lommebog op. . . .“

„Og derpaa puttede jeg den sandsynligviis imellem Klæderne istedetfor i Lommen, saa at den er gledet ud. Forbandede være disse stødende Bondekærre.“

„En Bondekærre var det vel ikke saa galt at have nu, det er sikkert,“ mumlede Herr Ragsted grinende.

„Hvad siger J?“ udbrod den Rejsende.

„Jo, jeg siger, forstaaer sig med al mulig Approbation og uden at udsætte mig for yderligere Ugentilheder

fra Herrens Side, det er sikkert, at det seer ligesom lidt furiost ud med Herren, det er sikkert. Hvor langt troer vel Herren, at en Rejsende, som vover at skjælde og slaae ærlige Folk i et konstitutionelt Land, kommer uden Penge og Pas? Ikke en Tomme, det lover jeg, det er sikkert."

Atter maatte vor Rejsende taus indrømme, at den lovfyndige Herr Ragssted til en vis Grad havde Ret, og han bed sig i Læberne af Uergrelse.

"Men paa denne hersens Viis faaer jeg ingen Skydspenge?" sagde Skydsdrengen, tudende af fuld Hals.

"Græd ikke, min stakkels Dreng!" sagde den Rejsende, "Du skal nok faae Dit alligevel. Hor, Gjæstgiver! laan mig nogle Rigsdaler mod Pant i denne Guldring, som for mig har en tusinde Gange større Værdi?"

"Nei — nei, jeg laaner aldrig ud paa Pant og har desuden ingen Penge, det er sikkert," sagde den sikke Herr Ragssted. "Men eftersom høivelbaarreste Herre igjen er bleven gentil," tilføiede han med et lumsk Grin, "vil jeg strax sende Bud efter en hæderlig hjælpsom Mand, som kan hjælpe Herren herfra, det er sikkert. Jeg er meget ræsonnerlig af mig, naar jeg bare mødes med den Gratification, som tilkommer en Medborger i en oplyst Tidsalder, det er sikkert. Men havde jeg selv Penge, saa forsikrer jeg, at jeg

selv skulde hjælpe Herren, det er sikkert," og hermed forsvandt den værdige Herre, efter hvem vor Rejsende udslængede et Blik af den dybeste Foragt.

Vi ville nu følge Herr Ragsted til hans Skrivebord, hvorpaa en Mængde smudsige og af Finkel stinkende gamle Sager laae opstablede; thi man maa vide, at Herr Ragsted ikke alene var en berøgtet Krovært og Tyvehæler, men ogsaa en lige saa berøgtet Brændeviins- og Bondeadvocat, og af de Enfoldige ansaaes han for at have et ganske overdrevet „Fundament“, for hvilket han ogsaa lod sig godt betale, saa længe der fandtes Noget at tage. Men nu ville vi see hvad Herr Ragsted skriver med sin grove, tilsmudsede Svane-pen og sit brungule Blæk, forvaret i en Stump af en ituflagen Leerskaal:

Ydmygste og Hoivelbaarreste Hærr
ComMisarius!

For ydmygste Hærr commJsahtius maa jeg ber- ved Bilagt i største UnderDanige alTeratshon raPortere indsluttede forskrækelige RiddingsDaad og TildraBelse — først kom Han ind i mit ærlige Hus der jeg hadde nogle Bænnere til Gaasitet forSamlet. Som var fra AlfTjonen i røve Kulen, der jeg Som Hærr Titulus ydmygt saae. holdt Spiisning Som almindeligt rostes og impraaberedes — og begynte den Rejsende, som kom ind i mit æstevable Hus Med schius fra paaka- Maale. en Hæst med: Kærre: at stille sig sprøitende

GaleN an som et raSende MæRiste klædt i blaa-
 Kantet Støvkappe og med fraaDe fring Munnen at
 efterligne en forkræKelig SvineGjerd, som aamtalEs i
 den hellige Skrift og som Bor Frelser jog i Soen.
 men nu faaer jeg be TittuLus om Forladelse, som for
 En Kronens og kongel. Majestæts comiSar taler om
 Svin, mæn noden har Ingen Lov og Ræten maa ha
 sin Gang og saa stræmte Han ud alle med kyselige
 alTeratskioner saa at mange fik ondt i magen vilket
 alt smakte Mig meiet ilde, da jeg nu blev ene med
 den afSindige Bandit, som var saa Ugentil og slog
 Mig for Munnen saa tre tæner gif løs da jeg som er
 fød af hæderlige Forældre og saat en god EfSecuttion,
 høfligt spurte Ham efter Pass som Sverges Lov fore-
 skriver og saa hade han ingen Penge at Betale
 Schiussen med og saa ville Han liste paa mig en
 staalen gulring, men Ragsted er ingen Nar han men
 en rolig MedBorger i et konstschittutonelt Lann med
 Trokfrihed og aften Bladet skal nog ta miG i For-
 svar For mine tre udslaane Tæner som jeg vil
 senne ind Skriftelig til Annonseren i Bladdet mod
 Betalling, det er sikkert. og nu allerJdmygSte Tittu-
 Lus er min underDanige og HøiGunstige Begæring
 at HøiBelbaarneste Hær Tittu=Lus med sin grattSiose
 nærværelse ville hedre denne afSindige Niding og der
 Formedels hinre Ham at morde Mine uskylige Børn
 med dyrebar Kone fra forførelse og Forderv ved Lo-
 vens Mellemfaamst.

Med fuldkommeste æstme og Demangti har Vren
intil Døden att henleve

ydmugste Hær coMissarius

dybest under Danigt forblivende
trotienner

Rikard Kagsted

Gæstgiver og KælerMester.

Saaledes skrev Herr Kagsted, og saaledes skrive endnu mange af disse elendige Bondeadvocater, som ere saa fordærvelige for Almuen, og hvis Indlæg saa ofte fremkalde Fortvivlelse hos Landsdommerne. Mange af disse processførende Blodigler have fiffige Hoveder og ofte en temmelig stor Vethed i at udtryffe sig mundlig for en Domstol, men ukyndige og udannede, som de ere, og først blevne kyndige i at føre Bennen i en modnere Alder, er det dem umuligt sammenhængende at sætte deres Tanker paa Papiret; thi da synes Retfærdigheden ligesom at ville bævne sig paa sine uværdige Haandlangere.

Efterat Herr Kagsted havde forseglet sin drabelige Skrivelse, assendte han den strax med et ridende Bud. Et saadant Hastværk havde han efter at vise sin „Ordenssands“ og paa samme Tid at slukke sin Havn. Derpaa begav han sig til vor Reifende, som imidlertid saa godt som muligt havde trøstet den grædende Skydsdreng og nu forlangte et Bærelse for Ratten.

Da denne Begjæring laa i Gæstgiverens Plan, indrømmede han den ogsaa og førte ham ind i et mørkt, smudsigt Hummer, hvis eneste Meubler bestode

af en gammel Træsøfa og en vaklende Stol. Af Sengflæder saaes ei det Mindste, og da vor Reifende ogsaa forlangte faadanne, svarede Herr Raagsted, med mange Omsvøb naturligviis, at han, som havde en talrig og „elstværdirg“ Familie at sørge for, umuligt „kunde indlade sig paa at herbergere pasløse og ucontante Reifende for Jntet, det var sikkert.“

„Herud med Dig da, idetmindste, Du Skurf,“ raabte vor Reifende, som ei længere kunde fordrage Mandens Lavhed, „ud med Dig!“ og herpaa kastede han Herr Raagsted ud af Døren.

Uden i ringeste Maade at beklage sig over denne fornryede „Attention“ mod hans personlige „Spretet“, sagde Herr Raagsted blot et smilende „God Nat!“ og forsvandt. Men den Reifende kunde ikke høre, hvorledes han yderst forsigtigt satte en Træbom for Døren.

Vor Reifende, en Fange uden at vide det, befaandt sig nu endelig ene, og han overlod sig nu til de ærgerlige Tanker, som stormede ind paa ham. Han havde endnu tredive Mil at reise, og han havde tabt hele sin Reifekasse. At søge efter denne, som han ved lys Dag havde tabt paa en alfare Bei, ansaae han for at være frugtesløst Arbeide, og derfor havde han ikke engang reist Spørgsmaal derom. Men endnu mere end dette Tab, smertede ham Tabet af hans Portefeuille, som indeholdt Meget for ham Dyrebart. Han var nemlig en dygtig Karikaturtegner og lidt Poet „dazu“. Alle hans Samlinger i begge disse Kunstgrene vare gjemte i Portefeuillen, og han besluttede,

saasnart det var lys Dag, at gjøre alt Muligt, for atter at komme i Besiddelse af sin tabte Skat. „Penge“, trøstede han sig selv, „giver jeg en god Dag de vare ogsaa, Gud skee Lov, ikke mange, efter Sædvane, og saa gjennembarhet i Vigilans, som Nøden har tvunget mig til at blive, skal det vel lykkes mig at faae et Laan af en eller anden Officeer heromkring, da jeg selv er en mustacheret Statsstjener. Men Portefeuillen! Portefeuillen! — Ak! jeg maa vel raabe som høisalig Keiser Nero: hvilken stor Kunstner døer ikke i mig — eller rettere i min Portefeuille — tilføiede han og lo ved sig selv. „Men Pokker maa sørge og ikke jeg! Det har aldrig været min Sag! Nu vil jeg forsøge paa at hvile, hvor haardt endog mit Leie er, men da Patriarken Jacob i sin Ungdom kunde lade sig nøie med en Steen til Hovedgjerde, bør vel en Badsæk kunne være god nok for mig. Men bare jeg ikke drømmer om den fordømte Gjæstgiver. Ham skal jeg tale med i Morgen, det er sikkert, som han selv siger, den Skurf.

Med dette berømmelige Forsæt fastede den Reisende sig paa den elendige Sofa, efterat han først havde sluffet Praasen, som brændte paa Stolen. Han havde ikke ligget mere end et Par Minuter, da han hørte en sagte Banken paa Vinduet eller det lille Lyshul, tæt ved sit Hovedgjerde, tilligemed en forsigtigt hvissende Lyd: tøs, lille Herre, tøs! Den Reisende reiste sig hurtigt og saae ud gennem den eneste lille Rude, som formørkedes af et stort, bredt Ansig. Men

efterkommende Advarslen at iagttage Stilhed, spurgte han lige saa forsigtigt: „hvem er det?“

„Na Jøsses, det er mig, Ole fra Athen (dette klassiske Navn havde nemlig Oles, Patron, som var en stor Philhellen, givet hans Huusmandsbolig) „denne hersens, som var saa dum at ville skyde Herren i Aftes.“

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Bognmand J. Jørgensens Hustru Anna.

Musiklærerinde Betty Falck.

Guldsmedsvend R. Billing.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 44.

Løverdagen den 4de November 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultz.

Legnebogen.

(Fortsat).

„Ja saa er det Dig min ærlige Mand! Men hvad vil Du egentlig.“

„Jo, seer I nu, Gæstgiveren det er en stor Gavtyv, og det kunde nok hændes, at han vilde gjøre Jer noget Ondt; men jeg vil bare lade Jer vide, at jeg putter mig her henne bag Bustene.“

„Tak skal Du have, min ærlige Mand!“ sagde den Reisende leende, „men saa farligt er det vel ikke. Gaa Du hen og læg Dig, det er bedre.“

„Nei ellers Tak! Jeg bliver her alligevel,“ svarede Ole i Athen, som med al sin Godmodighed og Enfoldighed

havde megen Tilbøielighed for det Eventyrlige og Farlige. „Jeg har seet mistænkelige Folk i Afteø, og jeg skal passe paa dem. Bær nu blot stille og kald paa Ole, naar der er Noget paaferde.“ Nu forsvandt Ole i Athen og skjulte sig mellem nogle tætte Buske, omtrent tredive Alen fra Huset.

„Skulde vel den nederdrægtige Gjæstgiver turde vove at gjøre mig noget Ondt?“ spurgte den Reisende sig selv, efter denne paa en saa besynderlig Maade erholdte Advarsel — „dog, det er umuligt i vore lov- bundne Tider.“ Søvnens var imidlertid borte, og saa tapper som vor Helt end var, kunde han umuligt bringe den tilbage. For dog at fordrive Tiden med Noget paa det haarde og ubehagelige Leie, begyndte han i Tankerne at digte en lille munter Vise, hvilken ædle Forretning ogsaa hurtigt optog det ene Qvarter efter det andet, og han var just i Begreb med at bryde sin Hjerne med at finde paa den „epigramatiske Spids“, som altid bør stille frem i Slutningsverset, men som ogsaa altid er saa overordenlig vanskelig at finde, da han syntes at fornemme nogle hvissende Stemmer under sig. Begavet med en sjelden skarp Hørelse, anstrengede han den endnu mere, og tilsidst lykkedes det ham tydeligt at adskille flere Talende, uden dog at kunne opfatte deres Ord. Han lagde sig derfor forsigtigt ned paa Gulvet med Dret mod Brædderne. Og nu opfattede han Følgende:

„Fire Sølvseer — Lænkehund — Rævekage — Bonden — Kniven i Brystet.“ Den Stemme, som

havde fremsagt disse Ord, hvis Mening det dog ikke var særdeles svært at udfylde, var temmelig hæst af Brændeviin og som Følge deraf vanskelig rigtigt at høre, men nu hævede en anden sig, som slog ind i Discant og syntes at tilhøre en ny Lærling: „men Sølv-Hans, den Gæst, vil beholde det Hele for sig, og det var dog mig, som først krøb ind ad Vinduet. Da skal Fanden og ikke jeg stjæle, naar jeg ikke faaer Noget for det.“

„Stille, forbandede Hvalp! eller jeg skjærer Struben over paa Dig!“ raabte Brændeviinsstemmen truende.

„Stille! stille!“ advarede nu en tredie Stemme, som ogsaa tydeligt kunde høres, „Kagsted bad mig sige Jer, naar I kom hjem, at I skulde holde Kjæft, som Fiske, da han venter Sognesogden her, som skal fængsle en Løsgænger, som er bleven gal og har slaaet Kagsted.“

„Sognesogden? Nei, saa stikker jeg af,“ sagde den fine Stemme.

„For at løbe lige i Gabet paa Gribben, Dit Fæ!“ svarede den tredie Stemme. „Nei vi ere intetsteds sikkere end just her, hvor selve Fanden ikke kan faae Rede paa os. Men nu stille bare, eller Djævelen skal. . . .“

Dg nu blev det ogsaa siebliffelig stille.

„Men det er jo et deiligt Sted, hvorhen jeg er kommen!“ tænkte den Reisende. „Imidlertid var det en ret behagelig Nyhed for mig, at Kagsted har sendt

Bud efter Sognefogden for min Skyld; vi ville nu faae at see, hvem af os begge, der har den største Aarsag til at ønske sig til Ulykke med Besøget."

Forledt af sin Hævngjerrighed og sin lave, men brændende Lyst efter at komme til at chikanere en Herremand, havde Herr Kagsted denne Gang virkelig ikke handlet med sin sædvanlige Forsigtighed, da det ikke faldt ham i Tankerne, at han havde iudlogeret sin Gjest lige over sine Klienters omhyggeligt skjulte Jordhule. Saaledes hænder det ret ofte, at den meest polerede Skjelm kan glemme sig selv, naar hans Videnskaber udelukkende ere blevne vakte i een Retning, og da det nu var Næsestyveren, der fremfor Alt skulde hævnes, saa indqvarteredes den Reisende i det Bærelse, som havde en Bom for Døren, idet den med saa megen Ordenssands udstyrede Herr Kagsted var saa hange for, at Fangen skulde undslippe. Men til hans store Ulykke havde denne aldrig engang tænkt paa nogen Flugt. Forinden Sognefogdens Ankomst frøgtede Herr Kagsted imidlertid ikke det Ringeste, thi, endskjøndt hans Huus stod i stort Banrygte, og flere Undersøgelser der vare blevne anstillede, havde man endnu aldrig truffet hverken paa noget Tyvegods eller Tyve. Saa godt og saa hemmelighedsfuldt var det lykkedes ham allerede for flere Aar siden at indrette en Jordhule, der ved en underjordisk Gang stod i Forbindelse med en gammel forsalden Kartoffelkjælder, beliggende tæt op til de Buske, mellem hvilke den mandhaftige Ole i Athen havde gjemt sig. Denne christ-

nede Athenienser, saa ulig Hedningerne Perikles og Alcibiades, havde fra sin Post, kort efter Midnat, bemærket, hvorledes tvende Personer med Bylter i Hænderne havde listet sig ind i den omtalte Kartoffelkjælder, uden atter at komme ud. Uden at være særdeles fløgtig af sig, begreb han dog, at der var Ugler i Mosen, og han gik tilsidst ind i Kjælderens med opspændt Bøsse, men den var tom. Nu troede Athenienserens fuldt og fast, at han havde seet Spøgelser, men da han ikke var frygtsom af sig, besluttede han dog at blive paa sin Post, indtil det gryede ad Dag.

Denne var ei heller langt borte, og aldrig havde vel vor fangne Reifende med større Glæde hilset nogen Solstraale, end den, som nu faldt gjennem Ruden ind i hans Fængsel. Strax derpaa hørte han Lyden af en Bogn, som kjørte frem og derefter holdt. Han gik nu sagte til Døren, men da han forsøgte paa at aabne den, fandt han den tilspærret udenfra. „Naa, naa! Herr Kagsted,“ sagde han rolig ved sig selv og smaalo, „jeg kommer nok snart ud, men da kommer Du til at indtage min Plads.“

Hadde Aftenen været fuld af Modgang og Ureglser for den Reifende, saa blev Morgenen endnu mere ulykkebringende for Herr Kagsted, hvis leende Stemme nu hørtes i Gangen udenfor.

„Her har jeg luffet ham inde, høivelbaarne Herr Commissarius! Retten maatte have sin Gang, Orden er det halve Liv, og jeg taaler aldrig mindste Ustif i mit æstembable Huus.“

„Jeg har just hørt det Modsatte,“ svarede en streng Stemme, „men vrøvl nu ikke som en Rjælling, men lul strax op.“

„Men jeg annoncerer høivelbaarneste Herr Commissarius i Underdanighed forud at negligere sig mod det vanvittige Menneskes Attentioner med Hug og Slag. Tænk om han vovede at forgribe sig paa Commissariusens hellige Personlighedsprincip.“

„Lul strax op Du gamle Ræv!“ sagde Fogden med Tordenstemme, og Herr Ragsted, som fandt, at han havde faaet en „ræsonabel“ Karl at gjøre med, skyndte sig skjælvende og saa smaat fortrydende sin Gjerning med at adlyde Befalingen. Bommen toges bort, Døren aabnedes og Fogden traadte ind med en „Politistav“ i Haanden; men hvo kan beskrive Herr Ragsteds skrækbandede Forbauselse, da han saae Herr Commissariusen, istedet for at tordne løs med Grovheder, der, som han af egen Erfaring vidste, kraftigt vilde være blevne tilbageviste, og der saaledes, efter hans floge Beregning, endnu mere vilde have forværret den Reisendes Actier, ærbødigt at tage til Raastjetten paa militair Viis og med et uforstilt Udtryk af Hengivenhed, som ikke engang hans Forundring kunde undertrykke, at udraabe: „Gud bevare mig vel! Det er jo Baron Lyrensværd, min gamle kjære Lieutenant. Det skal Du komme til at bøde for, Din Hund!“ og herved tog han Herr Ragsted i Kraven, som fandt det paa høie Tid at retirere.

„Commandeersergeant Bergstrøm!“ udraabte den

Reisende, som vi herefter ville kalde Tyrensværd, paa sin Side lige saa forbausset, „det var da virkelig et lykkeligt Møde! God Dag, min gamle hæderlige Ven og Kammerat!“ tilføiede han og trykkede hjerteligt Fogdens venstre Haand, medens den høire var optaget af det ædle Hverv at holde Gjæstgiveren fast; „men hvoraf i al Verden kommer det sig, at De er her og som Foged ovenikjøbet?“

„Jo, som bekjendt, er vor Regimentschef nylig bleven Landskhovding i dette Lehn, og da han ansaae mig for en Smule Politimand, udnævnte han mig strax til Foged i dette Herred, som. . .“

„Og bedre havde han vel ikke kunnet gjøre,“ afbrød Tyrensværd ham; „men nu til noget Vigtigere,“ vedblev han med en hvissende Stemme. Først senere skal jeg tale om mine egne Affairer med denne Usling (pegende paa Herr Ragssted), men nu vil jeg berette, at jeg i Nat har fusket Eder i Haandværket og er kommen paa Spor efter en heel Tyvebande. Just her under vore Fodder have Tyvene deres Skjulested, thi jeg har tydeligt hørt dem samtale med hinanden. Der er nu ene Spørgsmaal om at kunne fange dem.“

Bed disse Tyrensværds Ord blev Herr Ragssteds lobberøde Næse hvidgraa som en Kirkevæg; men da han var en snarraadig Mand, havde han uformærket taget en lille Pibe frem, som han førte til Munden og udstødte en skarp, skærende Lyd. I samme Dieblif fattedes Fogdens Pistol paa Gjæstgiverens bankende Hjerte; „stille, eller Du er dødsens,“ udraabte han, „og

bring os strax til Røverkulen. Jeg haaber nemlig, at Herr Baronen gjør mig Selstabs," og kastede et betydningsfuldt Blik paa sit Livbelte, hvoraf Lyrensværd strax tog en Pistol.

„Røvere i mit æstemable Huus!“ jamrede Herr Kagsted sig, „hvor kan naadig Herr Commissarius troe paa en saa nedrig Bagvaskelse. Jeg er en hæderlig Mand, det er sikkert, har saaet en omhyggelig Execu....“

(Fortfættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selstabet ere foreslaaede :

Skomagermester G. G. F. Halse.

Formand S. Larsens Datter Christine.

Borger-Vennen.

Tre og firesindstyvende Aargang.

Nr. 45.

Løverdagen den 11te November 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Tegnebogen.

(Fortsat).

Men her afbrødes den ærede Taler af et Skud tæt udenfor Huset.

„Ha! det kom fra min Forpost, Ole i Athen!“ raabte Lyrensværd, rev Kragsted udaf Fogdens Hænder og kastede ham i en Haandevending til Gulvet. „Lad os ile til hans Bistand!“ og nu drog han Fogden med sig ud gjennem Døren, satte Bommen for, og begge skyndte sig hen til Stedet, hvorfra Skuddet var kommet, hvor de fandt den tavpre Athenienser staaende i Kjælderaabningen med den høit sig jamrende Sølv-Hans foran sine Fødder. „Brav, min raske Knøs!“

raabte Tyrensværd, „der har vi En, men der findes endnu et Par til.“ Fogden gik frem til den aabnede Luge til Gangen og raabte derind: „overgiv Jer, I Spidsbuber! eller jeg skal røge Jer ud som Ræve. Svar, siger jeg Jer!“ men intet Svar paafulgte.

„Monstro jeg ikke skulde kunne muntre dem op med en Ladning Hagel?“ spurgte Atheniensen, som meget koldblodigt havde ladet sit Gevær og nu lagde Fængfrugt paa.

„Nei, det gaaer ikke an, Farlille,“ sagde Fogden; „Du kunde komme til at skyde en af disse haabefulde Boder ihjel, og da var Du ulykkelig for Din Livstid.“

„Det var da en loierlig Lov den,“ mumlede Atheniensen forundret, og det med Grund.

„Men hvad skulle vi nu gjøre?“ spurgte Tyrensværd. „Maaskee have de endnu en Udgang, og da ere de rimeligviis allerede paa det Tørre. En af os maa bevogte Huset....“

„Det vil jeg gjøre,“ sagde Fogden; men just som han stod i Begreb med at ile bort, hørte han fra Gangen en fin, klynkende Stemme, som sagde: „jeg overgiver mig, naadige Herr Commissarius, og strax derpaa krøb en bleg, spinkel sexten eller syttenaarig Yngling frem, af denne pyperlige Race, som opdrages paa Correctionsindretningerne og hvoraf Stockholms Gader vrimle. Som Tyrensværd havde formodet, fandtes der virkelig endnu en Udgang fra Tyvehulen, men Ulykken vilde, at denne var anbragt gjennem et hemmeligt Luffe i Gulvet, just i det Bærelse, hvor

Ekstrakt

af

trede Kvartals Regnskab 1871

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

1. Kassebeholdning fra 2det Kvartal d. N.....		Rd. 575
2. Halvaarligt Kontingent:		
Restance fra forrige Kvartal.....	415 Rd. 68 $\frac{1}{2}$.	
Hs. Majestæt Kongens Bidrag.....	20 — „ -	
	435 Rd. 68 $\frac{1}{2}$.	
deraf er indgaaet.....	180 — 68 -	18
Restance ult. September.....	255 Rd. „ $\frac{1}{2}$.	
3. Ugentlige Indtægter efter Ugelisterne fra Nr. 26 til 39.		129
4. Renter:		
$\frac{1}{2}$ Aars Rente til 1ste Septbr. 1871 af £ 8400 à 4 pCt.		151
5. Afdrag paa Ublaas:		
Restance fra forrige Kvartal.....	1295 Rd. „ $\frac{1}{2}$.	
anviist for dette Kvartal.....	1872 — „ -	
	3167 Rd. „ $\frac{1}{2}$.	
deraf er indkommet.....	1857 — „ -	185
Restance ult. September.....	1310 Rd. „ $\frac{1}{2}$.	
	Rd....	1059

Kjøbenhavn, den 30te September 1871.

Overensstemt

B. Petersen.

C.

Udgift.

	Rd.	S.
ensjoner:		
anviste i dette Kvartal	1320 Rd. 24 S.	
deraf udbetalt	1311 — 48 -	48
uaaffordrede ult. September	8 Rd. 72 S.	
	597	48
	119	40
	189	84
	3000	"
	18	40
	14	76
	5345	93
Rd.	10597	45

J. Th. Neumann,
Selskabets Kasserer.

J. Em. Larsen.

Herr Ragssted nu sad fangen, og hvorfra man gjennem en lang, mørk Corridor, udenfor dette, kom til en Bagdør, som førte ud i det Frie. Man forstaaer saaledes, at den Bom, indenfor hvilken Herr Ragssted nu fortvivlede, ene var til, for at bortvende al Mistanke ved stedfindende Visitationer, og aldrig før benyttet end nu, og det i en ulykkelig Stund. Da nu de tvende andre Tyve fandt ogsaa denne Retraite aflukket og deres smukke Vært selv fangen i sin egen Grube, besluttede de strax at overgive sig, for at slippe fra at gjøre nærmere Bekjendtskab med Atheniensserens Bøsse. Strax efter at den haabefulde Sextenaarige, paa Stedet bekjendt under Navnet Valen, havde capituleret, anmeldte ogsaa den tredie Tyv sig til Audiens, hvilket ogsaa siebliffligt bevilgedes. Ulykkelig kommen op fra Underverdenen, gjenkjendtes han af Ole i Athen for at være Kirke-Peter, en berøgtet Stortyv, som havde megen Forkjærlighed for Altarsølv og som nu senest mistænktes for i Samfund med Sølv-Hans at have begaaet et betydeligt Sølvtyveri hos en rig Eiendomsbesidder i Egnen, som havde udlovet 500 Rigsdaler til den, der kunde tilveiebringe det Stjaalne tilligemed Tyvene.

„See, see! ja jeg vidste det, at jeg skulde knibe Dig tilsidst, Kirke-Peter!“ sagde Atheniensseren og strøg Bøssespiben fornøiet. „Det var Dig som stjal Sølv-tøiet fra min naadige Herre, det er sikkert, som Ragssted siger, og min Herre sagde justement til mig: hør Ole i Athen, sagde han, Du er en raff Karl og Du

er Jæger. Jeg synes, sagde han, at Du maatte kunne faae Redelighed paa Tyven, sagde han, saa faaer Du saa mange Benge, at Du kan kjøbe Huusmandsstedet for dem, sagde han. Ja, jeg skal prøve paa det, naadige Herre, sagde jeg, og siden har jeg gaaet saadan i otte Dage og speculeret, men tilsidst traf jeg Hovedet paa Sømmet. Men nu Kirke-Beiter! nu skal jeg hjælpe Kronens Opsynsmand med at flæde Dig paa."

(Fortfættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Bager Christoffer Methling.

Musiciens H. Reeses Datter Jacobine Georgine.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 46.

Lørdagen den 18de November 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Tegnebogen.

(Fortsat).

Kronens Opsynsmand, som fulgte med Fogden og altid var forsynet med Haandjern, der havde en særdeles strygende Affætning i denne Egn, havde allerede trukket Handskerne paa Valen, og da nu Louren kom til Kirke-Peter, rakte denne med stoist Ro sine Hænder frem, uden at yttre en Lyd. Han lod sin ene nøie med at give Athenienseren et forsærdeligt Diekast, der ligesom syntes at sige: vent bare! om jeg nogensinde bliver fri, bliver Du min Knivs første Offer."

Ole i Athen, som forstod hans tause Sprog,

sagde leende, idet han bevægede Bøssen: „men, seer Du, jeg har denne hersens og luur mig, om jeg lukker meer end eet Die paa Gangen.“

Nu henvendtes Dymærksomheden paa den tredie Fange, Sølv-Hans, som endnu bestandigt laa og jamrede sig. Athenienseren havde givet ham en dygtig Sværm Hagel i det høire Been, og Sølv-Hans skulde gjerne have villet give alt det Sølv, han havde stjaalet, blot for at blive fri for det ubetydelige Bly, som paa en saa ubehagelig Maade var blevet ham paatvunget. „Jeg troer ikke, at Skuddet er saa farligt,“ sagde Fogden, efterat han havde undersøgt Saaret; men det havde alligevel været bedst, om det ikke var blevet løsnet, thi det forarsager blot Brøvl.“

„Ja hvad skulde jeg gjort, da han kom løbende mod mig med sin Kniv?“ spurgte Ole, „see Kniven ligger der og er endnu blodig.“

„Har han saaret Dig?“ spurgte Fogden.

„Nei, bevares! men det kan være en Andens Blod, for jeg saae, hvorledes han listede sig ind her i Nat med en stor Bylt i Næven.“

Det er da ham, som har gjort Indbrud paa Snaalemaale i Nat og slemt saaret den gamle eensomt boende Bonde. Jeg fik Underretning derom i Dagbrækningen, da jeg var ude og fængslede en Hestepranger, som laa i Baghold paa Landeveien, en Fjerdingvei herfra, for at myrde en anden Hestepranger, kaldet Rakker-Svend.“

„Det er jo forfærdeligt,“ raabte Lyrensværd med

Afky, „netop disse to Brangere skilte jeg ad her i Gaar Aftes, da den Myrdede stod i Begreb med at ihjelslaae den, der nu er bleven Morder, og dette var selv Anledningen til det Klammeri, hvori jeg geraadede med Gjæstgiveren, den Skurf.“

„Det er sandt, ham maae vi ikke glemme,“ sagde Fogden. „Siden vi nu lykkelig og vel have faaet disse tre Herrer i sikker Forvaring, ville vi, med Herr Baronens Tilladelse, begive os til ham, den største Skurf af dem Alle, thi uden Hælere fandtes der færre Lyve.“ Efterat Fogden derpaa havde opfordret Kro- nens Opsynsmand og Athenienseren tilligemed en Mængde gabende Tilskuere, som allerede havde for- samlet sig, til noie at have Opsigt med Fangerne, gif han, fulgt af Lyrensværd, til den ordenelssende Herr Ragsted, som de fandt siddende paa Sofaen med et beundringsværdigt roligt Uafsyn.

„Naa, min estimable Herr Ragsted,“ sagde Fogden til Gjæstgiveren, „maa jeg nu først bede Herren om at have den Godhed at reise sig og derpaa at høre hvad jeg har at sige. Fra Kammeraterne derude kan jeg hilse meget. De befinde sig saa vel, som Om- stændighederne kunne tillade det, og nu staaer kun til- bage, at Herren endnu har den Godhed at føre mig ned i Gjæsteværelset, som jeg er meget nys- gjerrig efter at tage i nærmere Diesyn. Vær saa god!“

„Ak, jeg ulykkelige Mand!“ udraabte Herr Rag- sted med grædende Stemme, „hvor er det muligt, at

saadanne Skurke have kunnet snige sig ind i mit æstimable Huus, uden at jeg har havt den mindste Communication derom. Hvor havde jeg mine Dine, hvor havde jeg mine Dine!"

"Ja, hvor havde I Eders Dine!" sagde Fogden tørt. "I er virkelig meget at beklage, stakkels hæderlige Mand! Dog Skinnet er imod Jer, Skinnet er imod Jer. Men hvad er det?" spurgte han hastigt, da hans skarpe Die paa Gulvet opdagede en lille blaa Bomuldslap, som sad indfilet mellem Gulvplankerne, „denne Lap har usiagtigt samme Farve som Kirke-Peters Sommerfrakke, paa hvilken jeg mærkede, at det ene Skjød var afrevet. Her maa saaledes være et hemmeligt Luffe. Na! vær saa artig at aabne det, bedste Herr Ragssted."

„Hemmelige Luffe i mit Huus! af hvor min høistærede Herr Commissarius kan være morsom, naar det behager ham at skjemte! Nei, jeg er en hæderlig Mand, det er sikkert, og jeg har endnu aldrig været straffet for nogen Forbrydelse, skjøndt onde Menneker ofte have søgt at denigrere mig," forsikrede Herr Ragssted med et berøgtet Udtryk, som da endelig engang var passende anbragt paa sit Sted.

„Ja, det forstaaer sig! Hvorledes skulde det vel kunne falde mig ind at betvivle Herr Ragssteds Hæderlighed! Men tilgiv mig, at jeg er saa paatrængende! aabn Luffet, jeg beder saa indstændigt. Da Gjæstgiveren endnu vedblev at forsikre om sin Uskyldighed, sagde Fogden med et Diekast til Lyrensværd: „Maaskee

opfylder Herr Ragssted min Begjæring, om Herr Baronen tillader, at jeg taler lidt under fire Dine med ham. Manden er saa undseelig, saa undseelig."

Lynsværd fjernede sig strax; men, staaende i den mørke Gang udenfor, hørte han først nogle dybe Suk, derpaa en sagte Jamren og endelig høitlydende Skrig. Derpaa blev Alt igjen stille, og snart aabnede Fogden Døren, sigende: „Det gif, som jeg havde beregnet: Herr Ragssteds Undseelse har lagt sig, og han er beredt til at vise os sine Gjæsteværelser, skjøndt han er meget kjed over, at de saa tidligt paa Morgenstunden endnu ikke ere bragte i Orden. Nu ville vi blot tilkalde Bidnerne og derpaa anstille Visitationen."

Da nu sandsynligviis Læseren, ligesom Forfatteren, længes efter at komme bort fra Slagsmaales uhyggelige Gjæstgivergaard, vil det blot være nødvendigt i Korthed at tilføie, at ved Undersøgelsen en betydelig Mængde Sølv og andre Kostbarheder fandtes i de vel anlagte underjordiske Gjemmesteder. Rigest blev dog Høsten i Herr Ragssteds Laboratorium, hvor han, lykkeligere end Fortidens sværmende Alchymister, meget rigtigt tilvirkede hele Stænger af ædle Metaller af smeltet Kirkesølv, Skeer, Gasler m. m. I dette Laboratorium gjenfandtes ogsaa den Reisendes Portefeuille, som havde ligget Eieren saa meget paa Hjertet. Efterat nu alle Kroge omhyggeligt vare blevne undersøgte og en paalidelig Bagt anbragt, for yderligere at bevogte „Gjæsteværelset“, bragtes Herr Ragssted atter

op i Lyset, hvor Kronens Opsynsmand mødte ham med et Par Haandjern.

„Maa jeg nu bede min fortræffelige Herre at trække Handstjerne paa,” sagde Fogden, „thi Eders fine og ærlige Hænder kunde ellers blive solbrændte i Heden. Vi have en lang Vei for os, og Skydsen (pegende paa Fangevognen) venter allerede. Saa, bort med alle Complimenter og skynd Dig, Skurk! siger jeg.“

„Hvilken uværdig Opførsel mod en fri Medborger i en oplyst Tidsalder!” sukede Herr Ragsted. „Jeg er uskyldig, det er sikkert, og jeg rappellerer til Aftenbladet, det er sikkert. Men min Kone, min sømme Kone! hvad hendes Hjerte maa lide!” klagede Herr Ragsted, som havde megen Tilbøielighed til det Sentimentale, skjøndt det var almindeligt bekjendt, at Høgtiefolkene levede som Hund og Kat.

„Na, sørg ikke for hende, Du Tyvknegt!” raabte en svingrende Stemme, og i det Samme arbeidede et Fruentimmer med et modbydeligt og arrigt Udseende sig frem gjennem den gabende Hob. „Jeg ønsker Dig en lykkelig Reise og en stærk Profos, og det har Du, fordi Du slog mig i Nat. Men jeg toer mine Hænder i Uskyldighed, for jeg har, Gud ske Lov! aldrig vidst Noget om Dine Tyvstreges, nei, aldrig det Bitterste.“

„Har Du ikke?” brølede Herr Ragsted med gnistrende Dine og aldeles affindig over sin sømme Mages Trods, som hun ikke skulde have vovet, hvis han

havde havt sine Hænder frie. Efter det Kjendskab, vi allerede have faaet til Herr Ragsteds Charakter, vide vi, at en ustyrlig Hævngjerrighed var hans stærkeste Videnskab, og denne bragte ham ogsaa nu, idet han glemte alle Forsigtighedens Bud, til endnu engang at udraabe: „Har Du ikke? Jo, hvis Commissariusssen vil eftersee den dobbelte Bund i den fastnaglede store blaae Kiste i vort Sengenammer, skal han nok faae at see, at Du har været om Dig, for at faae Dit Lod ved Delingen. Ja, ja, Du Her, skal jeg gaae til Helvede, saa skal Du følge med, det er sikkert.“

„Jeg tager Eder til Vidner, godt Folk, paa Ragsteds Bekjendelse,“ raabte Fogden glad — „og følg mig nu, min charmante Frue, saa skulle vi eftersee, om Eders ædle Mage har sagt sandt, eller ikke.“

Ragsteds Ord befandtes denne Gang, mod Sædvane, at have været sande, thi den pragtelstende Frue, der satte megen Priis paa Nipsager, havde samlet en saadan Mængde deraf, at mangan Grevinde skulde have misundt hende. Det havde nemlig været det dydsirede Bars Mening snart med disse velerhvervede Skatte at flytte til Nordamerika, dette forjettede Land for vort europæiske Samsunds Udflugt. Men — „Mennesket spaar og Gud raar.“

„Jeg kan saaledes ogsaa glæde mig til Fruentimmerselskab,“ sagde Fogden leende til Baronnen, efterat han havde gjort Anstalter til Krokonens Fængsling. „Den værste Straf, som det hæderlige Bar til en Begyndelse kan faae, er at de komme til at kjøre

sammen og at boe sammen, naar de komme til Thinghuusfængslet. Jeg skal heller ikke undlade at indrette det saaledes. Men nu maa jeg ærbødigt takke Herr Baronen for god Assistance. Det er heelt og holdent Herr Baronen, som jeg maa tilskrive den lykkelige Fangst, jeg i Dag har gjort, og Baronen tilkommer ogsaa med al Ret den udsatte Belønning for Opdagelsen af Sølvtyveriet."

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Betjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Skibskapitain Clausens Enke.

Guldsmed C. E. W. Petersen, Særdøv.

Borger-Vennen.

Tre og firesindstyvende Aargang.

Nr. 47.

Løverdagen den 25de November 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Lørdagen den 14de December 1871, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Generalforsamling i Efterslægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

1 Administrator,

1 Revisor,

3 Repræsentanter til at foretage det lovbefalede Kasse-Eftersyn, hvortil Dhr. Repræsentanter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 21de November 1871.

B. Petersen. C. N. Laurup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Tegnebogen.

(Fortsat).

„Nei, nei, min bedste Commandeersergeant,“ sagde Pyrensværd undvigende; „saadanne Penge, om ogsaa nok saa ærligt fortjente, modtager jeg ikke paa noget Bilkaar. Lad det nu ogsaa være af Stoltbed, men I fjender mig fra gammel Tid og veed, at hvad jeg har sagt, er sagt. Summen tilhører desuden med endnu større Ret Eder og Ole i Athen, thi uden Eders Mellemkomst havde Paagribelsen ikke kunnet skee saa hastigt, og hvis ikke Ole hændelsesviis havde staaet ved Udgangen af Løngangen, saa var det sandsynligviis lykkedes Flygtningerne at undkomme. Men nogle Penge trænger jeg imidlertid til at laane af min gamle Kammerat, og nu fortalte vor Helt i Kortbed sit Uheld fra Gaardagen.

„Har Kagsked opført sig slet, saa har ogsaa Herr Baronen faaet den meest glimrende Opriisning,“ sagde den forhenværende Commandeersergeant, og stod just i Begreb med at tage sin Tegnebog op, for at gjøre Pyrensværd det forlangte Laan, da en Tjener i Livré nærmede sig ham og spurgte, om han ikke hændelsesviis havde hørt, at en Reisende havde tabt sin Tegnebog.

„Jo, for Gauden! jo! Det er Herr Baronen der, som har tabt den.“

„Jeg skal da hilse Herr Baronen fra min Hus-

bond, Grev A**, som beder Herr Baronen at ville have den Godhed selv at afhente den tabte Tegnebog paa hans Eiendom Storeby, for at oplyse, om Alt er rigtig," sagde Tjeneren med Hatten i Haanden.

"Intet kan være billigere end det," sagde Eyrensværd; "hils Herr Greven, at jeg, saa snart det lader sig gjøre, skal have den Ære at indfinde mig. Jeg vil snarest muligt bestille en Hest."

"Behøves ikke, Herr Baron, thi jeg har Grevens Jagtvogn og Heste med mig for det Tilfælde, at jeg skulde træffe paa den Officeer, som havde tabt Tegnebogen. Jeg var først paa den nærmeste Gæstgivergaard paa det andet Skjdsliste, og der saae jeg i Dagbogen, at en Baron Eyrensværd var passeret, hvorpaa jeg fjorte hid."

"Officeer? hvorledes! det have de vel gjettet af den tosfede Fortegnelse over mine Klædningsstykker," tænkte Eyrensværd ved sig selv.

"Hvem fandt Tegnebogen?" spurgte Fogden, den forhenværende Commandeersergeant.

"Det gjorde Froken Hortensia, som var ude at spadserere," svarede Tjeneren; "ogsaa hun befalede mig, at jeg for al Ting skulde tage Officieren med mig, naar han fandtes" — tilføiede han listigt, som havde han været Tjener i en fransk Comedie.

"Denne Indbydelse er, paa min Sjæl, ikke at faste Brag paa," hviskede Fogden-Eyrensværd i Dret. "Grev A** er den hæderligste og meest gæstfrie Mand i hele Lehnets og Froken Hortensia, hvis Formynders

han er, den smukkeste og rigeste Pige. Jeg har seet hende ved en Middag paa Storeby, thi Grev A** er en Greve af det Slags, som ogsaa gjerne seer en Foged ved sit Bord, naar blot denne er en brav Karl. Baronen har altid været Damernes Indling, det mindes jeg fra gammel Tid, og hvem veed...."

Lyrensværd vendte sig leende om, og den virksomme Foged gik for at placere sine respective Fanger paa Bognen, hvorved han ikke glemte at lade Barret Kogsted, som det anstaaer Ugtemager, trofast sidde sammen; men da Kogsted vilde benytte de endnu frie Been, for dermed at sparke sin fjære Halvdeel, gaves der ham ogsaa en Jernboile om Fødderne, endstjøndt han lydeligt, men forgjæves protesterede derimod. Da nu det hyggelige Selskab lykkeligt var stuvet paa Bognen, trykkede Lyrensværd hjerteligt Fogdens Haand, efterat han havde givet ham Løfte om at tilbringe nogle Dage i hans Huus, hvilket Ophold ogsaa var nødvendigt, da Fogden ubetinget maatte tilkalde Lyrensværd som Hovedvidne ved det Extrating, som skulde holdes over Tyvebanden, og saasom vor Helt ikke havde synderlig Hastværk og ikke var hindret af Tjenesten, seiede han sig villigt deri. Derpaa sattes Fangevognen i Gang, og da den i sagte Mag førte forbi Lyrensværd, sagde denne: „Naa, farvel nu, min bedste Herr Kogsted! tak for godt Qvarteer og glem mig ikke!“

„Nei, det er sikkert,“ svarede Herr Kogsted og skar

Tænderne. Og nu kunne vi med et let Hjerte overlade ham til sin Skjebne.

Lypressværd ilede nu ind, for at gjøre sit Toilette, hvorved de smukke sorte Loffer ordnedes omhyggeligt, de lange Moustacher omdreiedes paa det Fiffigste, og Uniformshyrtouten, som var „født i Mar“, droges paa og prydedes med de skinnende Epauletter. Som han nu stod der, „opsmykket“, fremstillede han den fuldkomneste Typus af mandig Kraft og Skjønbed, som man vilde see, og man kunde ikke forundre sig over, om han, efter Fogdens Paastand, altid var Damernes Indling. Her er maaskee ogsaa det rette Sted til at oplyse, at han virkelig havde været og var det, overalt hvor han viste sig, men uagtet denne almindelige Hylldning, eller maaskee just paa Grund deraf, var hans Hjerte endnu frit som Fuglen i Skoven. Født af rige Forældre, som ved en ufornuftig Huusholdning og andre Tab vare blevne ruinerede, havde han tidligt lært at kjende Fattigdommens Forsagelser, efterat han kort i Forveien havde smagt Overflødighedens „Comfort“. Denne Modgang havde imidlertid ikke rokket, men tvertimod hærdet hans af Naturen glade Lune, der, ligesom Kong Salomons, ikke nedtrykkes af den vundne Bished om Alttings Forgængelighed under Solen. Men en vis Stolthed, ædel i sin Grund, havde dog den Fattigdom, hvori han var geraadet, fremkaldt, og skjøndt han var favoriseret og Gjenstand for mange smeltende Blikke, selv for rige Arvetagersters, tillod denne Stolthed ham dog ei at optræde som

Brødsfrier. Hertil bidrog vel ogsaa, at han havde fattet den, nu for Tiden temmelig sjeldne Overbeviisning, at man af Hjertet bør elske ogsaa den rige Pige, hvis Haand man vil vinde. Men blandt vor Tids forkunstlede, forskruede og forsuorede unge Damer med „Benge“, havde han ikke fundet noget Sind, som sympathiserede med hans eget, som var aabent, muntert og ukunstlet og afskyede denne sippede „Sentiment“, denne hyllede Englereenhed, som desværre er saa almindelig, skjøndt den gavner saa lidt, da i alt Fald Ingen lader sig lokke deraf. Det var derfor meget sandsynligt, at vor Helt med en saadan Tænkemaade vilde komme til at gaae ugift i sin Grav. Saaledes troede han idetmindste selv, og i denne Tro satte han sig ogsaa i Jagtvognen og begav sig til Storeby for at modtage den tabte Skat.

Fra Slagsmaales uhyggelige og blodige Tyverede er det sandeligt ret behageligt at kunne begive sig til et helligt Rum, hvor ingen Forfatter, men kun hans Sangmø, og knap hun, faaer fri og uhindret Udgang — nemlig til en ung blomstrende Piges Sengeskammer. Det er just til et saadant behageligt Sted, hvorhen jeg nu fører Læseren, og der forefinde vi vort elskværdige Bekjendskab fra Gaardagen, Frøken Hortensia. Iført en smagfuld, blændende hvid Morgendragt, paa hvilken de nye ordnede rige, sorte Loffer yndigt faldt ned, sidder hun nu og, ligesom „Banadis,

lyttende hviler
 Barmen
 den hvide mod Bordet
 flammer og hører."

Svad hun egentlig lytter paa, er umuligt at udgrunde, men at hun gjør det imellemstunder, er dog utvivlsomt. Af hendes skjønne Ansigt at domme, som er usædvanligt blegt, synes det som Natten har været urolig, og som Sønnen kun sjelden har tilluffet disse straalende Dine, der nu løstede og atter sankede med en selsom Forvirring. Foran hende laa en Bog, men hun stod den høftigt fra sig og fæstede Blikket paa en lille Papirslap, fuldstreven med Blyant. Overkriften var stilet til „min lille Kjæreste, om jeg havde nogen." Med et yndigt Smil gjennemløb hun endnu engang de tætte Linier, og tilsidst begyndte hun halvhoit at læse følgende Stanser:

Det er vel ei saa svært at glædes,
 Som Verden troer med alt sit Vid,
 Naar blot mod haarde Ord vi fredes,
 Som mod den falske Slanges Vid.
 Et Udtryk, ja en Mine kan bygge
 En Muur imellem Bryst og Bryst.
 Min lille Kjærest — ingen stygge
 Og skarpe Toner i Din Røst.

At see et yndigt Die græde,
 Skal være saare smukt — maaskee!
 Men jeg — Du maa mig det tilstede —
 Vil meget heller see det lee.

Langt bedre være glade Daarer
 End Daarer kun i Sorg og Graad.
 Min lille Kjærest — ingen Taarer,
 Naar ikke dertil just er Raad!

Men først og sidst og heelt til Ende
 Vi skulle paa hinanden troe,
 Thi ellers flygter saa behænde
 Den Elskov, som hos os skal boe.
 Den mindste Tvivl os Qual bereder
 Forsouing, Trætter hver en Stund.
 Min lille Kjærest — ingen Eder
 Om Troskab, men vær trofast kun.

(Fortsættes.)

F. W. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Smeder H. G. L. Ketterlein.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 48.

Løverdagen den 2den December 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Lørdagen den 14de December 1871, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Generalforsamling i Efterslægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

1 Administrator,

1 Revisor,

3 Repræsentanter til at foretage det lovbefalede Kasse-Eftersyn, hvortil Dhr. Repræsentanter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 21de November 1871.

B. Petersen. C. N. Laurrup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Tegnebogen.

(Fortsat).

„Besynderligt! besynderligt!“ hvistede den unge Pige, medens en let Rødme farvede hendes Kinder, „hvor denne Mand's friske, muntre Livsanskuelse stemme overeens med mine egne. Han forekommer mig just som en gammel Bekjendt; men det skulde undre mig, om han kommer hid? Jeg skulde netop ønske at see ham — see en Mand, som glæder sig over Livet, skjøndt dette ikke saa særdeles meget synes at have begunstiget ham, hvis man skal dømme efter „Mottoen“. „Undre mig om han kommer? Men hvad angaaer det mig!“ afbrød hun sig selv og lagde med en lille Mine af Utaalmodighed den omtalte Papirslap tilbage i Tegnebogen, som hun havde forvaret i Speilbordskuffen, han maa komme eller ikke, som det behager ham. Alligevel var det urigtigt af mig at læse hans Rimerier, meget urigtigt, men vi Fruentimmer ere saa nysgjerrige og — Findegods maa man jo gjenne-see.“ Efterat hun saaledes havde beroliget sin omtaalige Samvittighed, gif hun hen til Vinduet, aabnede det og saae ud i den friske, klare Sommermorgen, men et let Sul hævede derved hendes Barm, og det er meget rimeligt, at det Blik, hvormed hun nu hilsede den blomstrende Natur rundt omkring, ikke var fuldt saa muntert og straalende som sædvanligt. Skulle vi troe paa Anelser? Og var det maaskee en bævende

Unelse, som nu bemægtigede sig hendes Sjæl? C'est un chose à savoir!" En tam, hvid Due kom nu flyvende, satte sig ned paa hendes Skulder og fremstrakte sit lille Næb, som Pigen hastigt bedækkede med utallige Kys. Det var et smukt Syn. Lykkelige Fugl, om Kysene kun gjaldt dig!

En Kammerjomfru, ved hvis Indtræden den uskyldige Due floi sin Bei, kaldte nu Hortensia til Kaffebordet i Salen, hvor Grev R**s Familie var forsamlet.

„Naa min kjære Myndling," sagde Grev R** skjemtende og kysede Hortensia paa Panden, „Du har vel kun drømt om Skatte i Nat efter Dit store Fund i Gaar Aftes?"

„Nei, jeg drømmer aldrig, bedste Onkel; jeg sover kun, hvad der ogsaa er klogest."

„Maaskee Du ikke engang tænkte paa den stakkels Officeer, hvis fattige Tegnebog Du endelig vilde beholde i Aftes?"

„Nei, ikke det Ringeste," svarede Hortensia, forlegen og rødmende over sin lille Usandhed.

„Du interesserede Dig dog saa meget for ham i Gaar," sagde den sølsomme Agnes og saae paa sin Veninde med et ualmindeligt skalkagtigt Blik.

„Ja, det var den Gang," svarede Hortensia leende; „troer Du, at jeg kan interessere mig for et Mandfolk mere i det Høieste end et Par Timer."

„Det forekommer mig imidlertid, at han nu burde kunne være her," meente Greven, „forsaavidt han

nemlig ikke er bleven forsynet med andre Penge og har fortsat Reisen. Lundgren har allerede været fem Timer borte med mine Heste...."

I samme Dieblig traadte en gammel graahaaret Tjener ind og berettede, at Lundgren var kommen tilbage med en fremmed Officeer, som var viist ind i de underste Værelser, og som nu bad om at faae Greven i Tale.

"Det er godt Jonsson, men bed nu Officieren at komme herop og drikke en Kop Kaffe."

"Ja, strog, Herr Greve," sagde Jonsson, som saae ud til at være meget fuld af Nyheder, og holdt, med en gammel Tjeners Frihed, tøvende paa Vaasen — „men Lundgren sagde mig i Hast, at der er hændt gruelige Ting i Slagsmaale i Nat. Den fremmede Officeer skal have opdaget en heel stor Lyvebande, som nu er fængslet, og flere Personer ere blevne myrdede og stude ihjel, sa'e han."

„Er Du gal, Gamle!" raabte Greven og sprang op. „Men bed Du i ethvert Tilfælde Officieren at komme. Hvis han selv har været med i Affairen, maa han ogsaa bedst kunne oplyse os derom."

Efter nogle Dieblikke traadte Lyrensværd ind i Salen, og alle, den folsomme Agnes iberegnet, beundrede hans statelige Holdning og ædle Udseende. Efterat han med megen Ynde havde fremstillet sig for Greven og hilset paa den øvrige Familie, sagde han smilende: „Arsagen til mit tidlige Besøg er Herr Greven allerede bekjendt. Jeg havde i Gaar det Uheld

at tabe hele min store Reisekasse, men da jeg godhedsfuldt er bleven underrettet om, at den er funden og tagen i Forvaring her, har jeg indfundet mig for at modtage den."

"Der sidder hun, som har fundet den: min Wyndling, Fruken Hortensia I**," sagde Greven stakkagtigt, og spillede derved den stærkt rødmende og forlegne Pige et stort Puds, da man paa hendes indstændige Anmodning var kommen overeens om, at Greven selv skulde udlevere Tegnebogen og udgive sig selv som Finderen.

"Hvor misunder jeg min lykkelige Tegnebog, som er falden i saa skjønne Hænder!" sagde Lyrensværd med et klædeligt Blik. "Var den lige saa rig paa Forstand, som den er fattig paa Penge, vilde den vist aldrig vende tilbage til sin forrige Eier."

Hortensia var den mindste forskruede Pige, som kunde findes. Hun kom derfor strax tilbage fra sin Forvirring, og efterat hun havde kastet en comisk bebreidende Blik paa den i Smug leende Greve, som imod Forventning havde forraadt hende, da hun, for første Gang og af en ukjendt Aarsag havde villet vise sig anderledes end hun var, svarede hun i samme skjemtende Tone: "Naa, naa, Herr Baron, det er endnu langt fra beviist, at den Tegnebog, som jeg har fundet, er Deres. Glæd Dem derfor ikke for tidligt. Jeg er, min Sandten! ikke den, som giver igjen, hvad jeg finder, uden at jeg i Forveien har faaet en noiagtig Beskrivelse, som passer. Var derfor saa artig,

at opfriske i Deres Erindring alle Deres Tegneboogs ydre Fortrin, ligesom ogsaa dens indre gode Egenskaber, hvormed jeg naturligviis ogsaa har gjort mig bekendt." Dette yttrede hun med en saa fortvivlet Frimodighed, at den sølsomme Agnes rødmede dybt.

„Var det da ikke bedst," sagde Lyrensværd leende, medens en let Rødme for et Dieblif soer hen over hans Kinder, „at der anstilledes en formelig Examen. Frøkenen bliver naturligviis Examinator, og jeg staaer allerede færdig til at svare med sammenfoldede Hænder, som Skolepogene pleie at gjøre, naar de overhøres i Katekismen, ensfoldeligt fremstillet i Spørgsmaal og Svar."

Den muntre Hortensia bifaldt Forslaget, paatog sig en barst Præceptormine og spurgte: „sig mig da, hvilken Farve havde den Tabte og Begrædte?"

„I Grunden frisk og blomstrende, som Roserne i Haven, skjønt paa mangfoldige Steder gnavet af Tidens Tænder, som Beviis paa al Skjønheds Forgængelighed paa Jorden," svarede Lyrensværd saa hurtigt, at Ordene trillede ligesom Urter.

„Rigtigt! — men — men, hvorledes skal jeg udtrykke mig? har hun nogen Ledfager med sig gjennem Livet, nogen Støtte, hvortil hun kunde holde sig?"

„Jo, en Mand af Staal, som med sine trofaste Arme havde omfavnet hende, saa at begge disse Mager vare et herligt Mønster paa indbyrdes Kjærlighed og Fortrolighed."

„Rigtigt! Men nu til Hovedsagen, som sædvanlig-

viis udgjøre vore unge Herrers A og D, hvor stor var, eller rettere, er den røde Dames Formue?"

"Lad mig tænke efter, kjære Herr Magister!" bad Lyrensværd leende. "Jo, hvis man regner lige saa mange Rigsdaler, som gamle Piger regne Aar, naar de ikke ville være ældre, saa faaer man paa det Nærmeste Summen. Det vil sige femogtyve Rigsdaler og nogle Skillingen derover, hvilke jeg ikke saa noie kan opgive, ligesom de Femogtyveaarige ei særdeles meget spørge om et Par Maaneder mere eller mindre. Men denne ubetydelige Skat har nu faaet en titusinde Gange større Værdi for mig," tilsviiede han og bukkede for den smilende Hortensia.

"Ja saa, De smigrer! Det er vel kun for at slippe for videre Examen, kan jeg troe. Belan da, Tegnebogen er Deres, tilligemed Alt, hvad den forøvrigt indeholder, hvorom jeg naturligviis ikke veed det Ringeste," sagde hun, let rødrende, og gav vor Helt et gjennemtrængende Blik, et saadant besynderligt Blik, hvorom de „weitschweifige“ tydske Forfattere tale, et Blik, „paa een Gang skjemtende, alvorligt, bedende, venligt, deeltagende og — erobrende. Lyrensværd folte derved sit Hjerte at banke paa en ganske egen Maade, og flammende var det Die, han kastede paa Hortensias muntre Ansigt, da hun vedblev: „men min Findelson maa jeg have, inden jeg overleverer den tabte Tegnebog i Deres Hænder.“

„Befal kun! mit Sværd og mit Liv, det Gnefte,

som jeg kan kalde mit, staaer til Deres Naadighed, min Frøken!"

"Gud bevares! Vi leve ikke i Riddertiden, desværre, og jeg kommer vel til at lade mig nøie med Mindre. Fortæl os blot Deres blodige Eventyr i Nat, hvorom vor Betjent allerede har yttret nogle Ord; men for Guds Skyld, skynd Dem, thi jeg seer, at min gode Onkel derhenne er færdig at døe af Nysgjerrighed."

(Sluttes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
Kunstdreiersvend A. J. Schou.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 49.

Løverdagen den 9de December 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Lorsdagen den 14de December 1871, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Generalforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

1 Administrator,

1 Revisor,

3 Repræsentanter til at foretage det lovbefalede Kasse-Eftersyn, hvortil Dhr. Repræsentanter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 21de November 1871.

B. Petersen. C. N. Vautrup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Legnebogen.

(Sluttet.)

„Der fik jeg mit igjen, lille Næsviis!“ sagde Greven smilende; „men forholder det sig virkelig saaledes som Nygtet siger?“

„Jo, det er sikkert,“ sagde Lyrensværd, betjenende sig af Herr Kagsteds Yndlingsudtryk, og nu begyndte han, efterat han først velviseligt havde taget Plads paa en ledig Stol ved Hortensias Side, paa en comist Maade at beskrive for det opmærksomt lyttende Selskab sine uheldige Tilfælelser den foregaaende Dag. Heldigt understøttet af sit usædvanlige mimiske Talent, fortalte han med en overordenlig Sandfærdighed, Frihed og Livlighed, og undertiden, naar han endog til Yderlighed slap sit skjemtsomme Lune løs, tvang han samtlige Tilhørere, selv den folsomme Agnes, til at udbryde i en saa stærk Latter, at den frempressede Taarer af Hortensias skønne Dine, som med et usigeligt Udtryk af Munterhed og Glæde vare fæstede paa Fortællerens smukke og livlige Ansigt. Men da han nu gik over fra sine Eventyr med Bonderne og den „æstemable“ Herr Kagsted til Fortællingens alvorligere Deel, antog han pludseligt et comi-tragisk Ansigt-udtryk, og det var med en Stemme, uhyggelig, som den var kommen fra Graven, at han gjengav Samtalen mellem Tyvene, der ledte ham til at gjøre Opdagelsen. Da han saae, hvorledes Hortensia bleguede,

og hvorledes hendes Barm bevægede sig uroligt, vedblev han endnu en lille Stund tragisk at asmale Stedets Farer og sin egen forladte Stilling, men lidt efter lidt optog han igjen den skjemtende Tone, som han havde benyttet i Begyndelsen, og da han endelig sluttede sin lange Fortælling, hvori den berygtede Ragsked, som han havde forstaaet overordenligt ligt at efterabe, havde spillet en ulykkelig Bajads' Rolle, modtoges han af et lydeligt og livligt Bifald, hvoraf dog intet var ham kjærere, end det som umiskjendeligt lyste frem af Hortensias glædestraalende Blik.

„Jeg maa takke Herr Baronen paa det Forbindtligste,“ sagde Greven høfligt, først og fremmest for Fortællingen, som var mesterligt fremstillet, og som hjerteligt har moret os stakkels Landsbyfolk, som saa sjelden faae nogen fornøielig Afbrydelse i vort eensformige Liv, og derpaa maa jeg, saavel paa egne som paa hele Egnens Vegne, udtrykke min Erkjendtlighed for den store Tjeneste, De har gjort os ved at opdage denne Lyvebande, som saa længe har været en Plage for os. Sandsynligviis vil Undersøgelsen snart finde Sted.“

„Ja, og jeg er, desværre! opfordret til at indfinde mig som Vidne. Fogden, der, som jeg har omtalt, er en gammel Kammerat, har imidlertid tilbudt mig at tilbringe Tiden i hans Huus, som ellers vilde blive mig gruelig lang paa et ubekjendt Sted.“

„Men, min bedste Baron,“ sagde Greven og tog vor Helts Haand, De har jo allerede en gammel Be-

kjendt her i Huset; saaledes forekommer det, Gud forlade mig! idetmindste mig, og jeg haaber derfor, at De ikke afflaaer mig at blive her under hele den retslige Undersøgelse, som jeg ønsker maatte drages ud et heelt Aar."

Det var i Sandhed med ingen ringe Glæde, at vor Helt modtog dette gjæstfrie Tilbud, og der laa ingen ringe Tilfredshed i det hastige Blik, hvormed Hortensia takkede sin Formynders for samme.

Hvad der staaer tilbage, kunne vi i største Korthed omtale.

Om Aftenen, da Hortensia var kommen paa sine Bærelser, efter at have tilbragt den glædeste Dag i sit Liv snart under muntre, snart under alvorlige Samtaler med Lyrensværd, hvis aabne, muntre og redelige Sind allerede havde gjort et mægtigt Indtryk paa hendes eget, undslap der hende et af disse ømme Suk, som Englene selv kunne misunde Mennekens Børn, et Suk, fremkaldt af denne saa usigelig ømme Følelse, som vaagner, naar Kjærligheden første Gang rører sig i et ungt, reent og følsomt Kvindehjerte. Sukket paafulgtes af en stærk Purpurrodme paa de syldige Kinder, og i Diet blinkede en Taare, hvis Vellyst hun endnu aldrig havde kunnet ane. Da hun derpaa gik hen til Speilet, for at løse sine lange, rige Haarfletninger, blev hun næsten forundret over sit eget Billede, saa forflaret, saa lykkeligt, saa straalende forekom det

hende. Og da endelig Sønnen med sine smilende Drømme, efter en Aftenbøn fra Dybet af et Hjerte, varmere og frommere end nogensinde, idet det nu ogsaa var elskende, nærmede sig hendes jomfruelige Leie, var hendes sidste glade Tanke: han og ingen Anden!

Og han, og ingen Anden blev det ogsaa, thi omtrent et Aar efter de ovenfor beskrevne Hændelser, læste man i Bladene blandt *Ugteviiede* i *Provindserne*: *Lieutenant*, *Friherre Axel Lyrensværd* og *Froken Hortensia I*** paa *Storeby Avlsgaard*.

Og nu har jeg jo tydeligt viist, hvor fordeelagtigt det undertiden kan være at tabe sin *Legnebog*. Du omflakkende, sammenrystede, lidende, fattige *Lieutenant*, som er paa *Barforcejagt* efter en rig *Arvetagerste*, gjør engang *Forsøget*, og gjør det paa lignende *Maade*.

Reisefammeraten.*)

Før nogle Aar siden kaldte nogle *Forretninger* mig til *Skaane*. Da det var første Gang, at jeg

*) Af *Wilhelm von Braun*.

reiste i dette Sletteland, saae jeg mig omkring med en Bjerghoers hele Utilfredshed. Mit Die blev træt ved at flyve over de uendelige, flade Kornmarker, og jeg var ugudelig nok til for et Dieblif næsten at ønske, at dette Brød maatte vorde til Steen. Jeg blev kjed af Overflødigheden, og, for at fordrive denne Kjedsommelighed, vendte jeg mig som oftest til min aandløse Skydsbonde — en ægte, af „Boghvedegrød“ forstokket Skaaning — med Spørgsmaal om de nær og fjernt tilsynkommende Herregaardes Navn, ligesom ogsaa om den respective Giers Navn, Titel og Stilling. Som oftest erholdt jeg alligevel dette oplysende Svar: „Om det gjaldt mit Liv og min Sjæl, saa veed jeg det ikke!“ Efterat jeg, træt heraf, havde forklaret ham til hvilken Dyreslægt han med Føie kunde henregnes, ophørte jeg med det forgjeves Forsøg paa at lokke Gnister ud af denne Graasteen, og hensank i en dyb Taushed, medens mine Tanker vendte tilbage til min Fødeegn og soledede mig paa dens Bjerge. Men om Skydsbonden ikke kunde passe en Conversation som det burde sig, passede han saa meget bedre Bidsten, og vi tilbagelagde hurtigt den ene Fjerdingvei efter den anden. Vi kom ind i en tæt, grøn Bøgeskov, der, for at tale med en vis Professor, var befolknet med en umaadelig Mængde Sviin, som i fuldt Maal nød af Bøgens, om just ikke af Kundskabens, nyttige Frugt. Ved Enden af denne Skov opdissedes atter en uoverskuelig Pandelage for mine omkring-

fluende Blikke, som dog heldigviis snart fik noget Smukt at hvile paa. Det var nemlig en stor, smagfuld Bygning, beliggende paa en lille Høi, nogle hundrede Alen fra Veien og omgiven af en vidtløftig Park. En skyggesfuld Allee førte fra Landeveien derop. Jo mere jeg betragtede dette yndige Sted, jo mere behagede det mig ogsaa, og jeg stod just i Begreb med at vove en ny Storm paa min Skydsbondes Localfundskab, da en ung, smuk Mand mødte mig tilhest. Det forekom mig, at hans Ansigt var mig bekendt, og han betragtede ogsaa mig forstøende. Hastigt klarede det op i min Hukommelse og jeg udraabte glad, skjøndt endnu uvis: „Er det ikke Axel G***?“ Den unge Mand, som ved Lyden af min Stemme ligeledes havde gjenkjendt mig, sprang dristigt som en Kunstberider af Hesten — jeg ud af Bognen — og midt paa Landeveien omfavnede vi hinanden med al den hjertelige Glæde, som tvende længe adskilte Ungdomsvenner kunne føle ved at gensees.

Efterat de første korte og livlige Spørgsmaal vare gjorte og besvarede, sagde min Ven: „Dg hermed erklærer jeg høitideligt, at Din Reise for nogle Dage er sluttet. Følg mig nu strax hjem. Tvende gamle Kadetkammerater maae ikke paa en saa nøgtern Maade skilles ud. Ved en Flaske god Viin skulle vi erindre hinanden om gamle Drengestreger. Min lille Kone vil blive meget glad ved at faae Dig at see, thi jeg har ofte fortalt hende om de lystige Eventyr, vi have

havt sammen paa det gamle Carlberg*) — usalig
 Ibhukommelse!"

„Hvad! er Du gift?" spurgte jeg med store Dine.

„Min Gud! veed Du ikke det? Dog, hvorledes
 skulle I Nordboer kunne vide, hvad der passerer „i
 Sydens Lunde-ved Rattergales Sang". Jo, Gud ske
 Lov! jeg er gift for fem Timer — nei, jeg mener for
 fem Maaneder siden. Du kan aldrig tænke Dig, hvor
 Liden er gaaet hurtigt. Og hvor min Hustru er sød
 siden — Skam at sige. Men Du skal faae det at see
 med egne Dine. Kom!"

*) Et i Nærheden af Stockholm liggende Krigsacademi.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Konditorpænd A. Rostenholz.

Borger-Vennen.

Tre og firsindstyvende Aargang.

Nr. 50.

Løverdagen den 16de December 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Reisefammeraten.

(Fortsat).

„Tak, men hvor boer Du?“

„Der!“ sagde Axel og pegede paa Stedet, som jeg nys med saa megen Glæde havde betragtet, „der ligger min Eiendom.“

„Dette Paradis Din Eiendom?“ udbrød jeg endnu mere forundret; thi jeg vidste nøie, at han i Begyndelsen af sin Officerstid foruden sit friherrelige Skjoldmærke ikke eiede andet end sin Uniform.

„Ja, seer Du,“ svarede han smilende, „man raader ikke for, at man hos en og samme Person har fundet den herlige Forening af Penge, Skjønhed og Kjærlig-

hed, disse tre —, men først blandt dem er Kjærligheden," tilføiede han bibelfast.

„Nei, sandelig Du raader ikke derfor!“ udbrod jeg; „men jeg lykønsker Dig af mit ganske Hjerte. Det er lige glædeligt at høre, at en fattig Djævel er kommen paa en grøn Green. Men hvorledes gif det til?“

„Det er en lang, lang Historie; en heel Roman, som jeg vil fortælle Dig paa den Betingelse, at Du bliver hos mig saa længe, at jeg, uden at anstrenge mine Kræfter altfor meget, kan naae til Ende dermed. Men lad os nu gaae. Min Hest følger nok bag-
 efter.“

Han tog mig under Armen og vi vandrede ad den lange prægtige Lindeallee op til Stedet. Ankomne til den smukke Bygning, fik vi den Underretning af en Tjener, at Friherrinden befandt sig i Vysthuset i Haven, hvorhen nu ogsaa Axel førte mig. Vysthuset var bygget i italiensk Smag og laa, midt blandt Blomster og udenlandske Træsarter, paa en lille ved Kunst dannet Holm i en firkantet af høie Kastanier omgiven Karudsedam. En lille Pontonbro førte derhen. „Ah!“ hvistede Axel og listede sig over Broen saa tyyst, som han endnu havde været en Gisser. Jeg fulgte tæt efter ham. Døren til Vysthuset stod halv-
 aaben, og da vi her stode nogle Dieblikke, havde jeg Tid til flygtigt at betragte en smækker, fin Kvinde-
 skikkelse, som med Ryggen mod os sad og malede efter nogle i en Chrystalurne staaende levende Blomster. Lige saa sagte som vi vare komne, traadte vi ind.

Efterat Axel havde givet mig et Tegn om at staae stille, gik han frem, uhorlig som en Foraarsvind, fattede sin Mages lille sortlokkede Hoved mellem Hænderne, bøjede hendes Hoved tilbage og kvælede hendes Forstrækkelses Interjection med Kysfenes brændende Conjunction.

Den elskværdige Malerinde udstrakte nu sine smaae blændende hvide Arme, slog dem om Axels Hals og gjengjældte under en lang Omsavnelse Overraskelsen i rigt Maal.

Hvorledes det nu var, men Synet af dette behagelige Maleri af Huuslivet maa have bragt mit Blod til hurtigere end sædvanligt at løbe fra Hjertet til Hovedet, saa at jeg ikke var i Stand til at tilbageholde en let Nysning. Bed denne ulykkelige Lyd sled den unge Kone sig hurtigt ud af Axels Arme og stod, rødrende som en Rose, med sænket Hoved foran mig, som nu forestilledes og lovtaltes af min joviale Ben. Nu forsvandt hendes Forlegenhed strax og med opløstet Finger truede hun ad Axel: Du er meget uartig! jeg vil ikke, at Nogen skal see, at jeg er saa taabelig, at elske — — en saa styg og slem Mand som Du.“

Denne Uttring ledsagedes af et Blik, hvis fjærlige Inderlighed paa den meest overbevisende Maade taledes mod dens Sandhed. Derpaa vendte hun sig mod mig og sagde med et skjelmst Smil: „Gjennem min Herre kjender jeg min Herre bedre end De maaskee troer. Axel har i det mindste den Fortjeneste, at han ofte tænker paa sine Venner. Men er Alt

det sandt, hvad han har berettet mig om Dem, saa...."

„Hvad saa?“ faldt jeg hende i Talen.

„Saa er De ikke stort bedre end han,“ vedblev hun, smidigt unddragende sig den Omsfavneelse, som Axel havde paabegyndt. „Men hvis Herrerne ville drikke Thee hernede, skal jeg drage Omsorg derfor.“

„Ikke saa galt!“ udraabte Axel, „men Fanny, lad os ogsaa faae en Flaske Champagne, Dagen til Bryd og Kjønnen til Vre.“

Med et venligt Nik og et endnu venligere Blik skyndte hun sig bort. Jeg saae efter hende. Let som en Sylfide svævede hun over Broen og henad den med Sand belagte Gang, som hendes lille Fod knap syntes at berøre. Derpaa vendte jeg mig til Axel, som i høi Grad henrykt nød det samme Syn, trykkede hans Haand og sagde paa ægte Kadetsprog: „Et kosteligt Juveelskrin, Broder! Du maa være Fandens lykkelig!“

„Ja Fandens lykkelig!“ gjentog han lakonisk, men i hans Dine læste jeg langt mere virkelig Salighed, end den hele Hær at Phosphorister*) med deres „Henrykkelse og Beruselse“ havde kunnet udtrykke.

*) Saaledes kaldtes i Sverig et Selskab af unge Mænd, der (omtrent 1810) havde sat sig til Formaal at omdanne den svenske Literatur, tildeels efter de Anstuelser, som flere tydske, saakaldte Myromantikere i Begyndelsen af dette Aarhundrede havde søgt at gjøre gjældende i Philosophien og de skjønne Vidensfaber, men som snart forlobes.

110

Siden loe vi ret hjerteligt over vor snurrige Maade at udtale Barmen af vore Følelser paa, man kom snart ind paa det udtømmeligste af alle Emner: vore Ungdomserindringer. Hvor meget dette ellers morede mig, var det mig dog for Diebliffet endnu mere magtpaaliggende at erfare paa hvilken Maade Axel var kommen i Besiddelse af „Juveelskrinet“. Jeg rykkede frem med mit Dnske, men han trak sig tilbage. „Vent, min Broder,“ sagde han, „Rom blev ikke bygget paa een Dag. Det er, som jeg har sagt Dig, en lang Historie og langt interessantere, hvad jeg forud kan forsikre Dig om, end Cronstrands Regnekunst, som satte os saa mange Fluer i Hovedet. Nysgjerrigheden skal ogsaa, som jeg troer, holde Dig længere tilbage, end jeg har kunnet. Men see, der kommer allerede mit lille Huuskors med en Tjener paa Slæbetouget, bærende baade Vand og Aand. Grindrer Du Bisen:

„Da raaber jeg: bring hid af Champagne den bedste
Sort!

Bed Proppens dens første Knald flux veires Sorgen
bort.“

Saaledes sang han af fuld Hals sin unge Kone imøde, som nu, da han vilde begynde det sidste Bers's lystige Omqvæd, løb til og satte sin lille Haand for hans Mund. „Du kan aldrig troe,“ tog hun tilorde, „hvor Din ellers ulastelige Mund bliver milebred, naar Du bryder ud i Sang. Havde Du efter de Mohrers og Spaniers Sædvane aabenbaret Din ømme

Flamme syngende, var den bestemt aldrig bleven besvaret."

"Nei, jeg gjorde det agende," sagde Aigel og saae noget hemmelighedsfuld ud.

"Lys," hvidskede Fanny rødmende og gif for at servere den uskyldige Drif.

Medens hun sysselsatte sig med denne Huusholdningsfag og hvorunder Aigel spillede hende et og andet lille Puds, fik jeg Tid til noget noiere at undersøge den henrivende Skabning. Hun kunde omtrent være nitten Aar og med Hensyn til Væxten snarere under end over Middelholden. Men aldrig har jeg seet en mere symmetrisk Figur. Hendes Former vare runde som hos den græske Billedhuggerkunsts skjønneste Frembringelser, og i alt hvad hun foretog sig, laa en uesterlignelig Ynde, en fin, ægte kvindelig Tæffelighed, som jeg aldrig har seet mere fuldkommen. Og hvilken Godhed var ikke udtrykt i det veldannede, ovale Ansigt, stedse straalende af Glæde og Liv. Naar hun aabnede de smaae, friske Læber, klingede ethvert Ord som en fjern Fløitetone og virkede oplivende paa ethvert Hjerte, som var aabent for det Skjønne og Gode her i Livet. I de store, mørkebrune Dine laa dog, om jeg saa maa sige, Kvintessensen af hendes Skjønhed. Dmme og livfulde Følelser, Veg og Alvor, Jord og Himmel omveglede der uophørligt, medens Godheden aldrig veg fra dem. Om blot Læseren kunde see hende som jeg nu saae hende for mig! Da kunde min lille Fortælling være noget værd.

Da vi havde druffet Thee, begyndte Axel at nappe Sølvhuen af Hædersgubben, Champagneflasken. Denne gav tilsidst efter, Broppen fløi mod Loftet, Glassene fyldtes og med et hastigt udtalt: „Velkommen!“ drak Bærten sit til Bunden. „Naar man drikker Champagne,“ sagde han derpaa, „bør altid Talen komme bagefter, thi medens man søger efter Fraser, forsvinde Perlerne, og det er just Perlerne jeg synes om. Saa da, Broder! Skaal for gamle Benner, gamle Vine og gamle Minder, og Død for gammel Gjæld, gammelt Uvenskab og gammel Sorg! Din Sundhed! Du Fanny, som har en mere flydende Tale-gave og som desuden kun har nippet til Dit Glas, maa nu fortsætte og i Din Tour drikke min Ven til.“

Hun løftede sit Glas: „En Skaal da for alt Nytt, nye Benner, nye Moder og mere Saadant! Og maatte Gud lade dem blive gamle. Især maa jeg takke Dem for den Glæde, De ved Deres Besøg har beredt Axel. Den stakkels Dreng, han behøver tilvisse lidt Forandring. Næsten hele Maaneder har han siddet hjemme og havt det kjedeligt hos mig.“

„Hvad han maa have lidt!“ sukede jeg.

Og begge de Lykkelige omfavnede hinanden.

En Samtale, frydret med Skjemt og Biin, begyndte nu. Det ene Indfald fremkaldte det andet og Aftenen fløi bort paa det Behageligste. Med sand Glæde fandt jeg, at den unge Kone under et smukt og livligt Ydre dulgte megen kvindelig Følelse og var i Besiddelse af en usædvanlig Dannelses, som hun dog

ikke anvendte, for at glimre dermed, men kun tilfældigviis lagde for Dagen. Glæden var dog hendes rette Element, og i dette bevægede hun sig let og behageligt, som en Guldfisk i det klare Vand. Hendes Munterhed virkede uimodstaaeligt paa Alle, som vare Vidne dertil, og selve Stoas Vise*) skulde i hendes Nærværelse have inddraget deres udhængte Surmulenhedsfjilt. Jeg glædede mig over min Vens Lykke; han fortjente den; thi ogsaa han var en af de lykkeligt stillede Skabninger, som, skjøndt begavede med tilstrækkelig Følelse, alligevel aldrig lade den faae Overhaand, men med et uudsømmeligt godt Lune lege hele Livet igjennem.

*) Stoikerne d. e. Tilhængerne af Philosophen Zeno's Lære.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

Borger-Vennen.

Tre og firesindstyvende Aargang.

Nr. 51.

Løverdagen den 25de December 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Reisefammeraten.

(Fortsat).

Efterat vi havde indtaget et velsmagende Aftensmaaltid, sagde Fanny, pegende paa sin Mand: „Jeg seer paa min snakkesyge Herre derhenne, at han har meget at sige Dem, som jeg ikke vil høre. Lad ham da snakke saa meget han vil, men tro ikke Alt, hvad den Indbildske siger — vel at mærke, naar det angaaer mig. Jeg vil imidlertid see til mine stakkels Blomster og Fugle, som jeg ganske har glemt. God Nat!“ — Og nu forsvandt hun, efterat hun havde neiet for mig og kysset paa Fingeren ad Axel.

Uden at sige et Ord saae jeg spørgende paa Axel.

Han forstod mig. „Sikkert,“ sagde han, „længes Du efter at høre, hvorledes jeg har erobret denne lille Engels Hjerte og Haand. Jeg har lovet Dig Fortællingen derom; men, for at faae Dig til at blive her nogle Dage, vil jeg gaae piano tilbærks og, ligesom Schehezerade i Tusinde og een Nat, inddele den i Aftener; thi Nætter har jeg just ingen Lust til at skjænke Dig, hvor gode Benner vi ellers ere; Saml derfor Dine Tanker, tag Din Hat og følg mig paa en Spadseretur. Ligesom Fuglene kviddrer jeg bedst ude i den frie Luft.“ Arm i Arm gik vi nu nedad de løvrige Aller, gjennem hvis Blade Maanens trivelige Ansigts begyndte at skinne. Axel rømmede sig nu, strøg sine Mustascher til Side og begyndte den

Første Aften.

I Vinteren for et Aar siden, maa Du vide, reiste jeg til Stockholm, i den Hensigt at vove en Storm paa min rige, men sparsomme Onkels Hjerte, eller rettere. . . . Kasse; thi min umættelige Tjenestehest opspiste hele min Lønning, hvilken desuden ikke udgjør Fjerdedelen af et Solgran, beregnet til 365 Dage, 6 Timer, 9 Minuter og 11 Secunder. Jeg havde mere og mere klart lært at indsee, at man i Længden nærer sig daarligt af den saakaldte Ure, hvilket jeg ligeledes efter Ankomsten til Hovedstaden søgte at bringe til „complet Evidens“ for min fjære Onkel, som dog, besynderligt nok, ikke vilde forstaae mig, men trak sig tilbage, ligesom en Mimose ved den lem-

fældigste Berøring. Han havde mange Formaninger, mange gode Raad, men ingen Penge at give mig, og, lige saa fattig som jeg kom, lavede jeg mig nu til at vende tilbage, efterat jeg tydeligt havde bemærket, at ingen Dnskevist kunde hjælpe mig til at oplede Skatte i denne gamle Ruin.

Forstemt over mine feilslagne Forhaabninger, indfandt jeg mig ved Deligencekontoi-ret en kold Decembermorgen for at afreise med den da afgaaende Deligence. Hestene vare allerede forspændte. Jeg satte mig paa min Plads i den forreste Bogn, hvor jeg fandt en smuk og spinkel Yngling for mig. Han og jeg vare de eneste Passagerer. Ved Synet af mig soer han op, ligesom han blev forskrækket, men vendte sig derpaa hastigt om, skjulte Ansigtet i Hænderne og det forekom mig som jeg hørte en halvkvalt Hulken. Da jeg anede, at han, maaskee for første Gang, forlod sin Fødeby og kjære Paarørende, forundrede jeg mig ikke derover, men da jeg har en naturlig Modbydelighed for Alt hvad der hedder Taarer, besluttede jeg at opmuntre ham efter Evne og sagde til den Ende: „Lad os nu være glade, min unge Herre — det som er gjort kan ikke ændres — og al den Stund Skjebnen har søiet det saaledes, at vi ere blevne Rejse-kammerater, skulle vi bestræbe os for at gjøre Rejsen saa taareløs som muligt. Man bliver, paa min Sjæl, rystet nok i denne fordømte Bogn, og man bør derfor omhyggeligt undgaae alle Sindsbevægelser. Naa, frist Humeur!“

Det unge Menneſte løſtede ſit fine, veldannede Anſigt i Beiret, tørrede Laarerne af Vinene og ſaae forſkende paa mig. Det ſyntes ſom denne Examen var falden ud til min Fordeel, thi han ſmilede venligt, men ſagde Intet og faldt atter med nedbøiet Hoved tilbage i ſine Grublerier. Det gaaer vel over, tænkte jeg. Men nu blæſte Poſtillonen og efter nogle Diebliffe rullede vi afſted paa den evindelige Nørretoldgade. Ogſaa jeg begyndte nu at gruble over min miſlykkede Reife, og Fremtiden ſtillede ſig mørk ſom en Octobernat for min Sjæls Die og ſvingede truende ſin laſede Sørgeslorſfane. „Ikun en rig Pige kan nu hjælpe mig,“ tænkte jeg, og Følgen af diſſe dybe Betragtninger, ſom varede, indtil vi vare komne forbi Toldhuſet, var et ligesaa dybt Suf, ved hvilken Lyd min unge Reifeſkammerat vendte ſig om og ſagde rødmende med en vellydende, noget uſikker Stemme: „De følger ikke Deres egen Være. Det ſynes ſom ogſaa De i en Fart er bleven melankoliſt.“

„Aa! Det har ingen Fare,“ ſvarede jeg, „min Melankoli tog en Ende med Steenbroen. Mit Suf var intet Andet end den ſidſte Steen, ſom faldt fra Hjertet. Men ſiden vi nu vidunderligt nok have ſaaet Samtalen i Gang, ſkulle vi ei heller ſaa ſnart afbryde den, hvorfor jeg til en Begyndelſe vover at ſpørge, hvorhen min Ven agter at flytte ſit unge Legeme?“

„Til Skaaue.“

„Jh ſaa! da komme vi til at gjøre hinanden Selskab hele Veien; thi ogſaa jeg agter mig derhen.“

Mit Navn er Axel G***, Baron uden Baroni og velbestalter Kornet. Vi blive Sidekammerater en heel Uge, og en Uge paa Landeveien er lige saa meget som et Aar andetsteds. Derfor bør vi skynde os at blive særdeles gode Venner før Ankomsten til vedkommende Sted."

Det unge Menneske løftede Hovedet og vendte sig atter fra mig. Jeg vedblev: „Hvis jeg var mistænksom, skulde jeg næsten kunne komme paa den Tanke, at min unge Herre er bange for mig, da han saa bestandigt gjemmer Hovedet, ligesom en forfulgt Struds. Uden at smigre kan jeg vel sige, at De har et Ansigt, som ingenlunde behøver at skjules, og uden at prale kan jeg fortælle, at jeg er en meget omgængelig Personage, som Ingen behøver at frygte for, glad med de Glade, men aldrig sorgmodig med de Sorgmodige."

Ynglingen vendte sig om til mig og sagde med et undseeligt, men noget skjelmst Smil: „Jeg vil troe Deres beskedne Fortælling om Deres gode Egenstaber og tillige forsikre, at jeg ikke anseer Dem i mindste Maade farlig."

Om disse Ord vare komne fra en smul Piges Mund, havde de været en lidet smigrende Compliment. „Men hvad fattes Dem, De bliver saa bleg?"

„Morgenluften maa have bekommet mig ilde," svarede han skjælvende, „maaskee er det et Ufald af Koldfeber." Og nu svøbte han Kappen tæt omkring sig og krøb tilbage i sin Krog.

Efter at jeg taust havde forbandet alle forkjelede

Unger, som tale om „Anfald“, lod jeg ham lure i Fred og begyndte at fløite nogle Favorit-Brudstykker, hvilket ædle Lidsfordriv varede, indtil vi vare komne til den Station, hvor Møven skulde indtage sit Fragtgodt. Der vækkede jeg min stumme Sidekammerat, men paa mit Spørgsmaal, om han vilde spise, fik jeg kun et klynkende Nei til Svar. Nu blev jeg lidt ærgerlig. „Gid J. . . tage mig, om De ikke skal spise!“ bandte jeg, „ellers fryser De jo ihjel. Det hjælper ikke! kom nu bare og vær ikke et Barn!“ — Halvt med Magt løftede jeg ham ud af Bognen og førte ham ind i det hyggelige Bærelse, hvor en venlig Queild knittede os imøde. Jeg mærkede nu først, at min unge Sidekammerat var særdeles let ekviperet; kun en tynd Klædeskappe og et Par fine Galoscher beskyttede ham mod den skarpe Vinterkulde, og naar jeg betragtede hans smukke, fine Ansigt, gjorde det mig dobbelt ondt for ham. Da han gik hen mod Jlden, for at varme sig, saae jeg, at den ene Fod ikke ret vilde følge med. „De har paadraget Dem en Forfrysning,“ sagde jeg, „og det er ikke til at undres over. Saa tyndt klædt som De er, bliver De forvandlet til en Jæstotte, inden vi komme til Westeraas. Hvorfor har De ikke klædt Dem paa en hensigtsmæssigere Maade?“ — „Af,“ svarede han, „jeg troede ikke, at det skulde blive saa koldt og — desuden har jeg taget alle de Overflæder paa mig, som jeg eier.“ — „Stakkels Barn!“ sagde jeg, „men det skulle vi nok finde Raad for. De skal have mine Overstøvler og min Pels. Jeg er ikke

forfrosfen af mig. Men tag nu Støvlen af i en Fart; thi De maa holde Foden i Sne. Jeg gif ud i Kjøkkenet for at bestille en Balle, fyldt med Sne, men ved min Tilbagekomst sad den lydige Herre endnu med Støvlen paa. „Tag Støvlen af,“ besalede jeg. „Nei, af nei! det behøves ikke!“ sukede han. — „Jungen Klynken nu! Hid med Foden, om De ikke vil have den savet af.“ Uden Complimenter og trods hans afmægtige Modstand, trak jeg nu Støvlen og Strømpen af ham, hvorved den nydeligste lille Fod blottedes. Det unge Menneſte sukede og holdt Kommetørklædet for Ansigtet. „Det er ingen Fod at reise i Kulde med,“ sagde jeg, „men nu i Ballen med den. Bær nu en rask Fyr, jeg vil flytte Spisebordet hid, saa at De kan nyde ind- og udbortes Medicin paa engang. Da min unge Ven indsaae, at ingen Modstand hjalp, søiede han sig villigt i Alt, hvad jeg besalede, og da han efter min Ordination havde drukket et Glas varm Viin, begyndte Smilet atter at spille omkring hans smukke Mund, der klædte ham ualminde-
 lig godt. Jeg betragtede ham nu lidt nærmere. At dømme efter hans Størrelse, kunde han være omtrent 15 Aar. Den friskeste Rødme laa udbredt over de fyldige Kinder og gav ham et Udseende af Kvindelighed, som, hvor smuk i og for sig, ikke ret behagede mig; thi snavsede, solbrændte Drenges have altid været mine Yndlinger. Hans mørkebrune, løkkede Haar var omhyggeligt opsat paa den nyeste Svradebassemaner med store Spinderokshjul ved Tindingerne, og han

havde meget at pusle med dem. Skjøndt ei heller dette behagede mig, glemte jeg dog mine Bemærkninger, da jeg saae den Blufærdighed, som man kunde læse i hans Træk, og som altid flæder Ungdommen. Saaledes som han nu ovenikjøbet ene var kastet ud i Berden, den han kun lidet kjendte, begyndte jeg virkelig at interessere mig for ham, og jeg besluttede ved mig selv under Reisen at blive en Mentor for denne værgeløse Telemac. Jeg troer desuden, at alle Mennesker, med et nogenlunde godt Hjerte, fatte en Slags skjult Kjærlighed for den Svage og Uerfarne, som de ved Omstændighedernes Magt tvinges til at hjælpe med Raad eller Daad. Saaledes har det altid været med mig, og jeg har sandelig aldrig angret det.

(Fortsættes.)

J. B. Mansa.

Borger-Vennen.

Tre og firesindstyvende Aargang.

Nr. 52.

Løverdagen den 30te December 1871.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Reisefammeraten.

(Fortsat).

Efter tilendebragt Maaltid stod jeg op, for at undersøge min Patients lille Fod. Den var nu lige saa rød som den før var hvid, og Frosten var tydeligt drevet ud. For endnu mere Bisheds Skyld froterede jeg den med Brændeviin, hvad det unge Menneſke dog i Begyndelsen paa intet Vilkaar vilde tillade, men en lille Ged bragte ham til at lystre. Jeg veed ikke hvorledes det kom sig, men Foden var saa nydelig og fin, at jeg forrettede denne Apostelgjerning med sand Fornøielse, endskjøndt jeg saa smaat skammede mig over min Blødhjertethed. Posthornet lød, og jeg

tvang ham til at tage min Pels og mine Overstøvler paa uagtet al hans Bægning.

„Nei min Gud!“ sagde han, da jeg endelig havde pakket ham til, saa at han knap kunde røre sig fra Stedet, „nu maa De jo fryse for min Skyld, og det vil jeg ikke for Alt i Verden. Jeg er jo ung og let, jeg kan jo løbe mig varm.“

„Bekymr Dem ikke om mig,“ svarede jeg, idet jeg løftede ham op paa Bognen, „men gjør bare smukt hvad jeg siger. Om end Gløden fryser under Aften, som Anno 88, er jeg dog lige føleløs for Kulde.“

„Ak!“ sagde det unge Menneske, og en Taare glindsede i hans smukke Dine, „ak, hvor megen Godhed findes der dog ikke i Verden. Hvo havde kunnet vente sig al denne Deeltagelse af en ubekjendt Person, som... som ovenikjøbet er Militair.“

Det paa engang taknemmelige og forlegne Udtryk i hans Ansigt rørte mig. Jeg klappede ham paa Rinden og bad ham aldrig at bedømme Manden efter hans Haandtering. Undervejs samtalede vi om Allehaande, i Særdeleshed om Stockholm. Den Vethed, hvormed han fremsatte sine Tanker, de ofte findrige Anmærkninger, som han med megen Naivitet gjorde, forundrede mig i høieste Maade og bragte mig til at ansee ham som et Underbarn, uskyldig som en Due, men klogere end Mangen langt ældre. Den noget grovkornede Snak, som Du vil erindre, at jeg fordem undertiden førte, vilde ikke ret lykkes i hans Nærværelse — og efterat han et Par Gange rødmede

havde skjult sit lille Hoved i Hjørnet af Bognen, begyndte jeg at blive mere opmærksom paa mig selv, samt fin i min Tale som en Hoffrøken. Jeg tænkte paa Bibelsproget: „Og hvo, som forarger een af disse Smaa, som troe paa mig, ham var det bedre, at der blev hængt en Møllesteen om hans Hals, og han blev kastet i Havet.“

„Men fiden vi tale om Møllesteen,“ vedblev Uxel, „saa begynde mine Dine at blive tunge. Fortsættelsen følger i Morgen, men ikke førend Solen er gaaet ned.“

Næste Morgen vækkedes jeg af Uxels muntre og venlige Stemme: „Op Sysover, Trommen gaaer! Fanny har allerede en halv Time ventet paa Dig i sin Præsidentstol ved Kaffebordet. Min Paaklædning var snart endt, og jeg fulgte ham til et rigt meubleret Forværelse, hvor den lille Friherrinde viste sig i en smagfuld, hvid Morgendragt. Venligt og oprømt hilsende hun mig og begyndte derpaa skjæmtende at foreholde sin Mand den foregaaende Aftens lange Maanestinspromenade. „Men saaledes ere Mændene,“ vedblev hun, „naar de have været gifte nogle Maaneder, begynde de at see Maanen med heelt andre Dine, end under Kjærlighedens Rosendage. Den de nys betroede Hviden af deres Glæde, betroe de nu, gabende, Dybet af deres Kjedsommelighed og lade sig af den lære at sende kolde Blikke.“

„Ja, see her en Prøve paa hvad jeg paa den Bei lærte i Gaar,“ udbød Axel og sættede paa hende et flammende Die, som hun, staaende paa Fodspidsen, ømt kysfede.“

En yderst behagelig Dag forløb, deels inde, deels i det Grønne med grønne Glas i Haanden. Efter Aftenmaaltidet, da Fanny, ligesom af Medlidenhed med min Nysgjerrighed, havde fjernet sig, fattede Axel Traaden i sin afbrudte Fortælling.

(Fortsættes.)

F. B. Mansa.

